

CARRY SLEE

TIMBOEKTOE

DE FILMEDITIE

TUBELIJN.NL

**GRATIS
DOWNLOAD**

I COULD HAVE LOVED YOU
SAN JERONIMO
DE AFTERTHINKS VAN DE FILM

CARRY SLEE

TIMBOEKTOE

DE FILMEDITIE

Carry Slee

Timboektoe

De filmeditie

2007

De filmeditie van Timboektoe is een volledig herschreven uitgave gebaseerd op de vier populaire boeken over camping Timboektoe.

Als Isa en haar oudere broer Kars noodgedwongen moeten verhuizen omdat hun ouders een camping in Frankrijk hebben gekocht, stort hun wereld in. Isa heeft net verkering met Justin, en Kars moet zijn succesvolle breakdancegroep opgeven. Als ze na veel ruzies op de verwaarloosde camping aankomen, hebben ze het gevoel dat ze in Timboektoe zijn beland. Gelukkig ontmoet Isa Jules, een half-Nederlandse jongen die ze stiekem nog leuker vindt dan Justin, en die hard meehelpt het kampeerterrein op te knappen. Net als camping Timboektoe het lijkt te gaan redden, blijkt niet ver weg een andere camping te worden geopend. De onsympathieke eigenaar doet er alles aan om Timboektoe te ruïneren. Lukt

het Jules, Isa en Kars om Timboektoe van de ondergang te redden?

Timboektoe, de filmeditie is een volledig herschreven uitgave gebaseerd op de vier populaire boeken over camping Timboektoe. Carry Slee heeft de verhaallijnen afgestemd op de scènes uit de film. Maria Peters (Afblijven, Pietje Bell, Kruimeltje en De Tasjesdief) schreef het scenario en Dave Schram is verantwoordelijk voor de regie. De hoofdrollen worden gespeeld door Bo Maerten, Willem Voogd en Mees Peijnenburg.

1

Jules kijkt naar Pierre die een koffer op de imperiaal van zijn auto vastbindt. Hij wist al een tijdje dat Pierre zijn camping wilde verkopen, maar hoopte stiekem dat hij geen koper zou vinden. Zo aantrekkelijk ziet de camping er niet uit. Vooral nu niet, in de winter. Pierre heeft er de laatste jaren niks meer aan gedaan. Alles is vervallen: de kantine, de washokken...En het huis is ook net een bouwval. Er staan wel mooiere campings te koop in de Dordogne, maar gek genoeg is het toch gelukt.

“Zo,” zegt Pierre zuchtend als al zijn spullen op de auto liggen. “Ik ben blij dat ik deze rotplek verkocht heb. Ik ben te oud geworden voor al dat werk.”

Jules kan zich niet voorstellen hoe het zal zijn zonder Pierre. De laatste jaren is hij als een vader voor hem geweest. Hoe vaak gebeurde het niet dat Jules ‘s-avonds langskwam en dat Pierre zogenaamd toevallig eten overhad voor Frodo en hem.

Pierre loopt naar Jules en legt zijn handen op zijn schouders.

Vanochtend wist Jules nog precies wat hij tegen Pierre wilde zeggen om hem te bedanken, maar nu het echt zover is kan hij geen woord uitbrengen.

“Niet treuren dat ik wegga, jongen. Het is beter zo.”

“Ik treur niet,” zegt Jules stoer.

“Marseille is niet het eind van de wereld.” Pierre knijpt in Jules’ wang.

“Dat weet ik.” Dat is tenminste nog iets waar hij zich aan kan vasthouden. Als het echt misgaat met zijn vader, dan kan hij altijd nog met Frodo naar Marseille liften. Vanuit de Dordogne moet dat in twee dagen lukken.

“Waar blijft je vader?” zegt Pierre ongeduldig. “Ik had hem graag nog even gedag gezegd.”

Jules tuurt over het weggetje dat naar de camping leidt, maar de rode pick-up van zijn vader is in geen velden of wegen te bekennen. Hij zal wel weer in de kroeg zitten.

“Eh...ik geloof dat hij nog een kast moest afleveren,” verzint hij gauw.

“Nou Jules, dan ga ik maar.”

Pierre houdt Jules stevig vast. Frodo springt blaffend om hen heen.

“Pas je goed op je baasje, Frodo?” Pierre streelt Frodo over zijn kop. “Jules heeft je nodig.” Jules hoort aan Pierres stem dat hij het zelf ook lastig vindt om afscheid te nemen. Zonder nog iets te zeggen stapt hij in zijn auto en rijdt weg.

Jules kijkt hem na. Het is voorbij, denkt hij als hij met Frodo de camping afloopt. Onze vluchthaven. Er ging geen dag voorbij of hij was op de camping om te klussen, maar vanaf nu heeft hij hier niets meer te zoeken.

Het is al schemerig als Jules met Frodo door het dorp loopt. Het ziet er gezellig uit, alle etalages staan in het teken van Kerstmis. Vroeger rook het dagen voor Kerstmis al heerlijk bij hen thuis. Zijn moeder hield ervan iets heel speciaals te maken. Vorige week heeft Jules een kerstboom gekregen van Pierre.

“Wij gaan die boom samen optuigen.” Zijn vader beloofde het elke dag, maar hij was steeds dronken. Gisteren heeft Jules de boom maar in zijn eentje opgetuigd.

Hij loopt expres langs het café en kijkt naar binnen. Ja hoor, daar zit zijn vader. Zo te zien heeft hij weer aardig wat op. Daar gaan we weer, denkt Jules als hij naar binnen stapt. Hij haat het zijn vader zo te zien. Hoe vaak heeft hij Jules al beloofd ermee te stoppen? Een half jaar geleden zei zijn vader het ook. “Ik zweer je dat ik geen druppel meer drink, nooit meer.” Jules trapte er nog in ook. Een tijdlang dacht hij dat het goed ging. Na schooltijd ging hij meteen naar huis om te helpen in de antiekwinkel. En om erop te letten dat hij niet dronk. Hij had maar één doel: zijn vader moest weer die lieve zorgzame vader worden die hij vroeger was, toen zijn moeder

nog leefde. We redden het, dacht Jules. Tot hij argwaan kreeg omdat hij op een nacht zijn vader in de kelder hoorde rommelen. Nee, dacht hij, het is niet zo, het mag niet...Maar toen hij beneden kwam trof hij zijn vader aan met een fles whisky aan zijn mond.

Jules weet ook wel dat zijn vader wil stoppen met drinken. Ze hebben er samen zo hard voor geknukt, maar het is niet gelukt en hij weet ook dat het nooit meer zal lukken zonder hulp. Een afkickkliniek, dat is de enige optie, maar daar wil zijn vader niets van weten.

“Dag Jules,” zegt de vrouw achter de bar. “Neem hem maar weer mee. Je hebt genoeg gehad, hè Jean? Ik zeg net tegen je vader: van mij krijg je niks meer.”

Je zou hem helemaal nooit iets moeten geven, denkt Jules.

“Wacht maar, pa.” Als zijn vader van de barkruk wil opstaan, schiet Jules snel te hulp.

“Ik kan best lopen, hoor,” zegt Jean als Jules hem vastpakt.

“Natuurlijk kun je lopen,” zegt de vrouw achter de bar. “Toch gezellig, dat je zoon je een arm geeft. Ik wou dat ik zo’n lieve zoon had.” Ze geeft Jules een knipoog.

Als ze buiten lopen begint zijn vader te zingen. “En we gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet. En we gaan nog niet naar huis, want moeder is niet thuis.”

Dit vindt Jules het allerergste, dat gênante gelal. Maar het

heeft geen zin om er iets van te zeggen, dat heeft hij al eens gedaan en dan begint zijn vader alleen maar harder te zingen. Jules heeft het gevoel dat iedereen hen nakijkt. Als hij maar niemand van school tegenkomt. Hij kijkt schichtig om zich heen en knikt beschaamd naar de voorbijgangers.

Voor zijn gevoel duurt het uren voordat ze er zijn, terwijl zijn vaders stankroeg maar een paar straten van hun huis vandaan is.

Als ze voor de deur staan kijkt Jules om zich heen, maar gelukkig heeft geen van de burens hen gezien. Ze hebben het weer gered. Hij maakt snel de voordeur open. In de gang laat hij zijn vader los. Hoofdschuddend volgt hij Jean die zwalkend de kamer in gaat. Frodo huppelt achter hem aan. Hm, wat ruikt het lekker naar dennennaalden. Dat is nog eens iets anders dan die zure dranklucht die zijn vader soms verspreidt. Jean loopt naar de bank. Hij wankelt, verliest zijn evenwicht en valt tegen de kerstboom aan. Jules probeert hem nog vast te pakken, maar de piek ligt al op de grond. Hij ziet dat er nog veel meer scherven op de grond liggen. Frodo wil eraan snuffelen, maar Jules grijpt hem vast aan zijn halsband. “Frodo wacht, ik wil niet dat er een scherp in je poot komt.”

“Scherven brengen geluk,” klinkt het lallend vanaf de bank.

Jules reageert er niet op en raapt voorzichtig het glas op. Er

zijn veel meer ballen stuk dan hij dacht.

“Papa...je maakt alles kapot. Die kerstballen zijn nog van mama geweest.”

Gelukkig, zijn moeders lievelingsbal is tenminste nog heel. Maar als hij hem omdraait, ziet hij dat er een barst in zit.

Jules houdt de kapotte bal omhoog. “Deze vond ze altijd zo mooi.”

“Ja, die vond ze mooi...” Het lijkt wel of Jean in één klap nuchter is. Hij staat bruusk op en loopt de keuken in. “Hoe staat het met het eten? Ik heb trek.”

Dat had je eerder moeten bedenken, denkt Jules. Je hebt al ons huishoudgeld opgezopen. Zelf is hij ook blut, anders had hij wel eten gekocht. Hij hoort zijn vader in de keuken de laden opentrekken. Pech pa, ik heb vanmiddag al gekeken, er is echt niks in huis. Jules heeft vanmiddag expres een boterham met worst overgehouden toen hij bij Pierre at, maar die is voor Frodo.

“Waarom is er niks te eten in huis?” Jean kijkt naar Jules. “Een jongen als jij moet toch fatsoenlijk eten. Je bent in de groei...”

Hij pakt een halfvolle fles wijn van het aanrecht en rukt de kurk eraf. Welja, neem er nog een. Jules kan het niet aanzien. Het liefst zou hij de fles uit zijn vaders hand rukken en boven de gootsteen houden, maar hij wil niet dat zijn vader razend wordt. Hij wendt zijn gezicht af en gooit de scherven in de

vuilnisbak.

2

Isa staat in haar kamer voor de spiegel. Ze houdt het jurkje voor dat ze vorige week met Annabel heeft gekocht. Justin vindt hem vast sexy, met die lage hals. Vanavond moet het gebeuren. Ze is al heel lang verliefd op Justin. Hij zit een klas hoger dan zij. Volgens Annabel vindt Justin haar ook leuk en kijkt hij steeds naar haar als ze elkaar op de gang tegenkomen. Zelf voelt ze ook wel zoiets, maar zeker weten doet ze het niet. Elke keer kijkt ze gauw weg als Justin eraan komt. Ze weet dat ze knalrood wordt, dat hoeft hij niet te zien.

Vanavond is eindelijk het schoolfeest. Al weken heeft ze kriebels in haar buik. De dagen heeft ze afgeteld en ze heeft gezworen dat ze zich nergens meer door laat weerhouden. Dan maar een kop als vuur, het is nu of nooit. Wie weet heeft ze verkering als ze thuiskomt.

Ze legt het jurkje klaar en gaat de woonkamer in. Zouden haar ouders er al aan komen? Ze pikt snel een kransje uit de kerstboom en stopt het in haar mond. Op haar knieën gaat ze op de bank zitten om naar buiten te kijken. Wat zou het leuk zijn als haar moeder haar jurkje kon zien. Isa heeft wel door

de telefoon verteld hoe het eruitziet, maar dan kan ze ook zien hoe sexy het haar in het echt staat.

Haar ouders zijn onverwacht naar Frankrijk vertrokken. Wat ze daar nou opeens moeten, midden in de winter? Ze wilden niet vertellen wat ze gingen doen. Kars beweert dat ze op honeymoon zijn. Dan is zijn vader wel van zijn geloof gevallen, maar het kan best dat Kars gelijk heeft en dat ze stiekum met elkaar zijn getrouwd. Ad is zo chagrijnig geweest het laatste halfjaar. Isa en Kars werden er al gek van, laat staan hoe het voor hun moeder geweest moet zijn. Ad had een burn-out, maar nu is het eindelijk over. Zo meteen komen ze echt met trouwringen om terug. Wat een vertoning. Isa moet nu al lachen.

“Kijken of mama er al aan komt,” zegt Isa tegen Kars, die de tafel dekt.

Kars werpt een blik naar oma die achter het fornuis staat. “Geloof het maar niet hoor, oma, ze kijkt of haar vriendje buiten staat.”

“Kars, hou op!” Isa gooit een kussen naar haar broers hoofd. Had ze maar een vriendje. Zo meteen wordt het een blamage en wil Justin haar helemaal niet.

Oma moet lachen. Zij bemoeit zich er tenminste niet mee. Dat vindt Isa altijd zo fijn van oma, dat ze hen met rust laat. Heel wat anders dan hun ouders, die zich altijd overal in mengen.

“Het zou mooi zijn als jullie ouders thuiskomen, het eten is bijna klaar,” zegt oma en ze gaat naast Isa zitten.

Ze wachten al een halfuur, maar Ad en Hanna zijn er nog steeds niet. Kars heeft al geprobeerd te bellen, maar hun mobiel staat uit. Ook weer zo lekker handig. Kars moppert dat hij wil eten. Hij moet vanavond optreden op het feest, dus hij mag niet te laat komen. Ze kunnen er elk moment zijn, zegt oma steeds, maar ineens duurt het haar ook te lang. Ze loopt naar de keuken en haalt de gebraden kalkoen uit de oven. Jammer, denkt Isa. Het leek haar zo gezellig om nog even de verhalen van haar ouders te horen, maar zij wil ook niet te laat op het feest komen. Net als ze wil opstaan, ziet ze haar vaders auto de straat in rijden.

“Daar komen ze! Ik zie ze, Kars. Ze zijn er!” Isa rent de gang in. Bij de trap aarzelt ze. Zal ze haar jurkje nog even snel aantrekken? Nee, ze wil haar moeder nu meteen zien en ze rent met Kars naar buiten. De auto stopt voor het huis. Isa valt haar moeder om de hals. Hun ouders zijn ook blij de kinderen weer te zien. Als iedereen elkaar uitgebreid heeft begroet, maakt Ad de kofferbak open en duwt hij Isa een doosje wijn in haar handen.

“Kijk nou eens!” roept Hanna verrast als ze binnenkomt en de schaal met kalkoen ziet. “Een echt feestmaal.” En ze geeft oma drie zoenen.

“Ach ja, ik dacht: het is al bijna kerst,” zegt oma, die haar schoondochter vastpakt.

“Hoe was de vakantie?”

“Helemaal te gek,” zegt Hanna.

“Ik moet zeggen: mission accomplished.” Ad kijkt er geheimzinnig bij.

“Welke missie?” vraagt Kars.

“Zal ik het dan maar zeggen?” Hanna kijkt hen stralend aan. Isa kijkt gauw naar haar moeders vinger, maar ze ziet geen trouwring.

“Dit gaan jullie heel leuk vinden.” Hanna kijkt naar Ad. “We hebben een camping gekocht!”

“Een camping?” roept Isa verbaasd, en ze kijkt om zich heen waar ze de wijn zal neerzetten.

“Waar?” vraagt Kars.

“In Frankrijk,” zegt Hanna. “We gaan in Frankrijk wonen.”

Isa laat van schrik de doos wijn uit haar handen vallen. De flessen kletteren op de grond. Rode wijn sijpelt over de vloer.

Kars kijkt hun ouders aan. Even denkt hij nog dat het een grap is, maar ze menen het echt. En dat noemen ze een verrassing. Het is een regelrechte nachtmerrie! “Ik heb nog liever dat jullie gaan scheiden.” Kars draait zich om en loopt naar boven.

Zijn hun ouders crazy geworden? Prettige thuiskomst. Van Isa hadden ze ook weg mogen blijven. En ze loopt stampend

achter haar broer aan de trap op.

“Ik ga niet mee!” schreeuwt Isa als haar ouders hen achterna komen.

“Ik ook niet!” Kars draait zich halverwege de trap om en kijkt zijn ouders giftig aan. “Trouwens, jullie hadden weleens wat eerder mogen zeggen dat jullie zoiets van plan waren!”

“Dat had weinig aan de zaak veranderd.”

Hoe durft hun vader?

“Zijn jullie papa’s burn-out vergeten?” vraagt Hanna.

Kars zucht. Die zullen ze niet snel vergeten, wat een tijd.

“Nee,” snauwt hij, “maar er is ook nog zoiets als inspraak! Democratische besluitvorming! We zijn geen huisdierjes.”

Isa is het helemaal met haar broer eens. Zoiets doe je toch niet zomaar. “Wanneer willen jullie gaan?”

“Zo snel mogelijk,” zegt Hanna, alsof het om een dagje Amsterdam gaat. “Na de kerstvakantie.”

“Wat?” roepen Isa en Kars tegelijk.

“Ik spring nog liever van de Eiffeltoren!” Kars loopt door naar boven en sluit zich op in zijn kamer.

“En ik kom gewoon nooit meer mijn kamer uit!” Isa smijt de deur met een klap dicht.

Zo, denkt ze als ze de sleutel omdraait. Dan zullen ze eens zien dat we geen baby’s meer zijn waarmee je kunt sollen. Voorlopig blijft ze op haar kamer, al moet het dagen duren. Shit, dat kan helemaal niet. Als ze haar jurkje ziet weet ze het

weer. Het schoolfeest! Haar jurkje is ineens lang niet meer zo mooi. Somber ploft ze op haar bed neer. Wat heeft het nog voor zin om vanavond te gaan? Ze had zich er zo op verheugd. Het is dat Kars moet optreden, anders ging ze niet eens. Haar ouders hebben het weer eens helemaal voor hen verpest.

Oma brengt een bord eten boven. Heel lief van haar, maar Isa krijgt geen hap door haar keel. Wat een bericht. Ze is zo kwaad op haar ouders dat ze zonder te groeten de deur uit loopt. Ze stapt op haar fiets en rijdt naar school. Als ze ruzie met haar ouders heeft, belt ze meestal meteen Annabel, maar zelfs dat heeft ze niet gedaan. Hoe moet ze Annabel nou vertellen dat ze voorgoed weggaat? Op een camping wonen in Frankrijk, waarschijnlijk in een of ander gehucht. Ze heeft het gevoel dat ze van de aardbol gaat verdwijnen. Het is toch ook belachelijk. Ze moet iedereen achterlaten. En zij niet alleen, Kars ook. Als of hun leven niks voorstelt. Aan Kars' break-dancegroep wordt ook niet gedacht. Die gaat juist zo goed. Er staan al heel wat optredens gepland. Dat moet Kars allemaal opgeven, alleen maar voor hun kick. Ze trilt nog van woede als ze haar fiets in de stalling zet. Maar als ze de met lichtjes en dennentakken versierde aula binnenkomt en ze ziet al haar vrienden, dan slaat haar boosheid om in verdriet. Moet ze dit allemaal missen? De muziek dendert door de aula. Ze ziet Annabel, maar ze gaat nog niet naar haar

toe. Als ze het nu moet vertellen, begint ze zo te huilen. Een beetje verscholen gaat ze aan de kant staan. Op de stampvolle dansvloer ontdekt ze Justin. Hij danst met Madelon uit zijn klas. Hij heeft dus wel iemand, en niet zomaar een meid. Madelon is onwijs populair bij de jongens, daar kan zij nooit tegenop. Welja, dat kan er ook nog wel bij.

Annabel spot Isa. Ze probeert haar aandacht te trekken, maar Isa kijkt niet. Wat staat ze daar nou zielig in haar eentje? denkt Annabel. Maar dan ziet ze Justin met Madelon dansen. Nu snapt ze waarom haar vriendin er zo ongelukkig uitziet. Zelf baalt ze er ook van. Zij heeft juist steeds tegen Isa gezegd dat Justin ook op haar was. Dat dacht ze ook. Balen voor Isa, maar ook voor haarzelf. Ze heeft zich zo op het schoolfeest verheugd. Als Isa de hele avond chagrijnig blijft, is er voor haar ook niks aan.

Isa heeft niet eens in de gaten dat Annabel naast haar staat. Pas als die haar hand pakt, merkt ze het.

Isa legt haar hoofd even op Annabels schouder. “Het is maar goed dat hij een vriendin heeft.”

Wat is dat nou weer voor onzin, denkt Annabel.

“Weet je zeker dat het aan is?”

“Zo ziet het eruit...O Annabel, ik overleef het niet.”

“Doe je niet een beetje dramatisch?”

“Ik zie hem nooit meer en jou ook niet.”

“Wat? Waar heb je het over?”

“We gaan verhuizen.” Het hoge woord is eruit. Nu ze het heeft uitgesproken tegen haar vriendin, slaat de paniek ineens toe en ze rent naar buiten.

Annabel wil haar achternagaan, maar bij de deur hoort ze dat de groep van Kars gaat beginnen. Wat moet ze nou? Ze kan haar vriendin nu toch niet alleen laten? Maar ze heeft zich zo verheugd op Kars’ optreden. Voor geen prijs wil ze dat missen. Ze draait zich pijlsnel om en loopt in de richting van het podium. Ze denkt nergens meer aan, alleen aan Kars. Ze gaat vooraan staan, zodat ze hem goed kan zien. Als Kars, Romeo en Stef opkomen, begint iedereen te juichen. Wat is het toch een hunk, denkt Annabel als Kars cool de zaal in kijkt. Moet je hem nou zien staan tussen zijn twee vrienden. Iedereen klapt als de muziek start en de groep begint te dansen, maar Annabel heeft alleen maar oog voor Kars.

Terwijl de aula bijna wordt afgebroken door het gillende publiek staat Isa rillend in haar jurkje in de kou. Ze probeert haar tranen weg te slikken. Ze wil pas weer terug als ze rustig is. Justin mag haar zo niet zien. Lekker sexy, dat gejack. Jongens haten het als een meisje huult, dat weet ze van Kars.

Daar heb je Annabel, denkt Isa als de deur opengaat. Ze schrikt als ze ziet dat het Justin is. Wat moet die nou hier? Ze wil haar gezicht verbergen, maar het is al te laat, hij heeft haar

al gezien en komt naast haar staan.

“Je huilt.”

Shit, precies wat ze niet wilde. “Niet waar,” liegt Isa glashard.

“En wat is dit dan?” Justin veegt een traan bij haar oog weg.

“Komt door de kou.”

Justin trekt zijn jasje uit en legt het over haar schouders. Zie je wel, je bent veel te lief, denkt ze. En ik kan nooit verkering met je krijgen, want ik ga weg. Nu kan ze haar tranen echt niet meer stoppen.

“Dank je,” snottert ze. “Ik zou juist indruk op je moeten maken en in plaats daarvan sta ik hier een beetje te janken.”

“Het is oké.”

“Het is niet oké, mijn ouders gooien het roer om. Ken je dat tv-programma? Dat mensen ineens naar het buitenland vertrekken en in the middle of nowhere gaan wonen?”

“Lachen,” grinnikt Justin. “Die mensen denken dat ze gelukkig worden, maar wat je ziet is dat ze het nooit hadden moeten doen.”

“Juist. Mijn ouders hebben een camping gekocht in een of ander achterlijk dorp in Frankrijk.”

“Een camping?” Justin is superenthousiast. “Gaaf zeg, wij kamperen elk jaar in Frankrijk.”

“Waar?”

“Geen vaste plek, waar we zo uitkomen. Misschien kom ik

je wel een keer tegen.”

“Dat zou wel heel toevallig zijn.”

Justin trekt Isa aan zijn colbertje dicht naar zich toe.

“Kom eens hier, ik krijg het koud.” Hij steekt zijn armen onder het jasje, slaat zijn armen om Isa heen en kijkt haar aan.

“Wanneer gaan jullie?”

“Meteen na de kerstvakantie, ik kan niet eens afscheid nemen.”

“Wel van mij...” Justin buigt zich naar haar toe en kust haar zacht op de mond.

De breakdancers worden overladen met applaus. Het verbaast Kars dat het publiek zo enthousiast is. Zelf vond hij het niet lekker gaan. Meestal gaat hij er helemaal in op als hij danst, maar nu bleef die verhuizing maar door zijn hoofd spoken. Juist nu ze zo’n succes hebben. Dat maakt hij dus niet meer mee. Bedankt, pa en ma.

Annabel staat vooraan. Ze kan haar ogen geen seconde van hem afhouden. Anders zou het Kars wel opvallen, maar nu heeft hij niks in de gaten. Hij denkt alleen maar aan het afscheid. Ze moeten het weten, en voor hij het weet heeft hij de microfoon vast.

“Ik hoop dat jullie allemaal heel erg genoten hebben...”

Nu beginnen ze nog harder te klappen. “Want dit was de laatste keer,” roept Kars boven het gejuich uit.

Het bericht slaat in als een bom. Niet alleen de zaal protesteert, maar Romeo en Stef weten ook niet wat ze horen. Kars had niet gedacht dat zijn vertrek zo'n impact zou hebben. Hij is nogal nuchter, maar dit ontroert hem. Ineens bedenkt hij dat het niet klopt wat hij heeft gezegd. Hij gaat wel verhuizen, maar de groep gaat door.

“Of althans, mijn laatste keer,” herstelt hij zich. “Verder heb ik geen commentaar.”

Iedereen roept en schreeuwt dat Kars moet blijven. Het wordt hem allemaal te veel en hij springt van het podium en baant zich een weg door de menigte. Hij hoort Romeo en Stef roepen, maar hij denkt maar aan één ding: weg hier. En met een brok in zijn keel loopt hij door.

“Waar is Isa?” vraagt hij als hij langs Annabel komt.

“Eh...ik denk dat ze buiten is,” zegt Annabel. “Maar wat hoor ik nu? Gaan jullie verhuizen?” Kars reageert niet en loopt door. Buiten ziet hij Isa en Justin zoenen. Hij blijft staan.

“Isa!”

Isa en Justin kijken alle twee op, het is duidelijk dat Kars hen stoort.

“Kom op Isa, we gaan naar huis. Zolang we nog een huis hebben.”

Isa ziet dat Kars in de war is en ze verzet zich dan ook niet als hij haar meetrekt.

“Niet zo handig hè, om nu wat met dat losertje te beginnen,” zegt Kars als ze naar hun fiets lopen.

Isa vindt het ook stom van zichzelf, daarom wordt ze juist boos.

“Jij moet je mond houden. Jij kijkt niet eens naar meisjes.”

“Nee, God is fucking me anyway!” Zonder op te kijken rijdt Kars weg.

3

Terwijl Isa en Kars elke dag met hun vrienden uitgaan, halen Ad en Hanna het huis leeg. Ad rijdt steeds naar de vuilstortplaats op en neer. Kars en Isa kunnen makkelijk helpen, maar uit protest steken ze geen poot uit.

“Jullie hebben dit toch zonder ons beslist,” zegt Kars als Ad vraagt waarom hij zijn handen niet uit de mouwen steekt. “Dan doen jullie dit ook maar met zijn tweetjes.”

Isa is het volkomen met haar broer eens.

“Bekijk het dan maar,” zegt Hanna. “Maar jullie zijn zelf verantwoordelijk voor jullie eigen spullen.”

Het is nu twee dagen voor het vertrek, maar ze hebben nog geen doos ingepakt. Zelfs de posters hangen nog aan de muur. “Wij hoeven niet in te pakken,” zeggen ze steeds als Hanna vraagt wanneer ze eindelijk gaan beginnen. “Wij gaan toch niet mee.”

Eén dag voor de verhuizing zit Isa met haar iPod op bed als Ad zijn hoofd om de deur van haar kamer steekt.

Ze bereidt zich al voor op een enorme woedeuitbarsting van haar vader. Ze kunnen dus niet vertrekken, daar heeft hij

toch zelf om gevraagd? Haar weerwoord heeft ze al klaar, maar Ad blijft ijsig kalm.

“Zo te zien neem jij dus niks mee. Prima, Kars blijkbaar ook niet, dat scheelt weer ruimte in de vrachtwagen.”

Shit! Zodra Ad weg is, valt Isa Kars' kamer binnen. Ze zien opeens in dat er niks tegen te beginnen is. “We kunnen beter inpakken,” zegt hij. “Anders zitten wij daar zonder onze spullen.”

Isa knikt. Ze haalt een stapel dozen van beneden en begint ze te vouwen.

“Hoi,” zegt ze gestrest als Annabel een uur later belt. “Ik zit hier midden in de puinhoop. Was ik maar eerder begonnen, ik red het nooit voor morgen.”

“Ik kom je helpen,” biedt Annabel aan.

“Je bent een schat.” Isa zag het echt niet meer zitten. Ze wist niet dat ze zo veel spullen had. Even is ze opgelucht, maar als Annabel een kwartier later komt, krijgt ze een rotgevoel. Over twee dagen zit ze in Frankrijk. Als ze haar vriendin dan nodig heeft kan ze bellen wat ze wil, maar dan is het veel te ver om naar elkaar toe te gaan. Ze geeft een trap tegen een halfgevolle doos en barst in snikken uit.

“Ik haat mijn ouders. Ik ga niet mee, ze kunnen me nog meer vertellen.”

Annabel slaat een arm om haar heen. Ze heeft zich steeds flink gehouden, maar nu breekt er bij haar ook iets. Ze vindt

het verschrikkelijk dat Isa weggaat, en dat Kars verdwijnt, vindt ze misschien nog wel erger.

“Jullie komen gewoon bij mij wonen.” En ze veegt haar tranen weg.

Isa knikt. Maar ze weten alle twee dat het geen optie is.

4

Annabel kijkt op haar wekker. Het is één uur 's nachts. Over precies zeven uur moet ze afscheid nemen van Kars. Ze heeft al honderd keer voor zich gezien hoe het zal gaan. Hij geeft haar natuurlijk een zoen en dan wordt ze vast rood. Ze stapt uit bed, pakt de brief van haar bureau en leest hem nog eens over. Ze heeft gisteravond wel een uur gedaan over een paar regels. Elke keer verscheurde ze hem weer en begon ze opnieuw. Maar ze is tevreden over hoe het er staat. Nu mag ze er echt niks meer aan veranderen en ze plakt de envelop dicht. Wat zal Isa opkijken als ze dit leest.

Ze stapt weer in bed, maar ze kan niet slapen. Het is zo'n kaal gevoel dat haar beste vriendin morgen voorgoed vertrekt. Op school zal ze er ook aan moeten wennen. Het laatste jaar zorgde ze er altijd voor dat ze Kars op de gang tegenkwam. Ze kende zijn rooster uit haar hoofd, maar daar heeft ze nu ook niks meer aan. Ze heeft al geprobeerd hem te vergeten, maar het lukt haar niet. Ze weet zeker dat ze nooit meer zo verliefd op een jongen zal worden.

Annabel ligt maar te draaien. Pas tegen de ochtend valt ze

in slaap.

Met een zwaar gevoel wordt ze 's-ochtends wakker. Het is zover.

De laatste spullen worden in de verhuishwagen geladen. Ad, Hanna en oma lopen maar heen en weer. Terwijl zij het huis inspecteren, omhelst Isa Annabel. Annabel drukt haar vriendin tegen zich aan. "O Isa, ik ga je zo verschrikkelijk missen."

Isa slikt haar tranen weg. "Ik jou ook, ik jou ook."

Het is ook zo gruwelijk. In Frankrijk vindt ze nooit meer zo'n lieve vriendin. Ze kan de meiden daar niet eens verstaan. Ze heeft samen met Kars op internet opgezocht hoeveel gezinnen weer terugkomen nadat ze naar het buitenland zijn verhuisd. Het percentage was heel hoog. Nu ze dat weet, wordt het al minder erg. Ze kijkt naar haar broer. Vannacht hoorde ze hem steeds door zijn kamer heen en weer lopen en vanochtend was hij heel stil. Hij heeft het er supermoeilijk mee, maar hij laat het niet merken. Moet je hem nu stoer zien doen met Romeo en Stef. Allemaal fake. Ze is blij dat ze een meisje is, zij kan tenminste gewoon huilen. Ze kijkt naar Romeo en Stef die een cadeautje voor Kars hebben. Wat een type is Romeo toch. Nou staat hij weer te filmen met een gloednieuwe camcorder. Die gast heeft ook alles.

"Een webcam!" roept Kars verrast.

“Zodat we elkaar nog wel kunnen zien,” zegt Stef.

“En als je dan een mooie Française op bezoek hebt, laat je ons ook meegenieten.” Romeo steekt zijn tong naar Kars uit.

Annabel voelt in haar zak. Ze heeft de brief nog. Even aarzelt ze. Zal ze hem wel geven? Maar Isa moet het weten. Ze hebben gezworen nooit een geheim voor elkaar te hebben. Toe dan, zegt ze tegen zichzelf. Je wilt je belofte toch niet breken? En ze haalt de brief uit haar zak.

“Die mag je pas openmaken als je in Frankrijk bent.” Ze geeft de brief aan Isa.

De verhuizers zitten al in de verhuiswagen. Ad en Hanna starten nu ook hun auto.

“Komen jullie, jongens?” roept Hanna.

Nu gaat het gebeuren, denkt Annabel. Eerst zijn vrienden en dan ben ik aan de beurt. Niet blozen, denkt ze als Kars vooj haar staat. Maar Kars geeft haar een hand. En ze had nog wel gehoopt...Annabel vecht tegen haar tranen.

“Krijgt mijn vriendin geen zoen?” vraagt Isa.

“Heb ik jou wat gevraagd?” valt Kars uit.

Maar Isa is niet onder de indruk. “Ik zoen jouw vrienden toch ook.”

Romeo duikt met zijn camera boven op Kars en Annabel. “Doe niet zo moeilijk man, geef die meid een zoen.”

Kars geeft Annabel drie vluchtige kussen op haar wang. Ik

beteken niks voor hem, denkt Annabel. Helemaal niks. De laatste tijd heeft ze aan niemand anders meer gedacht. Ze droomt telkens van hem. Soms dacht ze te zien dat Kars haar stiekem ook leuk vond, maar ze heeft het zich allemaal verbeeld. Haar wereld stort in. Ze moet moeite doen om haar tranen tegen te houden. Romeo richt zijn camera op haar, maar dat merkt ze niet, zo erg is ze in de war.

Isa zit samen met Kars achter in de auto. Ze ergeren zich dood aan hun ouders. Als Ad en Hanna zich normaal gedroegen, dan zou het nog wel te doen zijn, maar van de opwindning doen ze zo kinderachtig! Net als kleuters die de dagen aftellen voor hun verjaardag. Om het uur roepen ze hoe dichtbij ze al zijn.

Isa kijkt naar de envelop. Ze is heel benieuwd wat Annabel haar te vertellen heeft. Een uur geleden wilde ze de brief al openmaken, maar toen heeft ze hem toch maar weggestopt. Ze heeft Annabel beloofd hem pas te lezen als ze in Frankrijk is. Ook al kan haar vriendin het niet zien, ze houdt zich eraan. Maar ze zijn de grens nog niet gepasseerd of ze scheurt hem open.

Haar ogen glijden over de regels.

Lieve Isa, als je dit leest ben je over de grens en wil ik geen geheim meer hebben.

Een geheim? Heeft Annabel een geheim voor haar? Isa leest snel verder.

Ik ben namelijk al heel lang verliefd op je broer...

“O nee...” zegt Isa hardop.

Ik heb er nooit wat van gezegd. Kars weet natuurlijk van niks. Hij mag het ook niet weten. Het is wel duidelijk dat hij niks voor me voelt.

Isa kijkt naar Kars, die uit het raam staart. Een van Kars' stelregels is dat hij geen verkering wil. Hij wil vrij zijn. Zover Isa weet heeft haar broer nooit verkering gehad. Hij heeft weleens gezoend, maar daarna was het dan weer over. Het kan toch niet dat hij nooit verliefd is geweest? Isa heeft het zo vaak gevraagd, maar hij beweerde van niet. Het kon haar nooit schelen, maar nu haar eigen vriendin op hem valt wordt het anders. Klopt het wel dat hij niks van meiden moet hebben?

Nu wil ze het weten ook. “Kars, ben jij eigenlijk homo?”

“Nee, ik ben lesbisch, ik val op vrouwen.”

Gelukkig, denkt Isa en ze leest door.

Beloof me dat je niks zegt. Het valt me dus dubbel zwaar dat jullie naar frankrijk verhuizen. Voor eeuwig je hartsvriendin, Annabel.

Isa stopt de brief in de envelop. Dat Annabel op Kars is, dat heeft ze wel heel goed verborgen gehouden. Ze moet er wel even van bijkomen. Dit had ze nou echt nooit gedacht.

Hoe lang is dat al aan de gang?

5

“Dit is nou ons dorp!” roept Hanna trots alsof ze het zelf heeft gebouwd. Ze wijst stralend naar een of ander gammel bord in the middle of nowhere. “Daar moeten we naar links.”

Als ik zo’n treurig bord zag staan, reed ik er snel voorbij, denkt Isa. Je moet wel een superloser zijn om die kant uit te gaan. Ze kijkt naar haar broer en het gezicht van Kars spreekt boekdelen.

“Nee hè, we zijn echt in Timboektoe beland,” kreunt Kars.

Als Ad links afslaat komen ze op een smal weggetje. Het lijkt wel een survivaltocht. De verhuishwagen die voor hen rijdt kan er amper door, zo smal is het. Takken zwiepen tegen de auto. Wat een gehobbel, ze storten van de ene kuil in de andere. Isa voelt haar lunch omhoogkomen. Dan stopt de auto op een verlaten plek. Isa en Kars kijken rond. Hebben hun ouders dit gekocht? Ze zien een triest speeltuintje met toestellen uit de jaren vijftig en een aftands midgetgolfbaantje.

“Zullen we een potje?” Kars wijst naar een bemoste

tafeltennistafel. En hier moeten zij wonen? In deze treurnis? Het ziet er nog honderd keer erger uit dan ze dachten.

Ad staat al buiten. “Kijk eens wat een toplocatie voor een camping! Water, zon, een goudmijn.”

Zon, hoezo zon, pa? Isa en Kars kijken naar de regen op de autoruiten. Terwijl hun ouders enthousiast rondlopen, blijven zij in de auto zitten. Uiteindelijk maakt Isa het portier open. Ze stapt met haar laarzen in een diepe plas en zakt weg in de modder. Gadverdamme, met een vies gezicht trekt ze haar laars los.

“Il pleut,” zegt ze cynisch en ze kijkt naar de regen.

“Je pleut.” Kars kijkt ook omhoog.

“Zie je nou wel dat jullie best een woordje Frans spreken?” zegt Hanna opgewekt. “Nou, hoe vinden jullie het hier?”

Give me a break, denkt Isa. Zonder te antwoorden gaat ze met Kars op verkenning. Isa probeert de plassen te ontwijken, maar dat valt niet mee, want het hele veld is één grote, drassige boel.

“Geef toe dat het hier schitterend is,” zegt Ad tot overmaat van ramp.

Hij vist een fototoestel uit zijn jaszak en wil Isa en Kars op de foto zetten.

“Kom op, even dit historische...”

“Hysterische,” fluistert Kars.

“...moment vastleggen. Say cheese,” zegt Ad.

“Fromage,” zeggen Isa en Kars en ze buigen hun mondhoeken chagrijnig naar beneden. Net op dat moment drukt Ad af.

“Ik moet naar de wc.” Ergens in het veld ziet Isa een krot staan. Haar moeder wijst dat ze daarheen moet. Ja hoor, kan het nog erger? Aan de buitenkant ziet het er al niet uit, maar van binnen is het helemaal een bouwval. De deuren hangen uit hun scharnieren, de tegels zitten los en de wasbakken zitten vol vieze prut. Moeten ze zich hier wassen? Ze maakt met een vies gezicht een deur open. Daar was ze al bang voor. Zo’n vreselijke Franse plee met een gat in de grond.

“Wat een dieptepunt.” Ze kijkt Hanna aan die net binnenkomt. “Zijn ze allemaal zo?”

“Die gaan we vervangen,” zegt Hanna optimistisch.

“Er is geen wc-papier,” roept Isa.

Haar moeder tovert een toiletrol uit haar tas en geeft hem glimlachend aan Isa. Isa probeert het deurtje te sluiten, maar zelfs dat lukt niet.

“De deur is kapot,” zegt ze zuchtend.

“Alles is hier kapot, liefje, anders hadden we het nooit kunnen kopen.”

Isa schudt haar hoofd. Hoezo, kopen? Je zou geld toe moeten krijgen als je hier gaat wonen. Dit hier heeft jaren te koop gestaan, logisch. Echt iets voor haar ouders om in deze

shit te trappen.

“En dit is ons nieuwe huis,” zegt Hanna terwijl ze de voordeur van het grote huis opendoet.

Isa schrikt als ze rondkijkt. “Het is nog helemaal niet af!”

Hanna blijft kalm. “Nee, eerst de camping en dan het huis.”

“Waar slapen we dan zolang?”

Hanna loopt naar het raam en wijst naar buiten. Naast de eik ziet Isa een caravan staan. My god!

Kars weet niet wat hij ziet als hij met zijn vader de kantine binnenkomt. Het hele gebouw staat op instorten. Losse tegels, kapotte ramen en er zit geen spatje verf meer op het houtwerk. Het is nog een rommeltje ook, de vloer ligt bezaaid met troep.

“En dit wordt de kantine,” zegt Ad trots.

Kars voelt aan een houten rek dat tegen de muur staat. Het hele rek dondert in elkaar, en hij deed nog wel heel voorzichtig. Hij voelt water in zijn nek lopen. Als hij omhoogkijkt, ziet hij dat het dak op verschillende plaatsen lekt. Wat heeft zijn vader bezielde? Eerst nadenken en dan doen, dat waren altijd Ads woorden. Anders neem je een overhaast besluit waar je later spijt van krijgt. Hier krijgen zijn ouders spijt van, dat weet hij honderd procent zeker.

“Pap, dit wordt een mega verbouwing.”

“Welnee joh, fluitje van een cent. Deze keuken is nog helemaal intact.”

“Hoeveel mensen ga je in dienst nemen?”

“Niemand. Je moeder en ik gaan alles zelf doen.”

“Dat meen je niet, pa.”

“We moeten wel,” zegt Ad rustig, “anders kunnen we het niet betalen.”

Het is al laat als Jules met Frodo op straat loopt. Hij denkt aan Pierre. Die zit nu wel zo ongeveer in Marseille. Jules vindt het nog steeds een raar idee dat hij zo ver weg is.

“We gaan nu niet spelen,” zegt hij als Frodo tegen hem opspringt. Hij laat Frodo alleen even plassen en dan gaat hij naar bed. Hij is moe. Vanochtend was hij al heel vroeg op om Pierre te helpen met inpakken. Jules voelt aan de deur van de antiekwinkel. Dat doet hij tegenwoordig elke avond, want soms laat zijn vader hem open met zijn dronken kop.

Vroeger was dat ondenkbaar. De winkel was zijn vaders trots. Het zag er ook veel beter uit dan nu. Mensen kwamen overal vandaan om bij zijn vader te kopen. Vlak na zijn moeders dood liep het nog een tijdje door, maar nu komt er bijna niemand meer. Het ziet er ook verloederd uit. En als zijn vader de kroeg in wil, sluit hij zo de winkel, midden op de dag. Als je een paar keer voor een gesloten deur hebt gestaan, zonder briefje of zo, dan kom je niet meer.

Jules loopt het trapje op en pakt de sleutel uit zijn zak. “Nee hè,” zegt hij als hij de sleutel omdraait. De schuif zit er weer op. Jules belt aan, maar er wordt niet opengedaan. Hij houdt de bel een paar minuten ingedrukt. Soms helpt dat wel, maar nu niet. Zijn vader ligt zijn roes uit te slapen. Shit! Wat moet hij nou? Hij ziet de pick-up staan. Nog mazzel dat zijn vader hem niet in de garage heeft gezet. Jules kijkt in de laadruimte. Er ligt een grote verhuisdoek. Dat is tenminste nog iets. Eerst kijkt hij of de buurvrouw niet voor het raam staat, maar als hij niemand ziet kruipt hij in de truck. Frodo springt achter hem aan. Hij wacht tot Frodo tegen hem aan ligt, dan trekt hij het doek over hen heen.

6

Als Isa 's-morgens aan het ontbijt zit, krijgt ze een SMS-je van Annabel. Sterkte vandaag, ik denk aan je. Dat heeft ze wel nodig. Straks gaan ze voor het eerst naar hun nieuwe school. Isa ziet er tegenop als een berg.

“Ik ga echt geen Frans praten,” zegt ze tegen Kars. “Ik kan er niks van, dan lachen ze me uit.”

Hanna schenkt thee voor hen in. “Natuurlijk moeten jullie wel Frans spreken. Ze snappen heus wel dat het niet vloeiend gaat.”

“Vloeiend?” lacht Kars. “Ik ken geen woord, zul je bedoelen.”

“Als ze met mij willen praten, moeten ze maar Nederlands leren,” zegt Isa.

“Zo is dat,” zegt Kars. “Of ze spreken Engels.”

“Anders vragen jullie of iemand je wil helpen. Er zijn altijd kinderen die dat graag doen.”

“Mam, alsjeblieft...” Als ze echt voor paal willen staan, moeten ze dat doen. Ze zijn geen kleuters.

Een halfuur later lopen Isa en Kars door een lange gang van het schoolgebouw. Alle leerlingen zitten al in de les. Ze hebben er toch iets langer over gefietst dan ze hadden gedacht. De rector stond hen al op te wachten. Hij legt in het Frans uit dat hij hen naar hun klas brengt. Kars is er het eerst. Isa kijkt haar broer na die door de deur van het lokaal verdwijnt. Ze heeft op de fiets voorgesteld de pauze samen door te brengen, maar daar wilde Kars niks van weten.

“Ik ben je babysit niet, je moet jezelf redden.” Echt Kars, die kan soms zo stom doen. Isa ziet aan de rector dat ze er bijna zijn. Ze wordt misselijk. De rector merkt wel dat ze het eng vindt.

“Niet bang zijn, mademoiselle,” zegt hij in het Frans. “Wij Fransen zijn het volk van de liefde.”

“Ik versta er geen woord van,” antwoordt Isa in het Nederlands.

“In tegenstelling tot mensen uit het hoge noorden, die kunnen soms zo kil en koud zijn.”

Praat maar door, denkt Isa. “Ik begrijp echt niet wat je zegt.”

“Hier is het.”

De rector doet de deur van een lokaal open. Isa blijft in de deuropening staan. Dit zijn dus haar nieuwe klasgenoten. Wat zien die er saai uit. Het valt nog mee dat ze geen uniform dragen. Dat dacht Hanna eerst, dat ze een uniform aan

moesten. No way, dat had ze echt niet gedaan. Dan maar niet naar school. Isa heeft zich juist fleurig aangekleed. Als ze iets moeilijks moet doen, besteedt ze altijd extra zorg aan haar uiterlijk. Dat doet ze ook als ze zich een beetje ziek voelt, dat geeft haar kracht. Ze kijkt misprijzend naar de lerares. Dat mens heeft schijnbaar nog nooit van hippe kleding gehoord. Ze lijkt wel tachtig. Haar eigen leraren in Nederland zagen er juist lekker vlot uit.

“Olala! Onze nieuwe leerling. De juffrouw heeft nogal toilet gemaakt voor ons eenvoudige dorpelingen.”

Ah, dit versta ik wel, denkt Isa.

“Ik hoef niet naar het toilet.”

De hele klas barst in lachen uit. Wat een blooper. Isa wil het liefst door de grond zakken.

“Silence! Silence! S’il vous plait.” Isa voelt zich gekwetst. Ze merkt niet dat Jules eraan komt en naar de lachende menigte kijkt. Ineens kan ze er niet meer tegen.

“Ik kan jullie ook uitlachen!” barst ze uit. “Net zo makkelijk, ha, ha, ha. Maar weet je wat? Ik doe het niet. Want ik wil hier helemaal niet zijn. Ik wil helemaal niet naar deze kloteschool en ik wil al helemaal niet in dit kutland wonen. Ik wil naar huis.”

Je kunt merken dat de rector zo’n uitbarsting niet gewend is.

Hij probeert haar te kalmeren. “Mademoiselle, chut,

chut.”

“Shut zelf je kop!” schreeuwt Isa en ze draait zich om en rent het plein op.

Het is allemaal nog erger dan ze had gedacht. Ze gaat echt niet meer terug naar die rotklas. Was ze maar in Nederland gebleven, bij Annabel. Ze had nooit mee moeten gaan. Ze had weg moeten lopen en zich net zo lang moeten verbergen tot haar ouders waren vertrokken. En dan had ze naar oma moeten gaan. Die had haar heus wel in huis genomen.

“Ik dacht, laat ik je maar even halen,” zegt Jules, die haar achterna is gegaan. “Je zit bij mij in de klas.”

Isa kijkt verrast op. Ze bekijkt Jules. “Je lijkt me ouder.”

“Ik ben vorig jaar blijven zitten,” zegt hij. “Nou, kom.”

“Ik ga niet naar binnen,” zegt Isa beslist. “Ik heb mezelf compleet voor gek gezet.”

“Niemand heeft verstaan wat je zei.”

“Behalve jij dan.”

Jules lacht naar Isa en hij gaat naast haar zitten.

“Ik ben Jules.”

“Ik heet Isa. Hoe komt het dat je Nederlands spreekt?”

“Ik heb een Nederlandse vader.”

“En een Franse moeder?”

Jules knikt. “Maar ze is dood.”

“O.”

“Een auto-ongeluk.” Jules vindt het nog steeds moeilijk om erover te praten. Die avond was hij bij een vriend. Toen hij naar huis wilde gaan, zag hij dat zijn band lek was. Was hij nou maar lopend naar huis gegaan, maar hij belde zijn moeder of ze hem wilde komen halen. Omdat het zo lang duurde voor ze er was, is hij haar tegemoet gelopen. Frodo rende vooruit. Toen hij zijn hond hoorde janken, wist hij dat het mis was. Bij de kruising lag de auto van zijn moeder op zijn kop. Ze was tegen een vrachtwagen gebotst. De chauffeur zei dat ze in één klap dood was.

“Lang geleden?” vraagt Isa.

“Een jaar.”

“Oei, rot voor je. Waarschijnlijk een stuk rottiger dan op een vervallen Franse camping moeten wonen.”

“Woon je op de camping?” Jules klaart helemaal op.

“Maar dat is leuk. Dat is een hartstikke toffe camping.”

“Hebben we het wel over dezelfde?”

“Ik hielp de vorige eigenaar altijd met klusjes. Zo verdiende ik wat bij. Zoeken jullie nog iemand?”

“O ja, als mijn vader je kan betalen. Wat niet het geval is, dus laat maar zitten.”

“Eén keer per jaar komen een paar goede vrienden van me daar kamperen,” zegt Jules.

“Eén keer per jaar, dat is veel...Waar woon je?”

“Ergens in het dorp.”

“Ja, hè, hè, ik bedoel in welke straat?”

“Ergens in het dorp, dat zeg ik toch. Wat maakt het uit in welke straat?”

Waarom doet hij daar zo geheimzinnig over? denkt Isa. Hij kan toch wel gewoon zeggen waar hij woont? Ik zie er toch niet uit als een type dat stalkt? Ze kijkt Jules onderzoekend aan, maar hij wendt snel zijn gezicht af.

“Ik hoef het ook niet te weten,” zegt Isa een beetje beledigd. “Over een maand ben ik hier toch weer weg.”

De meeste tijd hangen Isa en Kars verveeld in het speeltuintje rond. Of ze doen met een chagrijnig gezicht een spelletje midgetgolf. Vrienden maken heeft geen zin. Ze gaan er niet van uit dat ze hier lang zullen blijven.

Ad en Hanna werken dag en nacht. Er is ook zo veel te doen op de camping. Isa en Kars zouden hun ouders best kunnen helpen met klussen, maar dat willen ze niet. Ze zijn nog steeds kwaad. Door hun ouders zitten ze nu hier, in de rimboe. Ze eten alleen maar maaltijden uit blik, omdat ze geen tijd hebben om te koken.

Al werken Ad en Hanna hard, je ziet er haast niks van. Dat komt niet alleen doordat er zo veel moet gebeuren, maar er gaat ook heel veel mis. Toen Hanna de afvoer in het toilet wilde repareren, viel haar schroevendraaier in het gat van de wc. En de volgende dag kreeg ze bijna een zware wasbak op haar voeten die zomaar uit de muur viel. Na een week ziet hun moeder er lang niet meer zo stralend uit als in het begin en Ad horen ze ook niet meer fluiten. Isa en Kars vinden het prima. Laten ze maar afknappen, dan is het avontuur

tenminste over en gaan ze weer terug naar Nederland.

Als Ad gestrest langs hen loopt en ze Hanna in de toiletruimte horen vloeken, steken ze hun duim naar elkaar op. Het gaat de goede kant op.

Isa zit in de caravan. Haar leerboek ligt opengeslagen op haar knieën. Maar ze leest geen letter, ze heeft haar iPod op.

“Wat?” roept ze als ze haar moeder hoort roepen. En ze zet haar iPod zachter.

“Kun je even helpen?” klinkt het gestrest vanuit het kleine keukentje.

“Ik ben mijn woordjes aan het leren, hoor je dat niet? Le fleuve, la rivière, le ruisseau, la colline, le mont, la montagne, les citnes, la vallée, le plateau.” Ze zet haar iPod weer harder.

De afspraak tussen Isa en Kars geldt nog steeds, ze steken geen vinger uit. Het is de enige manier om dit bizarre plan te laten mislukken.

Als Hanna de hulp van Kars inroept, heeft hij zogenaamd ook geen tijd. Hij hoorde zijn ouders net in de keuken tegen elkaar mopperen. Over de oven in de kantine die niet werkt. Ad wilde dat Hanna meekwam, maar Kars hoorde haar zeggen dat ze geen tijd had. Nu mag hij zeker opdraven. Dat gaat mooi niet door, pa. Jullie kunnen het toch zo goed allemaal zelf? Veel succes.

“Ik ben bezig!” roept hij terug. Hij kijkt op de computer

naar Romeo via de webcam. “Hé dude,” zegt Romeo. “Check this out.”

Dat zal wel weer wat zijn. Kars ontvangt het filmpje van hun vertrek. Echt Romeo weer. Hier zit hij nou helemaal niet op te wachten. Alsof het zo grappig is. Maar het is geen afscheid voor lang, gelukkig. Hij merkt het aan alles. Het valt hun ouders vies tegen. Dit houden ze nooit vol. Hanna stort nu al bijna in van ellende.

Hij ziet zichzelf op het filmpje zwaaien. Als hij Romeo en Stef ziet breakdancen, denkt hij meteen aan hun groep en het plezier dat ze altijd hadden. Op het filmpje ziet hij de auto de straat uitrijden. Shit, denkt hij alleen maar, maar ineens zoemt de camera in op Annabel. Hij ziet dat er tranen over haar wangen lopen.

“Waarom moeten vrouwen altijd janken,” zegt Romeo als de auto de hoek om is.

Annabel kijkt recht in de lens. “Ik ga ze zo ontzettend missen,” zegt ze met gebroken stem.

“Ze?” roept Romeo uit.

“Nee, niet Kars!” zegt Annabel. “Ik bedoel Isa natuurlijk.”

Het is duidelijk te zien dat Annabel in de war is. Ze wordt helemaal rood! En ze loopt weg.

Kars ziet dat Romeo de camera naar zijn eigen gezicht draait. “Hoorde je dat, Stef?”

Nu komt Stef in beeld. Hij kijkt recht in de lens.

“Ze is verliefd,” fluistert Stef.

Kars zit met een rood hoofd achter het scherm. Waarom zeggen ze dat? Ze zijn gek. Onzin, de grootste onzin. Maar hij start het filmpje opnieuw om het nog een keer te zien.

Terwijl Ad maar staat te wachten, roert Hanna in de pan. Hij werkt op haar zenuwen. Blijft hij daar nou staan tot ze klaar is? Dat kan nog wel even duren. Af en toe kijkt ze geïrriteerd opzij, maar Ad heeft het niet eens in de gaten.

Ineens kan ze er niet meer tegen. “Ik kom al,” zegt ze en ze loopt achter Ad aan naar de kantine.

Een paar minuten later hangt Hanna met haar hoofd in de grote oven en ligt Ad op de vloer aan het apparaat te sleutelen.

“Zo, nou moet hij het doen,” zegt Ad. Ze komen allebei overeind. Als Ad het apparaat aanzet, horen ze een keiharde knal. Hanna en Ad zien helemaal zwart.

Woedend loopt Hanna terug naar de stacaravan. Ad blijft maar een beetje achter haar lopen, want ze raast en tiert tegen hem. “Hoe kun je nou zo stom zijn! Die hele keuken is opgeblazen. En hoe moeten we aan een nieuwe oven komen? Joost mag het weten.”

“Dan bel ik Joost,” zegt Ad droog.

“Hahaha, wat grappig. We zijn blut,” schreeuwt Hanna. En ze draait zich om naar Ad. “Hartstikke blut, Ad.”

Ze opent met een ruk de deur van de caravan en loopt naar binnen.

“Shit! Shit! Shit!” Ze grist de pan met de saus van het vuur.

“Ruikt niemand dat er hier wat staat aan te branden?”

Kars ruikt wel iets, maar het dringt niet tot hem door dat hij actie moet ondernemen. Hij wordt helemaal opgeslokt door het filmpje.

Hij speelt het nog een keer superlangzaam af zodat hij elke beweging goed kan zien. Hier begon Isa te zeuren dat hij Annabel gedag moest zoenen. Hij kon haar wel wurgen op dat moment. Hij voelde zich zo ongemakkelijk. Hoe hij erbij staat...het is wel aan hem te zien. Hij kijkt naar de teleurgestelde blik van Annabel en dan moet hij zuchten. Die drie stomme zoenen op haar wang. Hij had haar ook veel liever echt willen kussen. Hij schrikt zelf van zijn gedachten. Ineens wordt het hem duidelijk. Hij is verliefd op Annabel, al heel lang, maar hij heeft het weggestopt. Daarom kon hij er ook niet tegen toen Isa met Justin zoende op het schoolfeest. Hij was jaloers, omdat hij het zelf niet durfde. Hij gaf Annabel niet eens antwoord toen ze hem in de aula riep. Wat een loser ben ik, denkt hij.

Isa ruikt inderdaad een vreemd luchtje. Ze haalt de koptelefoon van haar hoofd en komt de keuken in.

Hanna heeft net woedend de pan met aangebrande saus

buiten omgekeerd, midden voor de deur.

Voor de zoveelste keer ziet Isa haar moeder een blik openmaken.

“Als dit jouw idee is van de Franse keuken, jaag je alle gasten weg,” zegt Isa.

“Er komen geen gasten,” verzucht Hanna.

“Nou, dat had ik je meteen wel kunnen zeggen. En ik hoef die troep ook niet.”

Als Kars ook nog binnenkomt flipt Hanna. “Ik kan er niet meer tegen,” schreeuwt ze.

“Nee, ik ook niet,” roept Isa.

“Ik loop op mijn tandvlees,” zegt Hanna.

“Inderdaad,” bijt Isa haar moeder toe. “Jullie werken en werken maar en hebben helemaal geen tijd voor ons. En o, o, o, wat is het leuk hier, kijk eens wat fantastisch!”

Isa rukt een paar caravankastjes open. Ze staan propvol conservenblikken. “Wanneer hebben we hier voor het laatst een gezonde maaltijd gegeten? Laat me denken...God, ik kan het me niet eens meer herinneren, zo lang is het geleden.” Hanna begint te huilen. “Als jij nou eens je handen uit de mouwen zou steken!”

“Ik heb hier niet om gevraagd,” schreeuwt Isa beledigd. “Weet je nog wel? Maar jij...jaagt je grote droom na.”

“Ik wil naar huis. Ik wil terug naar Nederland,” zegt Hanna wanhopig.

“Halleluja!” juicht Isa.

“Niet huilen...” zegt Ad als hij binnenkomt. “Je weet dat ik daar niet tegen kan.”

“Wil je weten waar ik niet tegen kan? Tegen dat zootje hier! Ik ga mijn koffers pakken en naar huis.”

Isa kruist haar vingers op haar rug en kijkt triomfantelijk naar Kars.

“Moet ik helpen?” vraagt Isa als Hanna haar slaapcabine binnengaat.

“Hou je d'r buiten,” snauwt Ad en hij gaat Hanna achterna.

“Dat ik straks niet weer het verwijt krijg dat ik niks doe!” roept Isa hem na.

“Waarom moet jij altijd je mond opentrekken?” reageert Kars zijn pesthumeur af.

“Ik dacht, ik trek eens wat anders open dan een blik.”

Nou neemt Kars het ineens voor hun ouders op.

“Ik word gek hier!” Isa grijpt haar jas en loopt naar buiten. Met een klap smijt ze de deur van de caravan dicht. Huilend stapt ze in de rode spaghettisaus die Hanna voor de deur heeft gegoooid.

“Gadverdamme.” Met de mouw van haar jas veegt ze haar tranen weg.

Isa heeft echt geen zin om terug te gaan naar de caravan.

Voorlopig wil ze niemand zien. Ze gaat wel in dat krot slapen. Ze wrikt aan de deur van het woonhuis. Het duurt even, maar dan gaat hij open. Ze loopt naar binnen. Even blijft ze staan, haar ogen moeten aan de duisternis wennen. Vlak bij haar, naast de deur, ziet ze een lichtknopje verschijnen, maar het heeft geen zin om het in te drukken, de elektriciteit is nog niet aangesloten. Ook zoiets belachelijks, haar vader zei dat het nog wel een tijdje kan duren.

Wat maakt het ook uit, ze gaan toch opbreken. Ze loopt naar de trap in de hal en kijkt omhoog. Ze weet nog dat daar een kamer was met een tweepersoonsbed, en ze klimt de trap op. Als ze boven is ploft ze op het bed neer. Dat ding lijkt ook wel uit de middeleeuwen te komen. Dat rare ijzer en het piept en het kraakt. Echt aantrekkelijk vindt ze het niet om hier in haar eentje te liggen vannacht, maar ze heeft geen alternatief.

Als ze vroeger ruzie met haar ouders had, vluchtte ze vaak naar Annabel, maar dat kan nu niet. Haar vriendin is mijlenver van haar vandaan. Juist op dit soort momenten heeft ze zo'n heimwee.

Nu ze ligt, voelt ze ineens hoe moe ze is. Alles is ook zo fucking vermoeiend hier. Alleen school al, het gebouw, de leraren, de leerlingen...Nets is vanzelfsprekend, aan alles moet ze wennen. Vooral aan die stomme rottal. Als ze op vakantie waren vond ze de Franse taal altijd mooi, maar nu ze hier woont haat ze het. Terwijl ze ligt, stuurt ze een SMS-je aan

Annabel. Ik mis je. Ze hoort nog net het piepje dat het bericht is verzonden en dan vallen haar ogen dicht.

Isa slaapt al een poosje als ze wakker schrikt van een geluid. Wat is dat? Ze luistert gespannen. Even denkt ze dat ze het zich verbeeldt, maar dan hoort ze de traptreden kraken. Als ze een lichtschijnsel ziet, schiet ze overeind. Ze houdt zich doodstil, maar het bed kraakt verschrikkelijk. Ze spitst haar oren en dan weet ze het zeker. Er is iemand in huis.

“Papa, ben jij dat? Kars?”

Ze krijgt geen antwoord. Ze hoort ook geen voetstappen meer. Dit is niet haar vader of Kars. Nu hoort ze weer iets. Het komt uit de hal. Ze moet weten wie het is en sluipt in de richting van het geluid. Ze vindt het doodeng, maar ze heeft ook geen zin om te wachten tot er iemand voor haar bed staat. Ineens stuift er een hond op haar af. Isa geeft van schrik een gil. De hond gromt naar haar.

“Af, af. Verdomme, wat is af in het Frans?”

“A bas! Of: couchez!” klinkt het rustig. Isa hoort voetstappen. Als ze in de richting van het geluid kijkt, wordt ze verblind door het felle licht van een zaklamp. Het duurt even en dan herkent ze Jules.

“Is dat jóúw hond?” vraagt ze trillend.

“Ja. Hij heet Frodo. Sorry dat hij je aan het schrikken heeft

gemaakt.”

“Hoe kom je hier binnen?”

“Ik had nog een oude sleutel.” Jules laat hem zien.

“En wat kom je hier dan doen?”

“Als het goed is, staat hier een bed,” zegt Jules.

Isa kijkt hem aan. Wat moet ze hier nou uit opmaken?

Maar ineens weet ze het: hij is ook kwaad weggelopen, net als zij. En ze lacht samenzweerderig naar hem.

“Heeft je vader je eruit gekickt?”

“Zoiets, ja.”

“Ik heb ook ruzie,” zegt Isa zuchtend. “Ouders...ze maken je gek.”

Als Jules ziet dat Isa al in het bed ligt, wil hij weggaan.

“Je kan er best bij.” Isa is allang blij dat ze niet alleen in dat enge huis hoeft te slapen. Als ze naast elkaar in bed liggen, begint ze te vertellen over haar leventje in Nederland. Over de toneelclub, haar favo café en de feestjes. Jules luistert vol aandacht.

“En nu zit ik ineens hier in de rimboe,” zegt ze als ze is uitverteld. “Omdat mijn ouders zo nodig een droom na moeten jagen. Stelletje pubers. Het is gewoon een hel.” En ze staart naar het plafond.

“De hel, dat zijn de anderen. Uitspraak van Sartre...een Franse filosoof,” zegt Jules.

“Nooit van gehoord,” zegt Isa.

“Toen mijn moeder doodging, dacht ik dat het niet erger kon...” Jules houdt ineens stil. Waarom vertelt hij dit? Normaal is hij niet zo open over zijn gevoelens en zeker niet tegen een vreemde. Wat weet hij van Isa? En toch wil hij het vertellen.

“Kun je je haar nog goed herinneren?” vraagt Isa.

“Tuurlijk.”

“Ben je niet bang dat dat weggaat?”

“Ja,” zegt Jules zachtjes. Dat is precies waar hij bang voor is, dat het mooie beeld dat hij nog steeds van haar heeft vager wordt en op een dag verdwijnt. Hij heeft wel foto’s van zijn moeder, maar dat is toch anders. Het beeld dat in zijn hoofd zit, het gevoel dat erbij hoort, dat staat niet op een foto.

“Er is een jongen in Nederland...” begint Isa. “Ik ben smoorverliefd op hem...maar soms ben ik zijn gezicht kwijt. En dat haat ik. Dan denk ik...ik ben verliefd op een...”

Ze maakt een machteloos gebaar.

Jules draait zijn hoofd naar haar toe.

“Op het beeld dat ik in mijn hoofd van die jongen heb,” gaat Isa verder. “Niet op hoe hij werkelijk is.”

“Op een fantôme?” Jules kijkt haar vragend aan.

“Een fantoom? Wat is dat nou weer?”

“Dat is een Frans woord, fantôme,” herhaalt Jules.

“Mooi woord...En jij?”

“Wat?” vraagt Jules.

“Hoe zit het met jou?”

Jules moet in zichzelf lachen. Wat zijn meiden toch nieuwsgierig. “Er is wel iemand...maar die zou mij niet willen.”

“Hoe weet je dat?” vraagt Isa.

“Dat weet ik gewoon...” Jules begint gauw over iets anders.

“Hoe heet jouw fantoom?”

“Justin...en die van jou?”

“Dat zeg ik niet.”

Even kijken ze elkaar aan, dan wendt Jules zijn blik af. Ze heeft iemand, denkt hij. Logisch dat ze iemand heeft. Zo’n coole meid loopt heus niet vrij rond. Hij gaapt. Ik ga maar eens slapen, wil hij zeggen, maar als hij naast zich kijkt zijn Isa’s ogen al dicht.

8

Het belooft een mooie dag te worden, ‘s-Morgens schijnt het zonnetje de slaapkamer van het woonhuis binnen.

Isa en Jules slapen nog. Vannacht werd Isa telkens wakker van de kou. Ze kroop dicht tegen Jules aan, maar dan nog bibberde ze.

Het is al tien uur als ze wakker worden van een stem.

“Isa!” klinkt het onder aan de trap. Help, mijn vader!

Jules schrikt zich helemaal dood. Wat zal Isa’s vader wel niet denken als hij hem hier aantreft, in bed naast zijn dochter. De kans op een baantje is nu wel verkeken. Jules en Isa houden zich muisstil. Ze hopen dat Ad weggaat, maar Frodo begint hard te blaffen.

“Isa, mama dacht dat je wel wat wou eten,” roept Ad.

“Uit blik zeker,” fluistert Isa. Zodra ze voetstappen op de trap horen, springen ze uit bed. Ad komt de kamer in met een blad in zijn handen. Niks blik, er staat een heerlijk ontbijtje op. Verse croissants, hagelslag en jus d’orange.

Ad kijkt verbaast naar Jules en Frodo.

“Toe maar, bezoek.” Isa ziet aan haar vader dat het hem

helemaal niet bevalt. Jules weet zich ook geen houding te geven. Isa voelt de spanning.

“O, dat was ik helemaal vergeten te vertellen,” zegt ze gauw. “Maar dit is Jules. Hij zit bij mij in de klas en hij heeft vroeger altijd op deze camping gewerkt, bij...eh...hoe heet die oude eigenaar ook alweer?”

“Pierre,” vult Jules aan.

“Juist,” gaat Isa verder. “Die bedoel ik. Jules kwam langs om te vragen of je een baantje voor hem hebt.”

“Een baantje?” vraagt Ad verbaasd. Hij ziet eruit of hij Jules zo wil wegsturen.

“Nou, daar hoeft je zeker niet lang over na te denken, hè pap,” zegt Isa zogenaamd opgewekt. “Jullie kunnen wel iemand gebruiken. Ik zei al tegen Jules toen hij net langskwam: volgens mij kom je als geroepen.”

Nu Ad denkt dat Jules nog maar net binnen is, kijkt hij heel anders naar hem.

“Ik zal het er even met Hanna over hebben.”

“Wat kun jij goed liegen,” zegt Jules als Ad weg is.

“Dit heeft niks met liegen te maken.” Isa lacht. “Een kwestie van aanpak. Je moet weten hoe je met overbezorgde papsies en mamsies moet omgaan, anders word je knetter van ze. Je krijgt het baantje vast wel.” En ze houdt Jules een croissant voor.

Isa heeft gelijk gekregen. Jules mag op de camping komen werken. Hij is er zo blij mee. Anders had hij een ander baantje moeten zoeken, want het geld heeft hij echt nodig. Maar bij welk werk kan hij Frodo meenemen? Hij kan zijn hond toch moeilijk altijd thuislaten. Op de camping is het geen punt. Hij kijkt naar Frodo, die bij het water op een stok kluift. Frodo is hier zo vertrouwd. Jules denkt terug aan vorig jaar. Zijn moeder was net een paar weken dood. Op een avond zat hij op een steen bij de rivier en staarde verdrietig het water in. Hij voelde zich zo eenzaam. Plotseling kwam er een hond naar hem toe. Hij was heel mager en zijn vacht zag er dof uit. Het beest kon niet eens blaffen, zo zwak was het. Hij had ook geen halsband om. Jules heeft hem meteen mee naar huis genomen. Hij zou Frodo niet meer kunnen missen. Iedereen zegt altijd dat hij Frodo heeft gered, maar Frodo heeft hem ook gered. Als Jules verdrietig is, komt hij altijd naar hem toe en dan likt hij hem.

Vooral toen zijn moeder pas dood was, gaf dat hem zo'n troost. Jules weet niet hoe het met hem gegaan zou zijn zonder Frodo.

Hij kijkt naar een auto die de camping oprijdt. Achter het stuur zit een oudere dame. Hij heeft geen idee wie het is. De auto staat nog niet stil, of de deur van de caravan wordt opengegoid.

“Oma, wat kom jij hier nou doen?” roepen Isa en Kars,

die naar buiten komen stormen.

Oma begroet de kinderen hartelijk.

“Zie je wel dat je ons niet kunt missen? Nou, wij jou ook niet,” zeggen ze. Oma draagt een doos vol boodschappen de caravan in. Groente, broodbeleg, kaas, ze stalt het allemaal uit op het aanrecht. Voor het eerst krijgt Isa een thuisgevoel. En Kars doet van blijdschap een paar breakdance-oefeningen.

“Ik kom hier koken,” zegt oma, terwijl ze de boodschappen opbergt. “Ik hoorde dat jullie hier verhongerden en dat kan natuurlijk niet. Zeker niet als je zo hard werkt als jij...en Kars niet te vergeten. Al dat sloopwerk, dat opruimen, timmeren, schilderen...Voor je ouders is dat al loodzwaar, maar jullie moeten naast het klussen ook nog de hele dag naar school en krijgen les in een taal die je niet beheerst.”

Kars stopt geschrokken met zijn oefeningen. Isa voelt zich ook opgelaten. Ze kijkt oma onderzoekend aan.

“Zit je ons nou in de maling te nemen?”

“Nee hoor, respect!”

Oma maakt het bijbehorende handgebaar bij haar hart.

“Ik heb groot respect voor jullie,” gaat ze verder. “Zoals jullie meehelpen, dat is heel apart. Daar kom ik graag voor koken.”

Isa en Kars weten niet hoe ze moeten kijken. Nu beseffen ze pas dat ze zich wel heel negatief hebben opgesteld. Als

oma dat eens wist...

“En daar stop ik graag mijn laatste spaargeld in,” zegt oma.

“Oma, dat laatste moet je niet doen,” zegt Kars bezorgd.

“Hoezo niet?”

“Je kunt alles zo kwijtraken.”

“Beter dat ik het kwijtraak, dan dat je ouders alles kwijtraken,” zegt oma beslist.

Isa en Kars zien rood van schaamte. Oma heeft er alles voor over om de droom van Ad en Hanna te laten uitkomen. En zij hebben hun ouders voortdurend dwarsgezet. Ze hebben alleen maar aan zichzelf gedacht. Terwijl Ad en Hanna heel toffe ouders zijn. Ze mogen altijd alles. Isa denkt terug aan die keer in groep acht dat ze heel erg liefdesverdriet had. Van haar moeder mocht ze zich ziek melden en toen zijn ze samen een dagje naar Amsterdam gegaan.

“We lijken wel van die verwende kakkinderen,” zegt Kars als oma even weg is.

Isa knikt. “Zoals Charlotte uit 2b en haar broer Sander. O bah,” doet Isa Charlotte na. “Ik ga geen stoelen naar de aula sjouwen hoor, zo meteen breken mijn nagels.”

“Ik ook niet,” imiteert Kars Sander met bekakte stem. “Thuis hoef ik ook niks te doen, daar heeft mijn pa zijn personeel voor.”

“Dat heeft onze pa toch ook,” zegt Isa uit de hoogte. “Kijk dat ventje eens hard werken daar.” En ze wijst naar Jules die

een stuk van de oude gootsteen op de kruiwagen tilt. En dan moeten ze alle twee lachen.

“Jules, ik kom je helpen!” En Isa rent naar haar kamer en trekt stoere werkkleding en rubberlaarzen aan.

De hele middag heeft Isa Jules geholpen. Het bevalt haar prima om zo hard te werken. Het is veel fijner dan dat gehang in het speeltuintje. En Kars heeft er ook lol in. Ad en Hanna snappen er niets van dat hun kinderen ineens zo behulpzaam zijn. Ze vermoeden wel dat het iets met oma te maken heeft, maar ze vragen maar niks.

“Zal ik je eens voordoen hoe je hout zaagt?” zegt Ad als Kars bij hem komt kijken.

“Als je wilt dat ik je help, zeg dat dan gewoon,” zegt Kars.

“Dan moet ik je toch eerst leren zagen.”

“Pa, alsjeblieft, dacht je dat ik dat niet kon?”

Kars haalt een zaag uit de schuur.

“Waar heb je dat geleerd?” vraagt Ad.

“Op de sociale werkplaats, nou goed,” zegt Kars lachend. En hij neemt de klus van zijn vader over.

Terwijl Kars en Ad de kantine onder handen nemen, helpt Isa Hanna met het schuren van de washokken. Als ze een paar dagen later ook nog geschilderd zijn, zien ze er veel frisser uit.

Tevreden loopt Isa over de camping als Frodo naar haar toe komt en een stok voor haar neerlegt. Hij kent haar al helemaal. Isa gooit de stok in de rivier. Leuk beestje, denkt ze als Frodo erachteraan duikt. Zijn baasje vindt ze ook lief. De woorden van Jules gaan door haar hoofd. “Ik ben verliefd op iemand die ik nooit kan krijgen...” Isa kijkt op haar mobiel. Een SMS-je van Annabel.

Hoe gaat het met je? Mis je Justin erg?

Raar is dat, denkt Isa. Vandaag heeft ze nog helemaal niet aan Justin gedacht. Het zal wel komen doordat ze zo druk bezig is.

Isa kijkt naar Ad en Kars, die naar de auto lopen.

“Wat gaan jullie doen?”

“Naar het dorp,” zegt Kars. “We hebben van alles nodig voor de keuken van de kantine. Het zal wel even duren voordat we terug zijn, we moeten naar honderd winkels.”

“Ik ga wel mee,” biedt Isa aan. “Dan gaat het sneller.” En ze rent de loods in.

Met een auto vol spullen komen ze terug. Ad parkeert hem weer in de loods.

Kars loopt rond alsof hij de loods voor het eerst ziet. Hij bekijkt alles.

“Pap, wat dacht je ervan om van deze ruimte een disco te maken?”

“Vergeet het maar, Kars. Daar moet je allerlei

vergunningen voor hebben.”

Kars geeft het niet zomaar op. “Ik weet zeker dat het een succes wordt. Er is in de hele omtrek geen discotheek te vinden.”

Maar Ad is niet enthousiast. “Zo’n aanvraag kost heel veel tijd.”

“En geld,” zegt Hanna.

“Rest my case,” reageert Kars cool.

“Voor de harde werkers.” Oma komt binnen met een schaal vol sandwiches. Ze houdt hem Jules voor die meteen aanvalt.

“Zo, krijg jij niet te eten thuis?” plaagt oma.

Jules lacht, maar ze moest eens weten dat het echt zo is. Dit is het eerste wat hij binnenkrijgt sinds gisteravond. En toen heeft hij alleen wat rijst gegeten. Een kopje, meer niet, en dat moest hij nog delen met Frodo ook.

“Je weet toch hoe die Fransen zijn, die drinken alleen maar. Vino, vino, vino,” plaagt Kars Jules.

“Dat is Italiaans, Kars,” zegt oma lachend.

Kars haalt zijn schouders op. “Whatever. Het resultaat is hetzelfde. Hé Jules, hoe zeg je: ik wil vanavond lekker dronken worden?”

“Ce soir, j’ai envie de me peter la queue.”

“En wat is een dronkenlap?”

Waarom moet je dat aan mij vragen? denkt Jules. Hij laat

bijna de schroevendraaier uit zijn handen vallen. Zou Kars het weten van zijn vader?

“Un soûlard... Of: un pochard,” zegt hij met tegenzin.

“En hoe zeg je: die vent is ladderzat?”

Nou moet hij ophouden. Jules staat met een ruk op. “Ik moet naar huis.” En hij verlaat zo snel als hij kan de loods. Isa en oma kijken elkaar verbaasd aan. Wat is er nou opeens met hem aan de hand?

Nadat Jules de hele middag op de camping heeft gewerkt, loopt hij met Frodo over de bergweg naar huis. Frodo springt tegen hem op. “Jaja, je balletje.” Jules haalt een tennisbal uit zijn zak en gooit hem weg. Frodo rent er vrolijk achteraan.

Terwijl Jules doorloopt, hoort hij zichzelf fluiten. Dat is lang niet gebeurd. Hij had nooit gedacht dat hij zich zo thuis zou voelen bij de nieuwe eigenaar. Elke dag na schooltijd haalt hij Frodo op en dan gaan ze naar de camping. Ze werken keihard met zijn allen, maar het is ook supergezellig. Als Kars tenminste niet zulke stomme vragen over alcohol stelt.

Het komt ook door Isa dat Jules zich zo goed voelt. Hij merkt dat hij haar wel erg leuk vindt. Vannacht droomde hij zelfs dat hij haar kustte. Maar dat kan helemaal niet, hij moet haar uit zijn hoofd zetten, want ze is verliefd op een of andere

Justin. Ze mag hem graag als vriend, daarom doet ze zo aardig, net als Nona. Nona kent hij al heel lang. Haar ouders en zij komen al jaren op de camping. Nona zal wel opkijken als ze de camping ziet. Het is zo veranderd.

Van Brian heeft hij ook een SMS-je gekregen dat hij onderweg is. Jules verheugt zich erop zijn vriend weer te zien. Brian is helemaal fan van dit gebied. Dat is omdat er zo veel grotten zijn. Brian wil archeoloog worden, dat vertelde hij al toen hij hem voor het eerst ontmoette. Vorig jaar heeft hij een paar oude scherven gevonden. Jules ziet nog zijn stralende gezicht. Alsof hij verliefd was. Omdat Brian niet zo goed Frans spreekt, is Jules met hem mee geweest naar het museum. De conservator constateerde dat de scherven van een oude schaal waren. Jules had Brian nog nooit zo happy gezien.

Het wordt een hele club deze zomer. Kars heeft zijn Nederlandse vrienden ook gevraagd te komen helpen. Jules denkt dat ze wel aardig zullen zijn. Kars vindt hij ook een toffe gast. Kars heeft in één middag elektra aangelegd in de schuur. Hij vertelde dat ze vorig jaar met een groepje een oude schuur hebben gekraakt en tot dansstudio hebben verbouwd.

Gelukkig kan Jules ook bijna alles, anders had hij nooit op de camping kunnen werken. Hij hielp zijn vader vroeger altijd oude meubels op te knappen. Ze haalden samen antieke spullen op bij de mensen. Meestal was er wel iets aan kapot.

In die tijd was hij nog zo trots op zijn vader. Moet je hem nu zien. Hij kan niet eens meer zagen, met zijn trillende vingers. Als hij vanavond de schuif er maar af laat. Deze week heeft Jules zelfs een nacht in het houthok moeten slapen, achter het huis. Hoe moet dit verder?

Jules voelt dat hij somber wordt en hij probeert gauw aan iets vrolijks te denken. Hij ziet meteen Isa voor zich. Vandaag stond ze zingend op een trap te schilderen. Als hij dan bedenkt hoe hij haar de eerste dag op het schoolplein aantrof...Ze haatte het dat ze was verhuisd. Nu krijgt ze er steeds meer lol in. Jules merkt dat ze best trots op Timboektoe is. Ze vraagt zich steeds af hoeveel gasten er deze zomer zullen komen. Eén ding weet Jules zeker: het wordt echt wel drukker dan vorig jaar. Toen reden de mensen gewoon door als ze die vervallen toestand zagen. Nu ziet het er heel anders uit en het is nog lang geen zomer. Moet je zien wat er allemaal al is gebeurd. In een paar maanden. Ze begonnen in januari en nu is het april.

Jules gooit Frodo's bal voor de zoveelste keer weg. Hij moet lachen als hij ziet hoe fanatiek Frodo erachteraan holt. Het verveelt zijn hond nooit.

“Apporte!” roept Jules als Frodo niet meteen terugkomt. In de verte hoort hij zijn hond blaffen.

“Frodo, hier!” Maar Frodo trekt zich niks van het commando aan. Jules snapt er niks van, meestal luistert hij

perfect. Er ligt zeker iets. Waar is hij nou?

“Waar ben je, mafkees?” Jules gaat op het geluid af.

In de bergwand ontdekt hij een opening. Hij heeft hier vaak genoeg gelopen, maar dit heeft hij nog nooit gezien. Het geblaf komt uit de opening. Zie je wel, Frodo is erdoor gekropen. Jules gaat plat op zijn buik liggen en wringt zich naar binnen. Als hij overeind komt, staat hij in een grot. Door een kier van boven valt licht naar binnen. Frodo komt op hem af gestormd. Dit is helemaal niet gek, denkt hij terwijl hij de ruimte opneemt. Als Brian dit wist! Hij zou helemaal uit zijn dak gaan. Maar hij houdt het voor zichzelf. Als zijn vader weer eens de schuif op de deur doet, heeft hij een vluchtplek. Het is wel koud, maar het is beter dan het houthok, veel beter.

9

Nona heeft de dagen geteld tot de vakantie begon, maar nu zit ze eindelijk op de achterbank van de auto, op weg naar de camping. Vorige week was ze nog bang dat het niet door zou gaan. Het was weer eens crisis bij hen thuis. De laatste tijd hebben haar ouders steeds ruzie. Dat komt door de verbouwing. Het huis staat al maanden op zijn kop. Haar moeder wordt er gek van. Maar het kan niet sneller, want haar vader doet het helemaal alleen. Overdag werkt hij, dus het moet allemaal in de weekends en 's-avonds gebeuren. Eindelijk was het klaar en toen begon Nona's vader weer over een serre.

“Geen sprake van!” schreeuwde haar moeder. “Ik ben die troep helemaal zat. Je kan op het dak gaan zitten met je serre.”

Nona had ze nog nooit zo erg tegen elkaar horen schelden.

“Ik hoef ook niet meer op vakantie!” riep haar moeder toen haar vader kwaad de deur uit liep.

Nona schrok zich dood. Ze had zich er zo op verheugd

Jules weer te zien. Gelukkig hebben haar ouders het bijgelegd. Als ze maar niet weer beginnen, dacht ze steeds, maar nu kan er niks meer misgaan, ze zijn onderweg.

Met haar iPod op staart Nona naar de foto van Jules.

Ineens staat de auto met een schok stil. Nona kijkt geschrokken naar buiten. Haar vader is een parkeerplaats op gereden. Haar moeder zit met een opgevouwen plattegrond voor haar neus. Naast haar begint haar kleine zusje Suzan te krijzen.

Het is weer zover, denkt Nona als ze in het spiegelijtje het gezicht van haar vader ziet.

“We hadden de vorige afslag moeten hebben,” snauwt haar moeder. “Dat zei ik toch!”

“Ja, te laat,” schreeuwt haar vader. “Toen we er al voorbij waren.”

“Man, we komen hier al tien jaar en nog weet je de weg niet. Ik heb je vier keer gewaarschuwd, maar je rijdt gewoon door.”

Nu begint Suzan harder te krijzen. Nona's vader stapt woedend uit.

“Nona!” brult hij door het open raam. “Hou dat kind stil!”

Als jullie zelf nou eens ophielden, dan hoeft Suzan ook niet te huilen, denkt Nona, maar ze zegt niks en stopt de speen in Suzans mond.

Nona en haar familie zijn niet de enige die onderweg zijn naar de camping, ook Brian en zijn broer Edgar rijden samen met hun moeder Lucy die kant op.

Brian heeft er zin in. Hij verheugt zich erop Nona en Jules te zien.

“Dit is wel de laatste keer dat ik meega,” verzucht Edgar verveeld als ze voor een wegomlegging staan te wachten. “Er is geen reet te doen op die camping.”

Dat begint goed, denkt Brian. Edgar kan heel chagrijnig zijn als het hem niet bevalt. Als hij het maar niet voor hen verpest. Lucy kijkt naast zich. “Je bedoelt dat je niet achter de meisjes aan kunt.”

“Precies, al die fucking gezinnetjes met van die schreeuwende kinderen.” Hij draait zich om naar zijn broer die op de achterbank zit.

“Zeg jij eens wat, Brian. Jij wilt toch ook weleens een meid aan de haak slaan?”

Wat wil je nou horen? denkt Brian. Heb je nou nog steeds niet door hoe ik ben? Stel je voor dat hij het zou vertellen: nee, geef mij maar een lekkere boy. Wat zou zijn broer schrikken.

Wacht maar, broer, binnenkort heb ik verkering met Jules en dan krijg je het te horen. Dan mag iedereen weten dat ik homo ben. Hij glimlacht naar Edgar.

Zijn moeder kijkt Brian in de spiegel aan. “Brian heeft

Jules en Nona.”

Lief dat ze voor hem opkomt. Maar Brian weet dat Lucy zich ook zorgen over hem maakt. Ze begon er laatst met hem over dat hij nooit een meisje heeft. “Misschien ben je wel te verlegen,” zei ze. “Maar dat hoeft helemaal niet, je ziet er prachtig uit.”

Hij liep weg. Wat moest hij anders. Zijn geheim vertellen? Brian kijkt naar buiten. Hij bekijkt de foto waar hij met Nona en Jules op staat.

“Nona...Nonaatje...” plaagt Edgar als hij ziet dat Brian met een rood hoofd naar de foto staart, en hij maakt zoengeluiden.

Nona’s vader staat nog steeds met een woedend gezicht op de parkeerplaats.

“Gaan we nou nog verder?” roept haar moeder door het raam. “Ik stik al de hele weg.”

“De airco is stuk,” brult vader.

“Omdat jij vergeten bent om dat ding te laten repareren, verdomme!”

“Rij jij maar verder als je het allemaal zo goed weet.”

Haar vader loopt om de auto heen, rukt het portier naast haar moeder open en kijkt zijn vrouw giftig aan. “Schiet op, uitstappen, jij!” Hij probeert haar aan haar arm naar buiten te sleuren.

“Blijf van me af! Als ik uitstap, doe ik dat alleen om terug te gaan en dan neem ik de kinderen mee.”

Nona verbleekt. Ze gaan toch niet terug?

“Alsjeblieft pap, rij nou verder, we zijn er bijna,” zegt ze smekend.

Als haar vader het angstige gezicht van zijn dochter ziet, wordt zijn blik langzaam zachter. Zonder iets te zeggen gaat hij achter het stuur zitten. We gaan rijden, denkt Nona opgelucht als hij de auto start. Ze kijkt naar de foto op haar schoot. “Jules, ik kom eraan,” fluistert ze.

We zijn er! denkt Nona als ze de camping oprijden. Eindelijk! Wat heeft ze hier naar uitgekeken. Ze kijkt de camping rond. Ze had wel gehoord dat er een nieuwe eigenaar was, maar ze wist niet dat het zo was veranderd. Ze moet wel even wennen, maar ze heeft iets belangrijkers aan haar hoofd dan de camping. Straks ziet ze Jules weer, na een jaar. Zou hij er zijn? Schichtig kijkt ze om zich heen, en dan ziet ze Frodo. Jules is er dus! Haar hart begint sneller te kloppen. Ineens vindt ze het eng om hem te zien. Zou hij haar nog wel leuk vinden? Ze moet niet zo bang zijn. Natuurlijk vindt hij haar nog leuk. Misschien zoenen ze vanavond al. Ze had zich zo voorgenomen meteen naar hem toe te rennen, maar nu het zover is, is het veel te spannend.

Zodra ze bij hun plek zijn, haalt haar vader de tent uit de

auto en rolt hem uit.

“Wacht nou even,” zegt haar moeder. “Ik wil eerst weten hoe we hem neerzetten.”

“Wat nou? Dat lijkt me nogal logisch.” En haar vader zet de stokken in elkaar.

“Heb ik niks te vertellen?” vraagt haar moeder.

Pa smijt de stokken neer. “Alsjeblieft. Jij mag het helemaal zelf doen.”

Hou op! Nona wordt gek van dat geruzie. Ze pakt een haring en steekt hem woedend in de grond. Ze is zo kwaad dat ze niet eens merkt dat de auto van Brians moeder de camping oprijdt.

“Kijk nou eens!” zegt Lucy. “Ze hebben het helemaal veranderd.”

Edgar wijst naar het bord. “Hebben jullie die naam gezien?”

Nu zien Lucy en Brian het ook. TIMBOEKTOE staat erop.

“Wauw!” Brian is de eerste die uitstapt. Hij kijkt verrast om zich heen. Vet. Hij vond het al een gave camping, maar nu is het helemaal top. In de verte ziet hij Nona.

“Nona!” roept hij.

Nona draait zich om.

“Brian!” Ze gooit de haring op de grond, rent naar hem toe en valt hem om zijn hals.

Brian vindt het hartstikke fijn Nona weer te zien. “Dus jullie zijn ook net gekomen,” zegt hij terwijl hij naar de half opgezette tent kijkt.

“Ja,” zegt Nona.

“Wat is het hier mooi geworden, hè?”

Nona kijkt om zich heen. “Ik moet er nog een beetje aan wennen. Heb je Jules al gezien?” Ze heeft zijn naam nog niet uitgesproken of ze zien Jules rondtuffen op de grasmaaier. Nona en Brian willen naar hem toe gaan, maar dan zien ze ineens Isa met een waterspuit in haar hand. Het is de bedoeling dat ze het gras nathoudt, maar ineens richt ze de spuit op Jules. Isa gilt als het water Jules raakt. Jules springt van de machine en wil Isa grijpen, maar Isa houdt de spuit dreigend zijn kant op.

Brian kijkt naar Jules die lachend achter Isa aan zit. Zijn gezicht betreft. Er zal toch niks zijn tussen die twee? Heeft hij zich dan zo vergist? Nona schrikt er ook van. Nu snapt ze ook waarom Jules niet naar haar toe is gekomen. Hij wist dat ze vandaag zou aankomen. Vorig jaar stond hij haar op te wachten, maar nu niet. Blijkbaar had hij iets leukers te doen.

“Hij heeft een vriendin,” zegt ze tegen Brian.

Brian loopt naar Jules toe. “Jules! Jules!”

Isa en Jules kijken alle twee op. Isa ligt slap van de lach. Ze heeft steeds zo’n lol met Jules.

“Brian en Nona!” Jules omhelst Brian, maar als hij Nona

ziet, is hij opeens een beetje terughoudend.

“Ha Nona.”

“Hai.” Nona geeft hem een kus op zijn wang. Ze staan tegenover elkaar. Geen van beiden weten ze iets te zeggen. Er is iets tussen die twee, denkt Isa. Zou Nona het meisje zijn waar Jules het over had?

“Eh...kennen jullie Isa al?” vraagt Jules. “Ze is de dochter van de nieuwe eigenaars.”

“Hai.” Isa knikt naar Nona.

Nona heeft geen zin om met haar te praten. Wat moet ze met Jules' vriendin? Het overvalt haar. Misschien was het naïef, maar ze had helemaal niet verwacht dat Jules verliefd op een ander zou zijn. Ze voelt dat ze rood wordt. “Ik ga weer even verder helpen met de tent.” Ze draait zich om en loopt weg.

Brian kijkt naar Isa.

“Zijn jullie...”

Isa weet wat hij bedoelt: of ze een stel zijn. “Nee,” zegt ze. Gelukkig, denkt Brian. Hij weet bijna zeker dat Jules is zoals hij. Ze hebben het er nooit over gehad, maar daar komt binnenkort verandering in. “Mooi,” zegt hij opgelucht.

Isa kijkt naar Jules die Nona achterna gaat. Dat is haar dus, denkt ze. Op haar is hij verliefd. Nu ze ben samen ziet, is het opeens zo echt. Nou ja, wat maakt het mij uit, denkt ze, ik ben verliefd op Justin. Justin...Als ze naar Jules kijkt, weet ze

eigenlijk niet meer of ze Justin nog zo leuk vindt.

Bij de tent haalt Jules Nona in. “Je bent groot geworden,” zegt hij.

Nona plukt verlegen aan haar haar. “Jij ook.” Ze staan vlak bij de tent en horen haar ouders ruziemaken. Nona ergert zich.

Kunnen ze nou nooit meer normaal doen? Ze zien toch wel dat Jules er is? Laatst kwam haar beste vriendin bij hen eten en toen gingen ze ook zo tekeer tegen elkaar. Ze ziet dat Jules het merkt.

“Sorry, het gaat niet zo goed,” zegt ze gauw. “En met jou?”

“Met mij gaat het prima,” zegt Jules.

Ja, denkt Nona, dat heb ik gezien. Ze vraagt verder niks. Het is wel duidelijk. Trouwens, het gaat haar ook niet aan. Als Jules die Isa leuker vindt, dan is dat zo. Ze bedenkt het wel zo stoer, maar zo makkelijk is het niet. Ze heeft het hele jaar gedacht dat ze verkering zouden krijgen. Shit, eerst dat geruzie tussen haar ouders en nu dit. Fijne vakantie, zeg!

Brian ritst zijn tent open. Het is nog vroeg. Dauwdruppels parelen op het gras. Hij doet heel zachtjes. Edgar vermoordt hem als hij hem wakker maakt. Brian houdt van vroeg opstaan. Gisteren kon hij niet naar de grotten, want ze waren net aangekomen en toen wilde hij niet weggaan. Maar nu kan hij niet langer wachten. Als Edgar hem zou zien, zou hij hem voor gek verklaren.

Brian haalt een briefje uit zijn rugzak en prikt het op zijn tent. "Ik ben naar de grotten." Dan hoeft zijn moeder zich niet ongerust te maken.

Hij tuurt de camping over. Zo te zien slaapt iedereen nog. Heerlijk! Brian ademt de frisse ochtendlucht in. Hij loopt langs de oever van de rivier en kijkt naar het water dat tegen de stenen klotst. Wat is hij toch dol op deze plek. Misschien gaat hij hier later ook wel wonen. Zou hij dan met Jules zijn? Gisteravond waren ze de hele tijd samen. Brian voelt gewoon dat er iets tussen hen is. Jules durft er vast nooit over te praten. Wie weet hoe opgelucht hij is als ik erover begin, denkt Brian.

Bij de bergwand blijft hij staan. Is dat Frodo die daar snuffelt? Maar dan moet Jules er ook zijn.

“Frodo!” Ja hoor, hij komt aangerend. Jules houdt er dus ook van om vroeg op te staan. Weer iets waarin ze op elkaar lijken. Brian loopt achter Frodo aan langs de bergwand. Ineens blijft Frodo staan en kruipt door een doorgang. Brian heeft nooit geweten dat hier een opening was. Hij kruipt achter de hond aan naar binnen. Het is pikdonker. Brian haalt zijn zaklamp uit zijn rugtas en knipt hem aan. Hij schijnt langs een wand en over de vloer en dan ziet hij Jules liggen in een slaapzak.

Brian krijgt een warm gevoel in zijn lichaam. Een gevoel dat hij nooit bij meisjes heeft. Hij zou zo wel uren naar Jules kunnen kijken, maar Jules schiet overeind. Zijn hart bonkt in zijn keel.

“Jezus man,” zegt Jules als hij Brian ziet. “Ik schrik me rot.”

“Rustig,” zegt Brian. “Ik ben het maar. Stoer zeg, slapen in een grot. Dat wil ik ook wel.”

“Na één nachtje piep je wel anders,” kreunt Jules.

“Doe je dit wel vaker?” Brian vindt het wel een bak. Jules’ passie voor grotten moet wel heel groot zijn. Zelf heeft hij nooit in een grot geslapen.

“Nee, natuurlijk niet,” zegt Jules gapend. “Ik ben niet gek.” Jules kijkt om zich heen, er liggen allemaal spullen. Hij

hoopt dat Brian het niet ziet. Maar Brian schijnt in het rond. Hij ziet dekens, kleren, een lamp, wat eten en een fles water. Dat is toch niet voor één nachtje.

“Je liegt toch niet hè, tegen je beste vriend?”

“Nee joh,” zegt Jules zo onverschillig mogelijk. “Die troep is van andere gasten. We hadden een weddenschap. Ik verloor en moest hier blijven slapen.”

“Shit man,” zegt Brian.

“Zeg dat wel.” Jules loopt naar buiten.

Brian schijnt met zijn zaklamp langs de achterste muur. Hoe is het mogelijk. Het idee dat ik hier tientallen keren langsgelopen ben en ik geen flauw vermoeden had dat hier een grot was. Ineens staat hij stil. Wat is dat daar? Hij ziet iets gekleurds. Zijn hart klopt in zijn keel. Hij zal toch niet echt... Langzaam komt hij dichterbij. Zijn hand trilt van de spanning en zijn mond valt open. Als in trance kijkt hij naar een afbeelding die door het licht steeds helderder wordt. Een muurschildering...Hij heeft een muurschildering ontdekt.

Ik heb een muurschildering ontdekt! gonst het door zijn hoofd. Hij moet het weten. Hij moet weten of de muurschildering authentiek is. En hij rent de grot uit om zijn schetsboek te halen. Op de camping struikelt hij bijna over een schepnetje van twee jongetjes.

“Hé!” roept Jules als hij voorbij vliegt. “Waar ga jij heen?”

Maar Brian hoort hem niet eens. Met zijn schetsboek in

zijn hand rent hij terug naar de grot.

In kleermakerszit gaat hij voor de muurschildering zitten en probeert hem na te tekenen. Het valt niet mee om de muurschildering goed op papier te krijgen. Even overweegt hij Nona in vertrouwen te nemen. Zij is goed in tekenen. Maar hij doet het toch maar niet. Het is beter om zijn ontdekking voor zichzelf te houden. Hij begint opnieuw en neemt zich voor niet te stoppen voordat de muurschildering er exact op staat. Telkens begint hij opnieuw en ineens lijkt het hem te lukken. Hij denkt aan zijn archeologische boeken die in de tent liggen. Stel je voor dat hij ze straks doorbladert en de afbeelding staat erin!

Jules voelt het wel dat hij in de grot heeft geslapen. Zijn botten doen pijn van de harde grond en zijn rechterschouder is helemaal beurs. Het was er ook zo koud. Vannacht werd hij ervan wakker. Hij had nog geluk dat Frodo dicht tegen hem aan lag, anders had hij het niet uitgehouden. Maar als hij op de camping komt en een heerlijke croissant van oma krijgt, is hij het alweer vergeten.

Hij wil meteen aan het werk gaan, maar oma vindt dat ze eerst met zijn allen moeten gaan zwemmen.

“Het is heerlijk weer,” zegt ze. “En zo nu en dan moeten jullie even vakantie vieren.”

Jules vindt het super. Met Isa heeft hij de grootste lol. Ze

duwen elkaar steeds kopje-onder.

“Haha, jullie zijn verliefd!” roepen een paar kleuters die in het water spelen.

Was het maar zo, denkt Jules.

Isa gaat gauw kopje-onder, dan ziet Jules tenminste niet dat ze rood wordt.

Terwijl Jules lachend Isa achterna zwemt, stopt in het dorp een dikke auto voor zijn vaders antiekwinkel.

Arthur, een Nederlandse man, stapt met enige bravoure naar binnen. Jean krijgt niet eens de tijd om te vragen waar hij de man mee kan helpen. Zonder hem een blik waardig te keuren, wijst Arthur van alles aan.

“Doe die spiegel maar en die stoel en dat kastje.”

Wat een patser, denkt Jean. Zulke klanten is hij niet gewend. Soms komen mensen wel een paar keer terug voor ze definitief tot koop overgaan. En deze man koopt in een paar minuten zijn halve winkel leeg.

“Het gaat allemaal om de eerste indruk,” zegt Arthur als Jean vreemd opkijkt. “Mensen moeten direct denken: ik word gek! Hier wil ik nooit meer weg; deze camping is een paradijs op aarde.”

Ineens begint er bij Jean iets te dagen.

“Bent u de nieuwe eigenaar van Timboektoe?”

“Timboektoe? Dat noem ik geen camping.” Arthur steekt

een sigaar op. “Dat is een miezerig grasveldje waar wat tenten op staan.”

“Dus u bent hun concurrent?”

Nu begint de man te bulderen van het lachen. “Als het moet, vaag ik ze in één klap weg. Ik heb de bestuurders van recreatie en toerisme namelijk helemaal in mijn zak. Money makes the world go round.” En hij klopt op de borstzak van zijn Hugo Boss-jasje.

“Dus dit wil ik hebben, en dit, en dat, dat ook, dat kan ook wel aardig staan, dat afschuwelijke ding sla ik over...Maar de mooiste stukken antiek staan natuurlijk bij de baas zelf in huis...”

Hij loopt door tot achter de toonbank. En voordat Jean beseft wat er gebeurt, staat de wildvreemde man al in zijn huiskamer. Voor de prachtige antieke buffetkast, die een groot deel van de muur beslaat, blijft hij staan.

“Aha!” Met een afkeurende blik kijkt hij de rommelige kamer rond. Jean schaamt zich en probeert de lege flessen nog te verbergen, maar Arthur heeft ze al gezien. Hij pakt een fles op en bekijkt het etiket.

“Als ik het niet dacht! Een echte liefhebber!”

Jean voelt zich ongemakkelijk. Eigenlijk moet hij die vent zijn huis uitzetten, maar zijn brutale gedrag overdondert hem.

“Dat is precies de kast die ik zoek,” zegt Arthur.

“Die verkoop ik niet,” zegt Jean beslist. Maar hij ziet wel

dat Arthur niet het type is dat snel opgeeft.

“Tuurlijk wel, man. Een handelaar als jij vindt toch zo weer een nieuwe. Bovendien zal je het geld hard nodig hebben met die dure hobby van je. Wat dacht je van vijftienhonderd euro? Hé, zo’n megabod kun je toch niet afslaan, lijkt me zo?”

Jean denkt aan de huurachterstand en de rekeningen die er nog liggen. En een minuut later is de koop gesloten.

Lachend zit Jules op de fiets. Het is hem niet gelukt van Isa te winnen met stoeien. Ze is behoorlijk sterk. En mooi. Ze zijn samen naar het eiland gezwommen. Toen ze daar met zijn tweetjes in de zon lagen, moest hij zichzelf steeds toespreken. Niet verliefd worden, want ze heeft al iemand. Hij is weleens eerder op een meisje geweest dat al iemand had. Alleen wist hij dat toen niet en kwam hij er pas later achter. Het is het beste als hij wat afstand van Isa neemt, dat houdt hij zichzelf al de hele tijd voor. Maar het lukt hem niet. Het lijkt wel of hij niks over zichzelf te vertellen heeft. Op de een of andere manier wordt hij telkens naar haar toe gezogen.

Nietsvermoedend rijdt Jules het tuinpad op. Hij ziet de lege winkel. De rekeningen! Dat is het eerste wat hij denkt. De schuldeisers hebben van alles weggehaald. Het kon ook niet langer zo doorgaan. Zijn vader zal wel van ellende de kroeg in zijn gevlucht. Jules loopt door naar binnen, maar zijn vader zit

aan tafel achter een rekenmachientje.

“Pap, is de deurwaarder langs geweest?” Geschrokken kijkt hij naar de muur. De buffetkast hebben ze ook meegenomen!

“Nee, alle spullen zijn verkocht,” zegt Jean.

“Toch niet onze eigen kast?”

“De klant bood er veel geld voor,” zegt Jean.

“Die kast kun je niet wegdoen,” zegt Jules. “Die heb je aan mama gegeven! Weet je niet meer hoe mooi ze hem vond?”

“De mooie dingen in het leven kun je helaas niet altijd bewaren,” zegt Jean zonder Jules aan te kijken.

“Maar mama’s kast, papa. Zoiets doe je toch niet. Het is alsof je een stuk van haar weggeeft.”

“Er is geen stuk van haar meer over,” klinkt het verbitterd.

“Wel in mijn herinnering,” zegt Jules.

“Die zit in je hoofd.”

“Ja, en hier.” Jules klopt op zijn hart. “En in haar spullen.”

“Alles is ingeladen in de truck,” zegt Jean beslist. “Morgen gaat ie weg.”

Hoe durft zijn vader. Jules loopt boos de kamer uit.

‘s-Morgens wordt Jules wakker van de fluitketel. Hij springt meteen zijn bed uit. Hij vindt het maar niks als zijn vader alleen in de keuken is. Laatst had Jean met zijn dronken kop ‘s nachts het gas niet uitgedraaid. Gelukkig maakte Frodo hem

wakker. Zijn vader had maar een sigaret op hoeven steken of de halve keuken was ontploft. Sindsdien blijft Jules altijd wakker tot zijn vader naar bed gaat en dan inspecteert hij het huis.

Als hij de keuken binnenkomt, staat zijn vader in zijn pyjama in de keukenkastjes te rommelen.

Hij zoekt blijkbaar koffie, want nu schenkt hij water op een oude koffiefilter met drab erin. Zijn handen beven. Zo meteen giet hij het kokende water over zich heen.

“Coffee makes the world go round, the world go round, the world go round,” zingt Jean.

“Het is money makes the world go round en hier staat de koffie.”

Jules pakt een blik uit het keukenkastje en zet het op het aanrecht.

“In een blik van mam. Hé, misschien kunnen we dat ook verkopen!” Jules kijkt naar Jean, die de koffie in de filter schept. De helft valt eraan.

“Pap, laat mij het doen. Ik zet wel koffie.”

Jean kijkt Jules dankbaar aan.

“Gewoon een kop sterke koffie, dan voel ik me een stuk beter.”

Ja, voor hoe lang? denkt Jules zuchtend. Hij doet extra veel koffie in de filter. Zijn vader kan wel een sterk bakje gebruiken.

Een paar uur later stapt Jean in de volgeladen truck. Jules en Frodo zwaaien hem uit.

Hij is al bijna het pad af als hij op zijn remt trapt. “Jules, ga mee!” roept hij door het open raam.

“Ik kan niet, ik moet werken. Wie denk je dat anders die koffie betaalt?”

“Na vandaag gaat dat veranderen,” zegt Jean trots. “Dan hebben we weer geld.”

Jaja, denkt Jules Hij weet niet hoeveel zijn vader gaat vangen, maar het zit er dik in dat hij onmiddellijk de kroeg in gaat om zijn schuld te betalen. En die rekening is niet mis. En dan nog de huurachterstand. Nou, dan blijft er heus niet veel over.

Jean kijkt naar Frodo.

“Mag hij mee?”

Jean weet dat Jules erop tegen is. Sinds er spullen van de truck zijn gepikt toen Jean ergens een kast naar binnen bracht, wil hij steeds Frodo mee hebben. Maar toen hij de laatste keer thuiskwam, stonk hij naar de drank. Jules was woedend. “Dat je jezelf kapot wilt rijden is jouw zaak,” schreeuwde hij. “Maar Frodo laat je in het vervolg thuis.”

Jules kijkt naar Jean. Hij heeft medelijden met zijn vader.

“En wat nou als je gaat drinken...”

“Dat doe ik niet, dat beloof ik.”

Hoe vaak heeft Jules dit al niet gehoord.

“Pap...”

“Echt, erewoord,” zegt Jean. “Niet als Frodo erbij is.”

Jean ziet er zo kwetsbaar uit. Jules kan hem niet weigeren.

“Goed dan.” Jules opent het portier en Frodo springt in de auto. Jules kijkt de truck bezorgd na. Als dat maar goed gaat.

11

Brian zit in zijn tent met een grote stapel boeken naast zich. Toen hij gisteren begon te zoeken tussen de afbeeldingen had hij nog hoop, maar nu verliest hij de moed. Er is nog maar één boek over waar de grotschildering in kan staan. Hij bladert het door en vergelijkt de plaatjes. Maar ook in dit boek vindt hij de afbeelding niet. Zuchtend slaat hij het boek dicht. Waarschijnlijk is de muurschildering niet authentiek. En hij dacht nog wel dat hij een megaontdekking had gedaan. In gedachten heeft hij Jules al honderd keer meegenomen naar de grot. Hij had al helemaal bedacht hoe ze het met zijn tweetjes zouden vieren. Wat een afgang! Het is maar goed dat hij het nog niemand heeft verteld. Teleurgesteld bladert hij door zijn schetsboek. Zijn oog valt op een tekening van Jules. Toch niet gek, je ziet goed dat het Jules is. Als hij doorbladert, komt hij weer een tekening van Jules tegen, maar nu naakt. Hij heeft zichzelf ernaast getekend, met zijn arm om Jules heen. Hij weet nog wanneer hij dat heeft gedaan: na een film die hij had gezien over twee jongens die verliefd op elkaar waren. Het deed hem zo aan

hun tweetjes denken, maar nu hij hen samen ziet wordt hij onzeker. Hij kan nou wel fantaseren dat Jules verliefd op hem is, maar is het wel zo? Hij heeft Jules nog steeds niet verteld dat hij homo is. En al helemaal niet wat hij voor hem voelt. Stel je voor dat het niet zo is, dat hij het zich maar verbeeldt en dat Jules helemaal niet op jongens valt. Als dat zo is...dan wil hij meteen weg. Dan houdt hij het hier echt geen dag meer uit. Met een klap slaat Brian zijn schetsboek dicht.

Fluitend staat Isa op. Ze heeft zin in de dag. Straks komt Jules en dan gaan ze samen de kantine verven. Dat hebben ze gisteren beslist. Ze hebben met zijn allen vergaderd over de kleuren die ze gaan gebruiken. Ad stelde voor de muren gebroken wit te maken. Duffer kan niet!

“Dat doe je later maar in je bejaardenflat,” zei Kars.

Isa was het helemaal met haar broer eens. “Ik dacht dat we de boel zouden opknappen?”

“Wat hebben jullie dan in je hoofd?” vroeg Ad cynisch. “Knalrood?”

“Inderdaad!” riepen ze. “Alleen knalkleuren komen erop. Het moet wel een beetje swingend worden, pa. Je wilt toch dat Timboektoe een hit wordt?”

Ad rolde zowat van zijn stoel. “Het is een kantine hoor, geen disco.”

Het was maar goed dat oma erbij was, anders hadden ze het er nooit door gekregen.

“Dat is dan besloten,” zei Kars, die de vergadering leidde, gauw. “Felle kleuren. En wie gaat er verven?”

“Dat is wel wat voor mij,” zei Jules.

“En voor mij!” riep Isa meteen. Nona zat er ook bij. Ze keek wel beduusd. Isa had geen medelijden met haar. Dan had ze haar mond maar eerder open moeten doen. Nona probeerde nog wel of ze ook kon helpen.

“Alsjeblieft niet,” zei Isa. “Dan loop je elkaar alleen maar in de weg, twee is genoeg.” Daar was Kars het gelukkig mee eens.

Tot nu toe heeft Isa nog niet veel tegen Nona gezegd. Ze vindt het wel een beetje kinderachtig van zichzelf, maar ze weet best hoe het komt. Diep in haar hart is ze jaloers op Nona omdat Jules op haar is. Was hij maar op haar. Ze vindt hem elke dag leuker. Eerst dacht ze nog dat ze gewoon vrienden konden zijn, maar het wordt steeds moeilijker. Ze droomt zelfs van hem. En als hij bij haar in de buurt is, krijgt ze steeds een heel warm gevoel.

Ze heeft het Annabel gemaild. Dan moet het wel heel wat zijn, schreef Annabel terug. Justin is al zo’n hunk.

Jules is eigenlijk veel leuker, denkt Isa. Justin is gewoon superknap, maar wat weet ze nou van hem? Jules is niet alleen een lekker ding, ze kan ook heel erg met hem lachen. Helaas, hij is al op iemand anders. Ze baalt ervan. Toen ze vanochtend over de camping liep, hoorde ze de ouders van

Nona ruziemaken.

“Als je zo doorgaat pak ik alles in en dan vertrek ik met de kinderen!” riep Nona’s moeder.

Ga maar gauw, dacht Isa. Ze schrok er zelf van.

Met zijn volgeladen truck rijdt Jean onder de slagboom van camping Paradiso door. Zo, dat is niet mis hier, denkt hij. Hij kijkt zijn ogen uit. Wat een luxe. Deze camping is wel wat anders dan Timboektoe. Je kunt er zelfs paardrijden. En er is een zwembad. In de verte ziet hij een riante villa liggen. Op weg naar de parkeerplaats komt hij langs een golfbaan. Nou snapt hij dat die Arthur zomaar zijn winkel kon leegkopen. Die gast is schatrijk, VIJFSTERRENCAMPING staat er op het bord. Een eindje verderop ziet hij Arthur staan praten. Hij parkeert zijn auto en laadt de spullen uit. Daarna loopt hij Arthur tegemoet.

“Ik heb alle spullen uitgeladen.”

“Ik kom zo.”

“Kan ik je wat te drinken aanbieden?” vraagt Arthur als hij is uitgepraat.

Jean aarzelt. Hij wil niet te lang wegblijven. “Eh...nou koffie misschien, of anders water.”

“Koffie komt eraan.” En hij neemt Jean mee naar binnen. Terwijl Arthur koffie zet, kijkt Jean rond. Hij is bij heel wat rijke mensen geweest, maar dit overtreft alles. Al dat antiek,

het lijkt wel een museum. Alleen de schilderijen die er hangen zijn al een vermogen waard.

Arthur zet koffie neer voor Jean. Dan pakt hij een glas, waarin hij absint schenkt. Jean kijkt ernaar. Absint is zijn lievelingsdrank. Maar hij is niet van plan met Arthur mee te drinken, hij heeft het Jules beloofd.

“We moeten nog over de prijs praten,” zegt Arthur. “Die is veel te hoog.”

Hij houdt het glas voor Jeans neus. Aha, denkt Jean. Vandaar die absint. Meneer denkt handig te zijn. Hem volgieten met drank en dan alles voor een prikkie krijgen. Alsof hij nog niet rijk genoeg is. Nou, dat had hij gedacht. En Jean slaat het glas af. Maar Arthur blijft aandringen. Zie je wel, hij wil me dronken voeren, denkt Jean.

“Drink!” Arthur kijkt erbij alsof het zijn leven kan redden.

Jean leest de dollartekens in Arthurs ogen. Ineens krijgt hij er plezier in en hij pakt het glas aan, maar hij drinkt geen druppel. Als Arthur met zijn rug naar hem toe staat, keert hij zijn glas gauw om in de plantenbak naast hem.

“Hm, dat smaakt goed,” veinst hij en hij likt zijn lippen af.

Isa en Jules zijn aan het verven. Isa kijkt Jules aan. “Jules...?” begint ze.

“Ja?”

“Welke kleur heeft jouw kamer?”

Jules verft gewoon door. “Ik weet niet. Iets vaags.”

Nu gooit Isa haar roller in de verfbak.

“Ik wist het! Ik wist dat je geen antwoord zou geven.”

“Huh?” Jules kijkt haar verbaasd aan.

“Altijd alles ontwijken.” Hij heeft haar ook nog steeds niet verteld dat Nona het meisje is op wie hij zo verliefd is. Hij denkt zeker dat zij gek is. “Die Nona van je...” zegt ze plagerig.

“Ze is niet van mij.”

Jules doopt zijn kwast in de verf.

“Maar je zou het wel willen. Zeg eens eerlijk.”

“Ik...eerlijk?” grapt Jules.

“O Jules, ik krijg wat van je!”

Isa holt naar hem toe. Jules houdt zijn verfkwast als wapen voor zich.

“Ja, dit!” Hij smeert lachend een paar vegen op Isa’s wang.

“Dat zal ik je betaald zetten.” Isa grijpt Jules. Ze probeert hem op de grond te krijgen. Omdat Isa moet lachen, verliest ze kracht en valt om. Jules buigt zich over haar heen en klemt haar armen tegen de grond.

“Je weet toch dat jongens sterker zijn? Geef je over! Zeg genade! Genade!”

Isa kijkt naar Jules’ gezicht vlak boven haar. Ze vindt het heerlijk dat hij haar vast heeft. Ze is verliefd, nu weet ze het zeker. Ze denkt aan Nona en opeens vindt ze het niet meer

leuk. Hij moet niet met haar dollen, dat is niet eerlijk, hij is op Nona. Hij speelt met haar gevoelens.

Ze kan het niet langer voor zich houden. “Nona is je fantoom.”

“Isa...geef je over...”

Zie je wel, denkt Isa als Jules er niet op in gaat. Het is dus zo.

Jules kijkt in haar ogen. Wat ben je mooi, denkt hij. Hij krijgt zin om haar te kussen. Die Justin kan hem niks meer schelen. Hij buigt zijn gezicht naar voren. Maar dan schrikken ze op van een geluid.

In de deuropening staat Nona. Hoe lang staat ze daar al?

“Nona!” Jules laat Isa los en springt overeind. Niemand zegt iets. Ze voelen zich alle drie opgelaten. Op dat moment steekt Kars zijn hoofd om de hoek.

“Isa, je moet even een boodschap doen voor oma.”

Perfekte timing, Isa is blij dat ze weg kan. “Eh, ik ga even mijn gezicht wassen.” En ze loopt snel de kantine uit.

Jules raapt zijn verfroller weer op. Hij voelt dat Nona naar hem kijkt. Opeens voelt hij zich schuldig. Vorig jaar dolde hij altijd met Nona. Hij merkte heus wel dat Nona verliefd op hem was. Hij dacht dat hij ook verliefd op haar was, maar wat hij voor Isa voelt is anders. Misschien was het toch alleen maar vriendschap wat hij voor Nona voelde.

“Wat kan er veel veranderen in een jaar,” zegt Nona.

Wat moet hij nou zeggen? Hij wil haar niet kwetsen.

“Neem nou zo’n kantine,” zegt Nona gauw. Maar Jules weet heus wel dat ze iets anders bedoelt. Tussen hun tweeën is het veranderd. Ze staan maar wat ongemakkelijk tegenover elkaar. “Nona...Zullen we gaan zwemmen, vanmiddag?”

“Ja...leuk.” Ze klinkt heel rustig, maar Nona kan wel juichen.

Arthur schenkt Jean steeds bij, maar telkens loopt hij wel even weg en dan verdwijnt de inhoud van Jeans glas weer in de plantenbak. Zelf zit Arthur al aan zijn vijfde glas, terwijl Jean nog geen druppel heeft gedronken. Arthur wordt behoorlijk luidruchtig.

“Nog wat erbij?” Hij houdt de fles boven Jeans glas.

“Ach, welja! Het smaakt me goed. En nog een koffie graag.”

Zodra Arthur opstaat om koffie te zetten keert Jean zijn glas weer boven de aarde om. Hij speelt dat hij beschonken is en heft zijn glas.

Als Arthurs zoveelste glas leeg is staat hij op. “Zullen we dan maar? Je moet wel een goede prijs maken,” zegt hij als ze naar de pick-up lopen.

“Ik haal er 1500 euro vanaf. Maar dan moet ik de rest van het geld nu contant hebben.” Jean houdt zijn hand op.

Arthur glimlacht verheugd. Het is duidelijk dat hij zo veel

korting niet had verwacht. Hij haalt een bundel bankbiljetten uit zijn zak en telt een groot bedrag uit.

Dat is binnen. Jean bergt het op. Als ze bij de truck aankomen, ziet Arthur ineens de mooie buffetkast in de laadbak staan.

“Hé, je moet die kast nog uitladen.”

“Nee, die gaat weer mee terug,” zegt Jean beslist.

“Maar ik heb ervoor betaald!” zegt Arthur verontwaardigd.

“Dat denk je maar. De korting die ik net gaf, is precies de prijs van deze kast.”

“Maar ik wil hem hebben!” roept Arthur kwaad.

“Niet alles is te koop,” zegt Jean lachend. Hij geeft gas en rijdt weg.

“Verdomme, man!” schreeuwt Arthur. “Wat zijn dat voor manieren?”

“Nee, mij dronken voeren, dat zijn pas manieren,” mompelt Jean voor zich uit. Wat een mentaliteit. Dat soort gunt een ander helemaal niks. Hij is hem mooi te slim af geweest. Grinnikend rijdt hij terug langs de manege. Als hij Frodo bij de paarden ziet scharrelen stopt hij.

“Frodo! Kom.”

Maar Frodo heeft vast iets lekkers gevonden. Terwijl Jean wacht kijkt hij een stal in. Hij ziet een vrouw op een paard. Ze ziet er heel lief uit. Wat moet zo’n leuke vrouw bij die hufter? Jean voelt dat hij kleurt. Het brengt hem in de war. Na de

dood van Jules' moeder heeft hij geen enkele interesse meer in vrouwen gehad. Zijn broer dringt er zo vaak op aan: "Je bent veel te eenzaam man, je moet een vrouw zoeken." Jean moet er niks van hebben. Er heeft voor hem maar één vrouw bestaan. Maar deze vrouw maakt indruk op hem.

"Mooie camping heeft u hier."

"Hoe komt u erbij dat deze camping van mij is?"

"Nou ja, van uw man dan."

De vrouw begint te lachen. "Mijn man? Dacht je dat ik met hem getrouwd was?"

"Niet?" Jean kijkt haar aan.

"Nee, hij is mijn baas, ik verzorg hier de paarden. Dat daar is zijn vrouw." Ze wijst naar een foto in de stal van een deftige vrouw op een paard. Wat een kille uitstraling, denkt Jean. Die past inderdaad veel meer bij die Arthur.

"Agnes. Ze is naar de stad met haar twee dochters; boodschappen doen."

"En hoe heet jij?" vraagt Jean.

"Arlette."

"Arlette...Als ik hem was, zou ik jou hebben gekozen," zegt Jean.

Arlette lacht verlegen. "Hij is mijn type niet."

"Wie is dan wel jouw type?"

Er valt een stilte. Arlette wordt rood. Jean schrikt zelf ook van zijn vrijpostigheid. Waar is hij nou mee bezig?

“Ik moet gaan,” zegt hij en hij geeft gas.

Onderweg moet Jean steeds aan Arlette denken. Waarom is hij ineens weggereden? Je weet het wel, zegt hij tegen zichzelf. Je bent bang voor je gevoel. Die plek is bezet. Hij denkt aan zijn overleden geliefde. Ze zou Arlette vast een lieve vrouw hebben gevonden. Nee, het kan niet. Hij kapt zijn gedachten af. Er is geen plaats voor een ander, ook niet voor Arlette.

Vanaf de andere kant komt een luxe sportwagen aanrijden. Achter het stuur zit Agnes. Achterin zitten haar twee dochters, Anouk en Valerie.

Ze zijn wezen shoppen en bekijken wat ze hebben gekocht.

“Afschuwelijk! Die winkels hier!” zegt Anouk.

“Mode uit het jaar nul!” verzucht Valerie. “So ten minutes ago.”

“Ik vraag wel aan papa of we een tripje naar New York kunnen maken,” zegt hun moeder.

“Ja, mam, Amerika! Waren we daar maar gaan wonen!”

“Moet je kijken wat ik gekocht heb!” Anouk houdt een soort verkreukeld lapje stof omhoog dat op een blouse lijkt.

“Wat moet het in hemelsnaam voorstellen?”

Agnes kijkt achterom naar de kleding. Daardoor komt ze op de verkeerde weghelft terecht.

Verdomme! denkt Jean. Dat wijf let niet op. Hij toetert.

Agnes draait zich pijsnel om en rukt aan het stuur, maar haar auto wijkt uit naar de verkeerde kant. Jean probeert de sportwagen te ontwijken, maar de weg is te smal. De zijkant van de auto's raken elkaar, waardoor Jean de bergwand schampt. Tegen de vangrail komt hij met een klap tot stilstand en slaat met zijn voorhoofd tegen de voorruit. De buffetkast slingert uit de laadbak en slaat tegen de wanden van het ravijn in stukken, maar Jean heeft niks in de gaten. Hij hangt bewusteloos tegen de voorruit.

Anouk en Valerie gillen van schrik en houden de kledingstukken voor hun gezicht. Als ze voorbij zijn, kijken ze om.

“Mam, je hebt hem geraakt!” roept Valerie geschrokken.
“Je moet stoppen!”

Maar zonder om te kijken rijdt hun moeder door.

Waar ben ik? denkt Jean als hij bijkomt. Langzaam komt het terug. Die sportauto heeft hem geraakt. Zijn hoofd doet verrekke zeer. Hij voelt aan ‘de plek. Er zit bloed aan zijn vingers. Hij is nog behoorlijk dizzy, maar hij kan hier niet blijven staan. Als de buffetkast maar niet is beschadigd. Hij stapt uit om te kijken, en dan wankelt hij. Even denkt hij dat hij in elkaar gaat zakken. Hij houdt zich vast aan het portier en haalt diep adem. Als het duizelige gevoel afneemt loopt hij

naar de laadklep. Jean ziet het in één oogopslag. De kast is weg! Verdomme. Waarom keek dat wijf ook niet uit? Nou is hij de buffetkast kwijt. Hij had zich er zo op verheugd om Jules' gezicht te zien als de kast weer op zijn plek stond. Had hij maar nooit die klootzak binnengelaten. Hij had hem zijn huis uit moeten zetten. Wie bedenkt dit nou? Hij heeft expres geen druppel gedronken en dan gebeurt dit. Alleen de verhuisdoek ligt nog in de laadbak. Wat moet hij met dat vieze ding? Shit, shit, shit! Hij pakt de doek en smijt hem het ravijn in.

Een eindje verderop komt Isa aanfietsen. Jean heeft niks in de gaten, hij is veel te kwaad.

Wat dumpst die vent nou in het ravijn? denkt ze en ze stapt van haar fiets. Als de truck weggrijdt, neemt ze snel het nummer in zich op. AP 8888.

12

Jules fietst naar huis. Hij is blij dat hij met Nona heeft afgesproken. Hij wil heel graag vrienden met haar blijven. Hij kent haar al zo lang. Als hij Isa niet had ontmoet, hadden ze deze zomer misschien verkering gekregen. Dat ze nou net binnen moest komen toen hij met Isa dolde. Nou ja, het had ook andersom gekund, dat Nona op een ander was. Op Brian bijvoorbeeld. Dat zou hij helemaal niet erg hebben gevonden. Dat zegt toch al genoeg. Maar Brian en Nona zijn niet op elkaar. Brian heeft het nooit over meiden. Net als Paul uit zijn klas, die moest er ook niks van hebben. Volgens Paul was iedereen die verkering nam crazy. Dat heeft hij gemerkt. Ineens was Paul hartsukke verliefd op een meid van zijn zwemclub. En het was raak ook. Ze hebben al een half jaar verkering. Zo gaat het met Brian ook, hij weet het zeker.

Jules fietst het pad op. Zijn vader is al thuis. Hij springt van zijn fiets. Hoe komt die deuk in de truck? Het is niet zo'n kleintje ook. Hij rent naar binnen. Zijn vader zit aan tafel en neemt net een slok van zijn borrel. Geschrokken kijkt Jules naar de wond op zijn vaders hoofd. Jean heeft dus een

behoorlijke klapper gemaakt. Hij kijkt Jules wazig aan. Verdomme! denkt Jules. Je bent dus toch met je dronken kop achter het stuur gaan zitten.

“Waar is Frodo?”

“Er was een tegenligger...Ik moest uitwijken en ben tegen de rotswand geknald...of was het tegen de vangrail? Ik weet het niet meer...De laadbak is opengesprongen en onze kast is in het ravijn gestort...”

“Onze kast?” zegt Jules. “Maar die had je toch verkocht?”

“Ja, hè? Ik had hem verkocht...Maar toen dacht ik aan jou, hoe je eraan gehecht was.”

Zou het echt zo zijn? Ach nee, denkt Jules. Ik trap er nog in ook.

“Pap, lieg niet! Je hebt gewoon zitten zuipen. Waar is Frodo?”

Jean wrijft over zijn zere hoofd en denkt diep na.

“Nou, waar is hij?”

“Ik weet niet meer of Frodo nou in de auto zat,” mompelt Jean.

“Pa, waar was het? Je móét me zeggen waar het was!”

Jean probeert het zich te herinneren, maar het is een warboel in zijn hoofd.

“Ik weet het niet meer,” zegt hij wanhopig. “Ik ben het kwijt.”

“Ja, je bent het kwijt!” schreeuwt Jules. “Mij ook. Want als

er iets met Frodo gebeurd is, wil ik je nooit meer zien!” Hij rent naar buiten en springt op zijn fiets.

Nona zit op de steiger bij de rivier. Haar benen bungelen in het water. Ze weet dat ze te vroeg is, maar ze hield het niet langer uit. Ze heeft zo'n zin in haar afspraakje. Wie weet komt het nu toch nog goed met hun tweetjes. Misschien was die Isa wel een bevielging. Ze heeft er wel een halfuur over gedaan voordat ze wist welke bikini ze zou aantrekken. Toen heeft ze toch maar voor haar rode gekozen. Daar voelt ze zich het stoerst in. Haar borsten komen er heel goed in uit. Jules zal wel opkijken als hij haar zo ziet. Vorig jaar had ze nog niet zo veel.

Ze kijkt naar een groepje kinderen die in het water spelen. Verderop stoeit een stel met elkaar in een opblaasboot. Ineens ziet ze dat een van de twee Edgar is. Die heeft alweer iemand opgepikt. Ze denkt meteen aan Jules en haar. Ze kunnen naar het eiland zwemmen. Zou Jules het willen? Dan zijn ze weer eens als vanouds met zijn tweetjes. Dan kan die Isa hen tenminste niet storen.

Zo snel als hij kan fietst Jules over de bergweg. Hij weet dat zijn vader ergens aan de andere kant van de berg moest zijn. Dan heeft hij nog een heel eind te gaan. Maar al moest hij naar de andere kant van de wereld fietsen, voor Frodo is niets

hem te veel. Hij schiet niet erg op, de weg loopt steil omhoog. Jules trapt zo hard hij kan, maar hij komt bijna niet vooruit. Nu wordt het zo steil dat hij het niet meer redt. Met zijn fiets in zijn hand loopt hij de berg op.

“Frodo!” roept hij. Hij probeert hun fluitje, maar Frodo komt niet tevoorschijn. “Frodo!” Zou Frodo ook in het ravijn liggen? Net als die kast? Hij voelt de paniek opkomen. Rustig, zegt hij tegen zichzelf. Misschien is hij wel op de weg terechtgekomen. Zijn vader zag natuurlijk niks, die is gewoon doorgereden met zijn dronken kop.

Nona zit maar te wachten op de steiger. Ze snapt er niks van, ze hadden om twee uur afgesproken en nu is het bijna halfdrie. Ze zucht. Hij is onze afspraak vergeten. Wat denkt hij wel, dat hij haar zomaar voor gek kan laten staan? Ze is verliefd op hem, maar als hij zich als een loser gedraagt is het zo over. Hij had toch op zijn minst een SMS-je kunnen sturen. Wat is dat nou voor moeite? Ze merkt het aan alles, Jules is veranderd. Dit gedrag kent ze helemaal niet van hem. Ze besluit niet langer te wachten. Ze is gek dat ze nog zo lang is gebleven. Hij kan barsten, ze hoeft hem al niet meer. Laat hij maar lekker met die Isa gaan als hij die zo leuk vindt. Het kan haar niks meer schelen, ze vindt wel een andere leuke jongen, hij hoeft echt niet te denken dat hij de enige op de wereld is.

Nona zucht weer. Was het maar zo makkelijk, maar haar

gevoel voor Jules zit heel diep. Nog één keer kijkt ze om, maar Jules komt er niet aan.

Ze wil net opstaan als ze Isa ziet. Ook dat nog, in die trut heeft ze helemaal geen zin. Maar ze blijft wel zitten, anders denkt die bitch nog dat ze voor haar op de vlucht slaat. Dat mocht ze willen. Isa's ouders hebben dan wel de camping gekocht, zij komt hier al veel langer.

Gatver, denkt Isa. Daar heb je die meid ook. Ze overweegt terug te gaan, maar dan bedenkt ze dat het wel een mooie kans is om erachter te komen wat Nona nou precies met Jules heeft. Ze loopt door en gaat naast haar zitten. "Hai..."

"Hoi." Nona kijkt weg.

"Ik hoorde van Jules dat je hier al jaren komt," zegt Isa schijnheilig.

"Hm."

"Jullie zijn zeker goed bevriend..."

"Héél goed." Nona vertelt Isa niet dat Jules haar heeft laten zitten, dat gunt ze haar niet.

"Vind je hem erg veranderd?"

"Waarom wil je dat weten?" vraagt Nona.

"Ik vroeg het me af. Ik bedoel, als je je moeder verliest..."

"Wat ik vind, gaat je helemaal niks aan," snauwt Nona.

Isa heeft wel door dat Nona kwaad is en begint gauw over iets anders. "Het is hier wel leuk geworden, hè?"

“Ik vond het eerst leuker,” zegt Nona.

Nu lacht Isa haar uit. “Dan ben je niet goed bij je hoofd.”

“De vorige eigenaar vooral,” zegt Nona.

“O, nou, je wordt bedankt. Ik zal het aan mijn ouders doorgeven,” zegt Isa beledigd.

“Ik had het niet over je ouders.” Nona staat op en loopt weg.

“Je had het over mij,” fluistert Isa voor zich uit.

Jules is wanhopig. Hij heeft de hele omgeving afgezocht, maar nergens is een spoor van Frodo te bekennen. Moedeloos gaat hij langs de weg zitten en barst in snikken uit. “Frodo, ik moet je vinden, ik kan niet zonder je...”

Hij schrikt als hij in het dorp de kerkklok hoort slaan. Het is al drie uur. Dan pas herinnert hij zich de afspraak met Nona. Hij vindt het heel vervelend, maar Frodo gaat voor. Al had hij met Isa afgesproken, zelfs dan. Frodo is het allerbelangrijkste voor hem. Hij had hem nooit aan zijn vader moeten meegeven. Waarom is hij ook zo stom geweest? Alleen maar omdat zijn vader zijn woord gaf. Alsof dat iets betekent. Achteraf heeft zijn vader altijd spijt, dan moet hij janken. “Sorry Jules, ik ben een slappe zak, ik weet het.” Meestal kreeg Jules dan medelijden met hem. Zand erover, dacht hij dan. Maar dat kan zijn vader nu niet van hem verwachten. Als er echt iets met Frodo is, vergeeft hij het hem nooit. Jules kijkt om zich heen. Wat zit hij hier nou? Zo krijgt

hij Frodo echt niet terug. Hij kan beter het dorp in gaan, misschien heeft iemand hem daar gezien. Hij stapt op zijn fiets.

Jules loopt wel een halfuur door het dorp. Iedere voorbijganger die hij tegenkomt schiet hij aan. “Hebt u misschien mijn hond gezien?” Hij houdt zijn mobiel op en laat een foto van Frodo zien. Maar niemand heeft hem gezien.

Ik heb nog één kans, denkt hij als hij het politiebureau ziet, en hij stapt naar binnen.

Jules loopt naar de balie.

“Hebben jullie misschien een hond gevonden?” vraagt Jules.

“Een hond, jongen? Nee, de mensen komen hier van alles brengen. Je kunt het zo gek niet bedenken of het wordt hier binnengebracht. Sleutels, portemonnees, maar geen honden.”

Shit. “Dank u wel.” Teleurgesteld loopt hij weg.

“Hé!” roept de agent Jules na. “Waarom ga je niet naar het asiel? Wie weet hebben ze je hond daarheen gebracht.”

Stom dat hij daar zelf nog niet aan gedacht heeft. Jules springt op zijn fiets.

Hij houdt er helemaal niet van een asiel te bezoeken. Hij krijgt altijd medelijden met de dieren die opgesloten zitten. Het liefst zou hij ze allemaal meenemen. Maar nu moet hij er

wel naartoe. Stel je voor dat Frodo daar zit.

Als hij bij het asiel aankomt hoort hij al hondengeblaf en gejank. Hij zet zijn fiets neer en gaat naar binnen. Een van de medewerkers komt meteen naar hem toe.

“Kom maar mee,” zegt de jongen als Jules heeft uitgelegd dat hij zijn hond kwijt is. Ze maken een rondje langs alle hokken. Sommige honden springen wild tegen de tralies, andere janken. Moet je ze nou zien, denkt Jules. Jullie horen hier niet. Jullie horen lekker met je baasje te wandelen. Hij snapt mensen niet die hun hond wegdoen. Na twee hokken heeft hij al een brok in zijn keel. Hij haalt diep adem. Gewoon doorlopen, denkt hij. Dadelijk sta je voor Frodo. Ineens hoort hij een hoge blaf. Jules veert op. Zo’n blaf heeft Frodo ook. Hij gaat op het geluid af. Maar als hij voor het hok staat is hij teleurgesteld. Het hondje lijkt zelfs niet op Frodo. Hij kijkt Jules smekend aan. “Helaas, ik kan je niet meenemen.” Jules steekt zijn hand door de tralies en aait hem. Tien minuten later loopt hij verdrietig het asiel uit.

Somber staart Isa naar het water. Ze had nooit naast die bitch moeten gaan zitten. Haar hele humeur is verpest.

Ze is wel wat wijzer geworden, maar of dat nou zo fijn is om te weten. Nona heeft dus wel iets met Jules, anders had ze wel gewoon antwoord gegeven. Isa snapt zichzelf ook niet. Waar ben ik mee bezig? Ik loop achter een jongen aan die met een ander in zijn hoofd zit. Ze vond het altijd van die sloompies die dat deden. En nu doet ze het zelf. Misschien is ze ook wel voor het eerst echt verliefd. Als Justin een ander leuker vond had ze hem echt wel laten gaan. De liefde van mijn leven...die gedachte maakt haar helemaal depri. Zeker net als in dat tv-programma Memories. Straks komt zij daar later ook in. “Ja, dames en heren, hier voor me staat Isa. Isa, vertelt u de kijkers maar waarom u zich hebt opgegeven voor ons programma.”

“Op mijn vijftiende was ik smoorverliefd op Jules. Maar hij had al iemand. Ik ben nu vijftig, maar ik ben nooit meer zo verliefd geweest. Er gaat geen dag voorbij of ik denk aan hem. Ik zou hem zo graag nog één keer willen zien.” En dan

hebben ze Jules eindelijk voor haar gevonden en herinnert hij zich haar niet eens. Wat een misser! Ze schrikt op van Kars die een kano de steiger op tilt.

“Kom op, zus, we gaan een tochtje maken.”

“Hoe komen we aan dit ding?” vraagt Isa als ze door het water peddelen.

“Papa heeft hem op proef. Als het bevalt, koopt hij er misschien meer.”

Een goed idee van haar broer om te gaan varen. Ze wordt al wat vrolijker. Het is ook zo’n kick om tussen de rotsen door te peddelen.

“De zaken gaan zeker goed...”

“Helemaal niet.” Kars duwt de kano met zijn peddel bij een rots vandaan. “We zitten maar voor een kwart vol. Maar we moeten toch iets verzinnen om mensen te lokken.”

Isa begint te lachen. “Eén kano, dat zal verschil uitmaken.”

“Niet zo depri,” zegt Kars.

“Een dode vis.” Isa wijst in het water. Nu ziet Kars het ook.

“Ook vissen gaan een keer naar de hemel.” Ineens herinnert Isa het zich weer. “Ik zag vanmorgen een man... volgens mij dumpte hij gif in de rivier.”

“Hoe weet je dat?”

“Hij gooide een soort doek uit zijn pick-up in het ravijn. Toen hij mij zag, ging hij er als een haas vandoor.”

“Wat heb je toen gedaan?”

“Zijn nummer onthouden. Allemachtig Prachtig, 2×88 .”
Zoiets geniaals had haar broer nooit kunnen bedenken. Ze vindt het ook nogal bijdehand van zichzelf.

Isa kijkt haar ogen uit. De natuur is hier overweldigend. De rotsen die uitkomen in het water. En daar zitten zij op een steenworp afstand vandaan. Wat dat betreft hebben hun ouders gelijk gehad.

“Mooi is het hier, hè?” zegt ze.

Kars is ook onder de indruk. Ze varen voorbij een bocht in de rivier en dan zien ze op de oever ineens een bord.
CAMPING paradiso staat erop, met vijf sterren erboven.

Kars knalt van schrik bijna tegen een rotspunt.

“Wat zullen we nou krijgen?”

“Zo dicht bij onze camping!” roept Isa uit.

Dit moeten ze zien. Ze meren aan bij de steiger en lopen naar het bord toe. Hun blik glijdt over de plattegrond. Wat is het groot! En wat ze niet allemaal te bieden hebben. Hun ogen vliegen van de ene naar de andere attractie.

“Zie jij wat ik zie?” vraagt Kars.

Het is niet bepaald om vrolijk van te worden. Ze zijn er stil van. Hierbij vergeleken stelt hun eigen camping niks voor. Al zouden ze hem helemaal hebben opgeknapt, dan nog. Ze lopen langs de tennisbanen, het fitnesscentrum en een giga zwembad. Alles ziet er even chic uit. Ze kijken naar de bouwvakkers die de laatste hand leggen aan de kantine. Het

zal niet lang meer duren voor hij opengaat. Ze weten zeker dat Ad hier niks van weet, anders had hij Timboektoe nooit gekocht. Dit is toch geen eerlijke concurrentie. Alles hier is zo deftig. Ze hebben nog paarden ook! Als ze langs de buitenmanege komen, zien ze een vrouw op haar paard rijden. Ze weten niet dat het Agnes is en groeten haar, maar ze rijdt onverstoord door.

Bij de stallen blijven ze staan. Zo vallen ze midden in het gesprek van twee meiden die een eindje verderop hun paarden aan het zadelen zijn. Het zijn Anouk en Valerie. Ze letten niet op Kars en Isa.

“Die man kan wel dood zijn,” horen ze Valerie zeggen.

“Je hebt toch gehoord wat papa gezegd heeft,” zegt Anouk. “Slechte publiciteit kunnen we niet gebruiken, zo vlak voor de opening.”

“Ik dacht dat doorrijden na een ongeluk een misdrijf was,” zegt Valerie.

“Sst. Niemand heeft het gezien.”

Isa en Kars kijken elkaar verbaasd aan.

Misschien kunnen ze maar beter weggaan. Maar als ze door willen lopen, worden ze door Arthur in hun nek gegrepen.

“Wie heeft jullie toestemming gegeven hier rond te lopen?” vraagt hij terwijl hij hen aan hun haren naar buiten trekt.

“Au! We dachten dat dit een camping was, dus vrij toegankelijk,” zegt Kars, die staat te suizebollen.

“Na de opening misschien, maar die is morgen pas. Wie zijn jullie?”

Valerie en Anouk horen hun vader schreeuwen en komen kijken wat er aan de hand is.

Kars heeft geen zin om antwoord te geven. Is die kerel helemaal crazy?

“Wij zijn van camping Timboektoe,” zegt Isa. “Onze ouders zijn de eigenaars.”

“Timboektoe?” Roepen Anouk en Valerie. “Wat een domme naam. Hoeveel sterren?”

“Eh...Twee,” antwoordt Isa bescheiden.

Anouk en Valerie beginnen hard te lachen.

“Er zullen maar weinig mensen te vinden zijn die op zo’n kerkhof willen zitten,” doet hun vader er nog een schepje bovenop.

“Pardon?” Isa kan haar oren niet geloven.

Dit gaat Kars ook te ver. Wat denkt die man wel.

“Toevallig zitten we behoorlijk vol,” komt hij voor Timboektoe op.

“Na morgen niet meer,” zegt Arthur beslist. “Dan is het oorlog. En laat nou altijd de sterkste winnen.”

Zo vrolijk als Isa en Kars op de heenweg waren, zo aangeslagen varen ze naar huis terug. Ze zijn al over de helft

als Kars de stilte verbreekt. “Nou, zus, we hebben eindelijk onze zin. Het einde van Timboektoe is in zicht.”

“En? Hoe was jullie tochtje?” vraagt Ad als Isa en Kars de kantine binnenkomen.

“Wat denk je nou? Heerlijk natuurlijk.” Hanna zet de borden op tafel. “Het is hier zo prachtig.”

“Nou, daar vergis je je in,” zegt Isa. “Het was eerder een nachtmerrie.”

“Hoezo? Jullie hebben de kano toch niet gecrasht, hè?” Ad is meteen opgefokt. “Ik heb het ding nog niet eens betaald.”

“Ik heb je nog zo gewaarschuwd, Kars,” valt Hanna haar man bij. “Wees alsjeblieft voorzichtig. Jullie zijn ook zo onbezonnen.”

“Weet je wie onbezonnen zijn?” vliegt Kars op. “Jullie. Jullie kopen zomaar een camping, alsof het niks is. Je hebt niet eens goed marktonderzoek gedaan, of er wel vraag naar is. Of je niet te veel concurrentie hebt.”

Ad lacht hem uit. “Het is geen T-shirt dat je koopt. Hanna en ik zijn echt niet gek.”

“Dus wel,” zegt Isa. “Een eindje verderop zit Paradiso. Een superluxe camping. En volgens die eigenaar slokt hij ons zo op.”

Het nieuws slaat in als een bom. Oma zet een schaal met

heerlijk eten op tafel, maar niemand heeft trek.

“Je kunt daar van alles,” zegt Kars. “Paardrijden, fitnessen, tennissen, golfen, zwemmen. Wat moeten we nog met die paar kano’s?”

“Dat is foute boel, Hanna,” zegt Ad.

Hanna kijkt Ad aan. “Hoe kan het nou dat we dat niet wisten? Zo’n gemeente heeft toch een bestemmingsplan?”

Ad schudt zijn hoofd. “Geen idee,” zegt hij. “Maar ik ga het morgen meteen uitzoeken.”

Het begint er nu toch echt op te lijken dat Jules zijn hond voorgoed kwijt is. Niemand heeft Frodo gezien. Hij ploft op een boomstam neer, haalt een fles water uit zijn zak en neemt een slok. Elke minuut worden zijn gedachten somberder. Zijn moeder dood, Pierre weg, Frodo spoorloos. Wie moet hem nu nog troosten? Als Frodo echt niet meer terugkomt, dan wil hij hier niet meer wonen. Alles herinnert hem aan zijn hond. Voor Isa hoeft hij ook niet te blijven, want die heeft die Justin. En zijn vader bekijkt het dan ook maar met zijn gezuip. Hij wacht een week, en als hij Frodo dan nog niet heeft gevonden, lift hij naar Marseille. Pierre stuurt hem heus niet weg als hij voor de deur staat, zo goed kent hij hem wel.

“Kijk uit!” roept Jules geschrokken als hij een ruiter op zich af ziet komen. Het is Arlette, ze schrikt van Jules. Elke avond na haar werk maakt ze een tochtje door de bergen. Ze

komt hier al zo lang en ze is nog nooit iemand tegengekomen. Door de schrik kan ze haar paard bijna niet in bedwang houden.

“Ben je bang voor paarden?” vraagt Arlette als ze Jules’ angstige gezicht ziet.

“Nee,” liegt Jules. Hij is niet zo bang uitgevallen, maar paarden vindt hij wel eng. Als kind is hij een keer een paard tegengekomen dat op hol was geslagen. Jules werd omvergelopen. De dokter zei dat het een wonder was dat hij nog leefde. Zijn ribben waren gekneusd en hij had een gat in zijn hoofd. Sindsdien blijft hij liever uit de buurt van paarden.

“Hebt u misschien een hond gezien?”

“Nee.”

“Ik ben mijn hond kwijt. Misschien heeft hij een ongeluk gehad.”

“Hoe ziet hij eruit?”

“Lichtbruin, met een warrige vacht en donkere oren.”

Nu begint er bij Arlette iets te dagen. “Precies zo’n hond heb ik vanmorgen gezien. Hij was samen met een man in een rode pick-up.”

“Dat is mijn vader,” zegt Jules.

Arlette neemt Jules op. “Ja, je lijkt op hem...Ik zal opletten of ik iets zie.” Ze geeft haar paard weer de sporen en rijdt weg.

Jules kijkt haar na. Je lijkt op je vader. Ze bedoelt het vast aardig, maar op dit moment wordt hij daar echt niet blij van.

De vogels fluiten al als Jules 's-morgens wakker wordt. Half slaperig wil hij zijn hand op Frodo's kopje leggen, maar voor het eerst in al die maanden is de plek leeg. Het zware gevoel van gisteravond is er meteen weer. Hij gaat rechtop zitten en wrijft over zijn knie. Nu ziet hij pas hoe dik die is. Dat kan ook niet anders, want hij steekt behoorlijk.

Gisteravond heeft hij nog tot laat naar Frodo gezocht. Het was al pikdonker en hij kon maar niet stoppen. Tot hij ergens over struikelde. Met zijn knie kwam hij op een steen terecht. Het deed behoorlijk zeer. Maar de pijn in zijn knie is niets vergeleken met de pijn in zijn hart. Hij kent het gevoel wel: toen hij hoorde dat zijn moeder dood was had hij het ook. Maar Frodo is niet dood, dat mag niet.

Hij kijkt op zijn mobiel. Geen bericht van het asiel, dus ze hebben nog niks gehoord. Straks gaat hij de andere kant van het dal uitkammen en dan moet hij zijn hond vinden.

Jules staat op, er vallen allemaal takjes uit zijn haar. Hij klopt zijn kleren af. Ze zitten vol blaadjes en mos. In het bos slapen is ook niet alles. Hij lag wel zachter dan in de grot,

maar al die geluiden...Hij werd steeds wakker van een uil. Als je maar niet op mijn kop schijt, dacht hij. Hij kijkt om zich heen. Nu pas ziet hij waar hij heeft geslapen. Verderop glinstert de rivier. Hij loopt ernaartoe en kijkt in het stromende water. Hij zou wel zin hebben in een duik, maar hij gaat hier toch niet in zijn nakie zwemmen. Gisteravond kwam die vrouw ook ineens langs op haar paard. Hij trapt zijn schoenen uit en loopt de rivier in. Heerlijk, dat koele water. Hij maakt zijn gezicht nat. Dat scheelt, nu voelt hij zich alweer wat fitter. Hij kijkt naar een stuk hout dat voorbijdrijft. Hij herkent een stuk van hun kast! Als hij om zich heen kijkt, ziet hij nog meer panelen van de kast liggen. Hier is zijn vader dus gebotst. Dan moet Frodo hier ook zijn.

“Frodo! Frodo! Frodo!”

Jules blijft als versteend staan. Hoorde hij iets? Of verbeeldt hij het zich? Hij zet zijn handen voor zijn mond en roept nog eens.

“Frodo!” Het is Frodo! Hij hoort een zwakke blaf. Terwijl zijn hart in zijn keel bonst, kijkt hij omhoog. Een eindje onder de bergweg is een plateau. Daar moet het geluid vandaan komen. Nu hoort hij het duidelijk. Het is Frodo die blaft. “Frodo, je leeft nog!” Hij bekijkt de situatie. De bergwand is veel te steil, hij heeft hulp nodig. Hij rent het water uit.

Wie belt er nou zo vroeg? kreunt Isa, die wakker wordt van haar ringtoon. Het is vakantie! Nog half in slaap neemt ze op. Als ze hoort dat het Jules is, zit ze meteen rechtop in bed.

“Ici Isa...Wat...?”

Isa springt uit bed. Met haar mobiel nog in haar hand rent ze naar de kamer van Kars.

“Kars, wakker worden!” En ze vertelt wat ze van Jules heeft gehoord. Kars schrikt al net zo erg als Isa. Ze hebben zich nog nooit zo snel aangekleed.

“We nemen Brian mee,” zegt Kars.

Isa knikt. Brian kent de hele omgeving.

Meestal als Isa en Kars ‘s-morgens opstaan, spelen er al allemaal kinderen op de camping, maar nu is het nog doodstil. Ze sluipen naar Brians tent. “Brian! Brian!” roepen ze zachtjes.

Brian ritst zijn tent open en steekt zijn hoofd naar buiten.

“Je moet meekomen,” fluistert Isa. “Er is iets met Frodo. We hebben je hulp nodig.”

Terwijl Brian zich pijlsnel aankleedt, gaan Isa en Kars de loods binnen. Als Frodo inderdaad op het plateau in het ravijn ligt, zullen ze hem moeten takelen. Gelukkig vindt Isa een touw en Kars een stevige kist. Een paar minuten later staan ze bij de slagboom. Hun spullen hebben ze achter op hun fiets gebonden. Ze hebben geen tijd te verliezen. Kars zet

alvast een fiets voor Brian klaar, zodat ze meteen weg kunnen als hij eraan komt. Ze worden ongeduldig. Waar blijft Brian nou? Kars wil hem gaan halen, maar Brian komt heel relaxed aanlopen.

“Ik zat te denken,” zegt Brian. “Moeten we Nona niet mee-vragen?”

“Nee, niet Nona.” Isa schrikt zelf van de felheid waarmee ze het zegt. Kars en Brian kijken elkaar aan. Ze denken alle twee hetzelfde. Meiden...

Er moet iets met Frodo zijn. Jules rent door de bossen naar boven. Als hij op de bergweg is kijkt hij naar beneden. Op het plateau ligt Frodo. Hij hoort zijn hond niet alleen zachtjes blaffen, maar ook janken. De enige manier om snel bij hem te zijn is naar beneden te klimmen. Het eerste stuk gaat nog wel, maar daarna wordt het steeds steiler. Jules weet dat het gevaarlijk is wat hij doet, maar hij heeft geen keus. Isa is er nog steeds niet. Als hij nog langer wacht is het misschien te laat.

Hij zet zijn voet behendig op een stuk rots onder hem. Als hij zich laat zakken breekt het af. Jules kan zich nog net vastgrijpen. Au! Hij heeft zich geschaafd. Hij wordt duizelig als hij omlaag kijkt. Wat een hoogte. Maar teruggaan is net zo gevaarlijk. Jules zet door. Het zweet breekt hem uit, maar hij moet verder. Eindelijk staat hij op het plateau.

“Frodo, Frodo!” Frodo probeert overeind te komen als hij Jules ziet, maar dat gaat niet. Jules knielt bij zijn hond neer. Hij drukt zijn hoofd tegen Frodo aan. Frodo likt hem.

“Je hebt pijn!” Jules krijgt tranen in zijn ogen als hij naar zijn hond kijkt. Arme Frodo, wat zie je eruit. Door de val is de huid op zijn zij opengescheurd. Als Jules aan zijn poot voelt begint hij heel hard te piepen. Jules pakt zijn fles en giet wat water in Frodo’s bek. Ongeduldig kijkt hij naar boven. Waar blijft Isa?

“Hier moet het ergens zijn,” zegt Brian. Ineens zien ze Jules’ fiets tegen de vangrail staan.

“Isa! Frodo ligt hier!” roept Jules omhoog. Op het plateau ver onder hen zien ze Frodo liggen. Ze kijken elkaar aan. Het zal niet gemakkelijk zijn om Frodo daar weg te krijgen.

Kars bindt het touw om de kist en laat hem naar beneden zakken.

“Je moet erin.” Jules wil Frodo optillen, maar die sputtert tegen. De hond probeert weg te lopen, maar het lukt hem niet om overeind te komen.

“Het moet, Frodo,” zegt Jules terwijl hij zijn hond aait. “Ik weet dat je het vreselijk vindt, maar het moet. Laat me je erin tillen. Alsjeblieft Frodootje, toe...” smeekt Jules. Het lijkt erop dat Frodo begrijpt dat het niet anders kan, want als Jules hem weer optilt verzet hij zich niet. “Het is maar heel even,”

probeert Jules het beestje gerust te stellen. “Dan ben je boven en dan gaan we naar de dierenarts.” Voorzichtig halen de jongens de kist omhoog. Jules houdt de andere kant van het touw vast, bang dat de kist anders tegen de bergwand klettert. Angstig kijkt hij naar Frodo die omhoog wordt gehesen. Als hij maar niet vast blijft zitten in de struiken.

Bijna kletterde de kist tegen de wand. Jules houdt zijn adem in. Hij moet er niet aan denken wat er gebeurt als het touw eraf schiet. Zijn hart zit in zijn keel. De kist is er bijna. Nog even en ze tillen hem over de vangrail. Jules geeft een gil van blijdschap.

“Hoe is Frodo hier nou terechtgekomen?” roept Isa naar beneden.

“Iemand heeft hem gestolen,” schreeuwt Jules terug.

“Maar dan weet ik wie de dief is,” roept Isa.

“Hoe weet je dat nou?” vraagt Kars.

“Ik zag gisteren precies op dezelfde plek een man bij de vangrail staan. Hij reed in een rode pick-up. Ik weet het nummerbord nog. AP 8888.”

Nee, dat is het nummer van zijn vader! Jules doet net of hij het niet hoort, maar hij voelt dat hij rood wordt. Hij probeert rustig te blijven. “Frodo is tenminste veilig,” zegt hij tegen zichzelf. “Dat is het belangrijkste.” Nu hij nog.

Jules pakt het touw met beide handen vast. Met zijn drietjes trekken ze hem omhoog. Ze doen het heel

voorzichtig, maar toch zwiept Jules heen en weer. Beetje bij beetje trekken ze, het zweet parelt op hun voorhoofd. Jules is ook heel geconcentreerd. Telkens als hij tegen de rotswand dreigt te stoten, zet hij zich met beide benen af.

“Volhouden, je bent er bijna!” Ze spreken hem moed in, maar hij ziet zelf ook wel dat hij nog een heel eind moet. Niet naar beneden kijken, denkt hij als hij kotsmisselijk boven de afgrond bungelt. Isa houdt haar adem in. Stel je voor dat Jules onder haar ogen in het ravijn stort. Ze doet een schietgebedje. Nog een klein stukje, dan is hij boven, denkt ze. Net als ze denken dat ze er zijn, schiet Jules een eind naar beneden. Isa geeft van schrik een gil. Jules zwiept tegen de bergwand. Ze ziet dat er een fikse schaafwond op zijn been zit, maar dat is gelukkig het enige.

Als hij eindelijk boven is, zijn ze net zo opgelucht als Jules zelf. “Bedankt.” Jules maakt meteen het touw los.

Kars wijst naar Jules' been, maar Jules haalt zijn schouders op. Hij heeft een schaafwond, meer niet. “Moet je zien hoe Frodo eruitziet.” Kars wordt kwaad als hij het ziet. “De schoft.”

“Die idioot is echt ziek in zijn kop,” zegt Isa. “Wie flikt nou zoiets. Maar we hebben zijn kenteken.”

Kars haalt zijn mobiel uit zijn zak. “We geven hem aan.”

“We moeten naar de dierenarts,” praat Jules er gauw overheen.

“En naar de politie,” dringt Isa aan.

“We gaan niét naar de politie,” zegt Jules beslist.

“Maar Jules! Die vent had je hond gestolen. En hij liet hem gewoon creperen!” probeert Isa Jules te overtuigen.

“Je gaat niet, hoor je!” Jules kijkt Isa dwingend aan. Maar Isa is niet van haar idee af te brengen.

“Als Jules nou niet wil...” valt Brian zijn vriend bij.

Ze kijken naar Kars, die een auto aanhoudt. Hij wenkt Jules. “Je mag meerijden, samen met Frodo.”

“Ik ga ook mee.” En Isa staat al bij de weg.

Ze hebben geluk. De man die hun een lift geeft is heel aardig.

“Ga eerst maar even kijken of ze spreekuur hebben.” Hij parkeert zijn auto voor de dierenkliniek. “Anders breng ik jullie ergens anders heen. Dat arme beest moet zo snel mogelijk worden geholpen.”

Jules springt de auto uit. Gelukkig is de kliniek open. Hij rent naar de balie en vertelt wat er is gebeurd.

De vrouw achter de balie geeft meteen opdracht Frodo te halen. Twee assistenten komen met een brancard naar buiten. Ze zien dat het ernstig is en leggen Frodo erop. Jules en Isa lopen achter de brancard aan de kliniek in. Jules schrikt als hij ziet hoe vol de wachtkamer zit. Het kan nog wel een uur duren voordat hij aan de beurt is. Als Frodo dat maar

volhoudt. Maar hij hoeft niet te wachten.

“Een spoedgeval,” zegt de assistent tegen de mensen in de wachtkamer, en ze rijden de brancard de behandelkamer in. De dierenarts is blijkbaar al gewaarschuwd. Hij wenkt Jules en Isa.

“Kom.”

Maar Jules wil niet dat Isa meegaat. De vorige keer begon de dierenarts ook over de rekeningen die nog openstaan. Dat hoeft Isa niet te weten. Jean heeft toen gezworen ze te betalen, maar dat is vast niet gebeurd.

“Ik ga liever alleen naar binnen.” En hij duwt de deur voor Isa’s neus dicht.

Jules kijkt vol spanning naar de dierenarts die Frodo onderzoekt. Waarom zegt hij niks? Hoe langer de arts stil is, hoe ongeruster hij wordt. Zo meteen wordt Frodo niet meer beter...

“Hij zal met spoed geopereerd moeten worden,” zegt de dierenarts, “maar eh...er is een probleem. Er staan nog twee rekeningen open.”

Jules vindt het zelf ook vervelend, maar de dierenarts bedoelt toch niet dat hij Frodo niet wil helpen?

“U moet hem opereren!” dringt Jules aan. “Ik heb alleen Frodo nog, ik kan hem niet verliezen.”

Beledigd kijkt Isa naar de deur waarachter Jules en Frodo

zijn verdwenen. Hoe durft Jules! Haar wel ‘s-morgens vroeg wakker bellen, maar nu Frodo gered is, sluit hij haar gewoon buiten. Ze vindt het niks voor Jules om zo bot te doen. Ze zag dat hij schrok toen de dierenarts haar ook binnen vroeg. Isa raakt er steeds meer van overtuigd: Jules heeft iets te verbergen. Hij doet de hele tijd al zo geheimzinnig. Hij is zogenaamd open, maar zodra het over hemzelf gaat is hij zo gesloten als een oester. Niemand mag iets van hem weten, de anderen ook niet. Dat is toch vreemd. Hij heeft iets te verbergen, maar wat? Nou moet ze het weten ook. Ze loopt naar de balie.

“Mag ik even kijken of u ons juiste adres in uw bestand heeft staan?”

“Hoe is de naam?” vraagt de vrouw achter de balie.

“Jules la Fleur.”

De vrouw kijkt in de computer. “Rue de Montagne 15. Limeuille.”

“Ja, dat is het, dank u wel.”

Zo, dat heb ik, denkt ze. En ze loopt de kliniek uit.

Jules komt zuchtend de behandelkamer uit. Frodo wordt geopereerd, maar hij heeft moeten beloven het geld mee te brengen als hij Frodo komt halen. Waar hij dat zo gauw vandaan moet halen weet hij ook niet, maar dat is van later zorg. Hij dacht altijd dat een dierenarts om dieren gaf. Nou,

deze dus niet, die geeft alleen om geld. Hij had Frodo zo dood laten gaan. Alsof hij zo arm is, hij heeft een beredrukke praktijk.

Jules kijkt de wachtkamer rond, maar Isa ziet hij niet. Zou ze kwaad zijn? Hij deed ook wel heel onaardig. Hij wil haar net bellen, als Kars en Brian met veel lawaai de wachtkamer in stormen.

“Hoe is het met Frodo?”

“Afwachten,” antwoordt Jules. “Hij wordt geopereerd.”

Kars ploft naast Jules neer. “Waar is Isa?”

Isa kijkt op het naambordje. Rue de Montagne. Hier woont Jules dus. Ze kijkt naar de nummers op de huizen. Dit is de antiekwinkel van Jules’ vader, denkt ze als ze voor nummer vijftien staat. Ze kijkt naar binnen. Er staat amper wat in. Ze voelt aan de deur. Hij is niet op slot en ze besluit naar binnen te gaan. Het belletje rinkelt, maar er komt niemand. Isa loopt door de winkel heen en weer. De deur naar de woning staat op een kier. Zal ze doorlopen naar achteren? Ze aarzelt. Ze kan toch niet zomaar het huis binnengaan? Maar dan denkt ze aan Jules. Ze moet weten wat er is en ze duwt de deur verder open. Isa schrikt als ze de woonkamer ziet. Bij hun thuis is het ook vaak een rommeltje, maar hoe het er hier uitziet! Overal staan lege flessen en glazen en het ruikt ook hartstikke vies. Leeft Jules hier, in deze puinhoop? Wat zielig

voor hem. Nou snapt ze waarom niemand mag weten waar hij woont. Hij schaamt zich.

Isa gaat de trap op. Ze steekt haar hoofd om de hoek van een deur. Dat is vast de slaapkamer van Jules' vader. Er staat een rommelig bed en op de grond slingeren allemaal mannen-kleren. Een eindje verderop ziet ze nog een deur. Dat moet de kamer van Jules zijn. Isa is benieuwd hoe zijn kamer eruitziet en ze maakt de deur open. Jules heeft zowat niks. Beschaamd denkt ze aan haar eigen luxe kamer. Hier is het wel netjes, maar alles wat erin staat is versleten. In het dekbedovertrek zitten zelfs scheuren. Ze kijkt naar de foto naast zijn bed. Dat moet zijn moeder zijn. Ze ziet er heel lief uit. Ze heeft net zulke mooie bruine ogen als Jules. Zijn vader staat er niet op.

“Waar is je vader, Jules?” fluistert ze voor zich uit. Ze blijft staan voor de foto aan de muur. Jules met Brian en Nona. Je hebt haar zelfs in je kamer hangen, denkt Isa jaloers. Ineens hoort ze iets. Doodstil blijft ze staan. Ze hoort voetstappen. Ze schiet vlug de hal in, maar de voetstappen komen de trap op. Ze raakt in paniek en schiet achter de eerste de beste deur. Het is een soort kast, met kleren. De voetstappen komen steeds dichterbij. En dan stoppen ze, vlak voor de kast. Alsjeblieft, denkt Isa. Als de kast opengaat kruipt ze doodsbang weg achter de jurken. Isa's hart staat bijna stil als ze een man een speeldoosje uit de kast ziet pakken. Dat is de

man van de pick-up! Het is dus Jules' vader die het afval heeft gedumpt. Daarom wilde Jules geen aangifte doen. Tussen de jurken door gluurt ze naar Jules' vader, die op het bed gaat zitten met het speeldoosje in zijn hand. Hij heeft er vast bijzondere herinneringen aan, want de tranen stromen over zijn wangen.

“Sorry dat ik moet huilen,” hoort ze hem zeggen.

Isa krijgt een brok in haar keel. Ze voelt zich net een gluurder. Ze wilde alleen maar weten wat Jules te verbergen had. Nu weet ze het. Dit diepe verdriet van zijn vader heeft hij te verbergen. Ze denkt aan alle lege flessen in het huis. Ze heeft weleens een film gezien over iemand die veel dronk. En ze heeft er ook weleens een boek over gelezen. Maar dit is geen film, het is echt. Jules' vader is alcoholist.

Isa had gehoopt dat Jules' vader naar beneden zou gaan, maar hij is op bed gaan liggen. Voorlopig kan ze hier niet weg. Stel je voor dat Jules zo thuiskomt en haar hier vindt. Wat zal hij kwaad zijn! Dan wil hij vast nooit meer iets met haar te maken hebben. Hoe zou zij het vinden als Jules stiekem haar kamer in zou gaan? Zij wordt al kwaad als haar broer ongevraagd binnenkomt. Ineens beseft ze hoe raar het is wat ze heeft gedaan. Ze luistert gespannen. Hoorde ze dat nou goed? Zonder geluid te maken bevrijdt ze zich uit de jurken. Ja hoor, ze hoort gesnurk. Ze buigt haar hoofd naar voren en

gluurt naar het bed. Wat een geluk, Jules' vader is in slaap gevallen. Ze sluipt de kast uit. Terwijl ze maar naar het bed blijft kijken, sluipt ze op haar tenen de kamer uit. Als Jules' vader maar niet ineens wakker wordt. Dan denkt hij dat ze een inbreker is en dan grijpt hij haar met zijn dronken kop. Ze rilt bij de gedachte. Wegwezen, denkt ze als ze veilig op de gang staat en ze rent de trap af, het huis uit. Nu maar hopen dat Jules niet net thuiskomt en haar alsnog betrapt...

Maar Jules komt er nog niet aan. Hij kijkt gespannen naar de deur van de behandelkamer. Frodo is al een tijd binnen en hij heeft nog niks van de dierenarts gehoord. Als het maar goed gaat daarbinnen. Elke seconde die verstrijkt wordt hij gestrester.

Brian ziet hoe moeilijk Jules het heeft. "Ik heb een muurschildering ontdekt in onze grot," zegt hij om zijn vriend af te leiden. "Maar..."

"Het moet niet veel gekker worden," valt Kars hem lachend in de rede. "Onze grot? Dat klinkt als een duistere homo-ontmoetingsplaats."

Brian hoort Kars niet eens. Hij denkt alleen maar aan de muurschildering. In zijn boeken komt zij niet voor, maar misschien wel in het archief van het archeologisch museum.

Hijgend komt Isa op het dorpsplein aan. Ze haalt opgelucht adem. Niemand heeft iets gemerkt. Maar hoe komt ze thuis? Haar fiets staat nog bij de vangrail. Ze gaat echt niet het hele eind lopen. Dan kan ze beter oma bellen, die wil haar vast wel halen. Maar dan moet ze vertellen waarom ze niet bij de anderen is gebleven. Tegen oma kun je nooit liegen, die heeft het altijd meteen door. Ineens ziet ze een vrouw de supermarkt uit komen. Is dat niet de moeder van Nona? Als ze Suzan ziet weet ze het zeker. Nona's moeder pakt de autosleutels al uit haar tas. Isa zwaait naar haar en rent naar haar toe.

“Hai, gaat u terug naar de camping?”

“Wil je een lift?” vraagt Nona's moeder, die net wil instappen.

“Graag.” Isa zit al naast haar.

Nona's moeder kijkt bezorgd naar Isa. “Gaat het wel goed met je?” vraagt ze na een tijdje als Isa de hele weg nog niks heeft gezegd.

“Ja eh, nee, ik heb hoofdpijn,” verzint ze gauw.

Isa is blij als ze de auto uit is. De jongens zijn gelukkig nog niet terug, dus kan ze eerst even bijkomen. Wat een avontuur. Ze gaat op de schommel zitten, maar ze beweegt niet. Door haar hoofd flitsen beelden van Jules' huis en ze ziet steeds het verdrietige gezicht van Jules' vader voor zich. Dit had ze echt nooit verwacht. Ineens denkt ze aan die nacht met Jules in het woonhuis. Ze dacht dat hij ruzie met zijn vader had, net als zij. Maar voor Jules was het tien keer erger. Het is toch afschuwelijk als je vader telkens dronken is. Zij ergert zich ook zo vaak aan Ad omdat hij zogenaamd alles zo goed weet. Maar hij zorgt nog wel voor hen. Weer ziet ze Jules' woonkamer voor zich. In die troep kun je toch niet leven? Kon ze hem maar helpen.

“Waar was je nou?” hoort ze Kars roepen. Nu ziet ze Jules ook. Shit, Frodo is er niet bij.

“Hier. Hoe is het met Frodo?”

“De operatie is geslaagd,” zegt Jules opgelucht. “Maar hij moet nog een paar dagen blijven.”

“En tot die tijd blijft Jules bij ons,” zegt Kars. “Want zijn vader is weg.”

“O?”

“Op reis voor een paar dagen,” zegt Jules.

Isa weet dat Jules liegt, maar ze laat niks merken. Het is al erg genoeg voor hem. Hoe vaak moet hij wel niet liegen?

Opeens horen ze geschreeuw. Die stemmen kennen ze...en dan zien ze Romeo, Stef en Annabel uit Ads auto stappen.

Hun vrienden zijn er! Isa en Kars kunnen het niet geloven. Ze hebben hen zo gemist en nu staan ze daar opeens. Waarom wisten ze dit niet? Ze vallen hen om de hals.

Jules kijkt naar het groepje. Hij ziet hoe close ze met elkaar zijn. Hij krijgt een eenzaam gevoel. Nu hun vrienden er zijn hebben ze hem niet meer nodig. Hij wendt zijn gezicht expres af. Wat staat Nona daar nou naar hem te kijken? Als hij terugkijkt draait ze demonstratief haar hoofd om.

“Nona!” roept Jules.

“Stik maar, Jules,” klinkt het kwaad.

Jules snapt er niks van. “Wat is er nou?” vraagt hij.

“Ik dacht dat wij gisteren een afspraak hadden om te gaan zwemmen.”

Jules wordt rood. Dat was hij helemaal vergeten. Was dat gisteren? Het lijkt alweer een week geleden dat hij die afspraak had. Er is ook zo veel gebeurd. Jules loopt naar haar toe en wil haar zeggen dat het hem spijt, maar Nona loopt kwaad weg.

Isa kan haar geluk niet op. Haar beste vriendin is bij haar. Ze lopen achter de jongens aan. Op slag is ze het avontuur van vanochtend vergeten. Ze kan niet wachten om haar vriendin over Jules te vertellen. Ze hebben wel gechat, maar

dat is heel iets anders. Met de armen om elkaar heen lopen ze over de camping. Het voelt meteen weer zoals vroeger, toen ze nog in Nederland woonde. Annabel ziet er ook stralend uit.

Isa heeft eigenlijk helemaal geen zin om met de jongens mee te gaan.

“Laten we naar ons huis gaan, dan laat ik je mijn kamer zien. Daar kunnen we ongestoord kletsen.”

“O, Isa,” zegt Annabel, “daar heb ik hartstikke zin in, maar ik ga met de jongens mee. Ze gaan breakdancen en dat wil ik niet missen.”

Isa blijft als versteend staan. Annabel moet de jongens perse zien breakdancen? Alsof ze dat nog nooit heeft gezien. Het is een smoes, ze wil gewoon bij Kars zijn. Ze is helemaal niet naar Timboektoe gekomen voor haar, maar voor haar broer.

“Ah, ga ook mee,” zegt Annabel.

“Nee, ga jij maar,” zegt Isa zo rustig mogelijk. “Ik moet nog wat doen.”

Ze hoopt dat Annabel nu toch voor haar kiest.

“Oké, dan zie ik je later,” antwoordt Annabel luchtig.

Isa voelt zich in de steek gelaten. Ze kijkt gefrustreerd naar Annabel die zich lachend bij de jongens aansluit.

Somber slentert Isa over de camping. Ze heeft nergens zin in. Het is ook zo’n afknapper. Ze had dit nooit van Annabel verwacht. Annabel, met haar grote mond over meiden die

elkaar laten vallen als ze verliefd zijn. Dat ging dus wel over haar. Ze zegt dat ze al heel lang verliefd op Kars is. Misschien gaat ze daarom wel met mij om, denkt Isa. Ze schrikt zelf van die gedachte. Als Annabel van plan is de hele vakantie achter Kars aan te lopen, dan kan ze wat haar betreft zo teruggaan.

Onderweg naar haar kamer ziet ze oma in de keuken groenten snijden. Zal ze het haar vertellen? Haar moeder hoeft het niet te weten. Ze weet nu al wat Hanna zal zeggen. “Doe niet zo jaloers.” Maar oma begrijpt haar altijd. Isa gaat op het aanrecht zitten.

“Vind je het niet leuk dat jullie vrienden er zijn?” vraagt oma.

“Jawel...vooral voor Kars.”

Isa hoopt dat oma erop ingaat, maar het is net of oma er niet helemaal bij is met haar gedachten.

“Mooi...” Oma houdt een paprika onder de kraan. “Je ouders wilden jou en Kars verrassen. Ze vonden dat jullie dat wel verdiend hadden.”

Nou, een heel fijne verrassing, denkt Isa.

“Is papa nog wat te weten gekomen over Paradiso?”

“In het bestemmingsplan staat dat er in deze omgeving plaats is voor één camping. Timboektoe bestond al. Er zullen dus wel wat mensen omgekocht zijn.”

Oma hakt woedend de groente in stukken.

“Maar dat mag toch niet?”

“Er mag zo veel niet,” zegt oma. “Maar dat wil niet zeggen dat het niet gebeurt.”

Isa is er stil van. Het is dus echt zo, met geld krijg je alles voor elkaar. Stel je voor dat zij door Paradiso failliet gaan, dan moeten ze terug naar Nederland. Het wordt steeds duidelijker dat ze dat niet meer wil. Haar leventje hier bevalt haar wel. Ze springt van het aanrecht en kijkt naar buiten. Kinderen rennen vrolijk over de camping. Ze zal het missen. Een eindje verderop ziet ze Jules op een ladder staan. Hij maakt de dakgoot van de kantine schoon. Isa krijgt vlinders in haar buik als ze naar hem kijkt. Jou zal ik helemaal missen, denkt ze.

Lucy kijkt steeds naar Brian, die verveeld in een ligstoel voor de tent hangt.

Ze neemt zich voor er niets van te zeggen, maar ze kan haar mond toch niet houden.

“Waarom ga je niet zwemmen? Het is prachtig weer.”

Brian schiet meteen in de verdediging. “Moet je me weg hebben of zo?”

“Helemaal niet,” zegt Lucy. “Maar ik ben dit niet van jou gewend. Er is toch niks?”

“Wat nou? Edgar ligt de halve dag in zijn bed en als ik een keer geen zin heb om iets te doen mag het niet. Ik dacht dat het vakantie was.” Hij heeft geen zin om zijn moeder over de

muurschildering te vertellen.

Lucy pakt haar boek en slaat het open. “Zo bedoel ik het niet. Van mij mag je hier blijven zitten, maar meestal ben jij de hele dag op zoek naar archeologische vondsten.”

Brian zucht. Die vondsten kunnen hem gestolen worden. Een tijdje is het stil. “Wat vind je ervan als ik van school ga?” zegt Brian opeens.

“Van school? Jij?” Zijn moeder kijkt op van haar boek. “Zet dat maar uit je hoofd. Zonder diploma kom je nergens. Je wilt toch archeoloog worden?”

“Wilde zul je bedoelen,” corrigeert Brian. “Maar nu niet meer.”

“Waarom wil je ineens geen archeoloog meer worden?”

“Ik mag toch wel van idee veranderen?” Brian staat op en loopt weg.

Lucy kijkt hem hoofdschuddend na.

Een groepje kinderen is aan het voetballen. Als Brian langsloopt, krijgt hij de bal tegen zich aan.

“Kunnen jullie niet uitkijken!” roept hij woedend. En hij trapt de bal expres de andere kant op. Hij kent zichzelf helemaal niet zo. Misschien kan hij maar beter een duik in de rivier nemen, dan koelt hij af.

Bij de steiger zit Nona. Hij heeft eigenlijk in niemand zin, maar Nona kan er ook niks aan doen dat hij een pesthumeur heeft. Hij gaat naast haar zitten.

“Ik haat Jules,” zegt Nona.

“Ik dacht dat je verliefd op hem was.”

“Dat dacht ik ook...” zegt Nona. “We hadden gisteren een afspraak, maar hij heeft me gewoon laten zitten.”

“Hij was Frodo kwijt. Vandaag vond hij hem pas...hij lag halfdood in het ravijn.”

“O, wat erg!” Nona kleurt ervan. “En ik heb alleen maar aan mezelf gedacht!”

“Doen we dat niet allemaal?” Brian staart naar het water en denkt aan Jules. Gelukkig komt het goed met Frodo. Hij gooit een steentje in het water. Het is ook allemaal zo moeilijk. Hij had het zich nog zo voorgenomen: zodra ik op de camping ben vertel ik Jules wat ik voor hem voel. Maar Jules weet nog van niks. Dat komt doordat hij niet meer zeker weet of Jules ook op hem is. Hij schrikt er telkens van als hij ziet hoe Jules met Isa omgaat. Zo heeft hij Jules nog nooit gezien, ook niet met Nona. Het kan een pose zijn, om de schijn op te houden dat hij hetero is. Dat deed hij zelf vroeger ook. Jules accepteert het blijkbaar nog niet dat hij homo is. Ineens weet Brian het zeker. Dat is het. Het is ook fucking moeilijk als je erachter komt dat je anders bent. Daar weet hij alles van. Hij heeft heel wat nachten in zijn bed liggen janken, en dat is nog niet eens zo lang geleden. Ineens was hij zover. Ik val nou eenmaal op jongens, dacht hij, zo ben ik, en toen werd het wel makkelijker. Dat komt ook door een paar goeie sites die

hij heeft bekeken. Maar hij heeft het nog nooit aan iemand verteld. Isa wil Jules ook, dat druipt ervanaf. Zo meteen gaat Jules nog met haar zoenen. Brian voelt dat hij jaloers wordt. Het is nu echt tijd om een move te maken.

Wat is dat voor gerommel buiten? denkt Isa als ze wakker wordt. Ze gaat voor het raam staan en dan ziet ze dat mensen hun tent afbreken. Niet één familie, veel meer mensen vertrekken. Paradiso! denkt ze. Ze maakt Kars wakker.

“Shit!” zegt hij als hij de lege plekken ziet. “Daar moeten we iets aan doen.” Ze wekken meteen hun vrienden.

Als ze buiten komen blijkt het nog veel erger te zijn dan ze dachten. Voor de receptie staat een lange rij gasten die allemaal uitchecken. En Paradiso is nog maar net open!

“Ik ga rijden, ik blijf hier geen dag langer,” horen Isa en Kars iemand zeggen.

Kars kan het bijna niet aanzien. Vanaf het bankje voor de receptie kijkt hij naar de rij. “Wat een uittocht!”

Jules stelt hem gerust. “Ze gaan gewoon naar huis.”

“Allemaal tegelijk?” Kars kijkt zijn vriend aan. “Het loopt helemaal leeg!”

“Het komt door ons.” Stef ploft naast hen neer. “Ze vertrekken sinds wij er zijn.”

Isa schudt beslist haar hoofd. “Dat heeft er niks mee te maken. Ze vertrekken sinds Paradiso open is.”

“Dat kutparadijs!” zegt Kars kwaad.

“Speelt je Gilles de la Tourette-syndroom weer op?” vraagt Stef. Maar Kars heeft geen zin in grapjes. Het gaat helemaal mis. De tenten die er nog stonden worden nu ook afgebroken. Als ze niet ingrijpen, staat er straks niemand meer.

“U kunt toch blijven!” horen ze Ad tegen een van de vertrekkers zeggen. “U hebt nog voor een week betaald!”

“En toch ga ik weg. Net zoals iedereen hier! En dat geld wil ik terughebben,” zegt de man fel.

Wat is dat voor een belachelijke vent? Isa wil zich er bijna mee bemoeien. Helemaal omdat haar vader zo beleefd blijft. “U snapt toch wel dat ik daar niet aan kan beginnen?”

“Niet aan beginnen?” speelt de man op. “Weet u waar ik niet aan kan beginnen? Dat ik de hele dag over mijn schouder moet kijken of mijn kinderen misschien drugs aangeboden krijgen. Ik ben op vakantie! Ik zit hier niet in Amsterdam!”

Isa en Kars zijn al net zo verbaasd als hun vader. Hoe komt die man daarbij?

“Drugs? Op deze camping?” roept Ad uit.

“Zie je die dopeys niet staan, dan?” De man maakt een hoofdknik richting Kars en zijn vrienden.

“Man, dat zijn mijn eigen kinderen en hun vrienden! Die

gebruiken geen drugs!”

“Ja, ze zullen het niet hardop toegeven natuurlijk,” zegt de man. “Maar die twee meiden wisten precies te vertellen dat zij degenen zijn die dat spul verhandelen.”

“Welke twee meiden?” werpt Isa zich ertussen.

“En meer zeg ik niet!” zegt de man.

“Wacht eens even...” Ineens herinnert Romeo zich iets.

“Eh...ik geloof dat ik jullie iets moet laten zien. Een moment, ik moet even iets regelen.”

Romeo stopt een dvd in de computer van de kantine. Er ontstaat meteen gelach. Op het scherm verschijnen allemaal mooie meiden in bikini, en verliefde stelletjes. Romeo heeft Edgar ook opgenomen. Elk shot is hij met een andere meid.

“Dus dat doe jij met je camera,” zegt Kars lachend.

“Dream on, boy,” grinnikt Stef.

Hallo, denkt Isa. Moeten we hiernaar kijken?

“Effe wachten,” zegt Romeo, die merkt dat ze ongeduldig worden. “Het staat verderop.”

Hij spoelt het filmpje door en dan krijgen ze ineens twee meiden te zien die de gasten aanklappen. Isa herkent ze onmiddellijk. Dat zijn die meiden van Paradiso. Ze krijgt meteen een naar gevoel als ze aan dat stel denkt. Op het filmpje zien ze de zussen met hun gasten praten. Wat ze zeggen kan ze niet verstaan, maar zo te zien choqueren ze de

mensen wel.

Isa wijst naar de monitor.

“Die twee meiden van Paradiso...Je hebt ze overal gevolgd.”

“Ik dacht: leuke typetjes. Die wil ik weleens filmen.”

“En zo heb je het bewijs geleverd,” zegt Isa.

“Wat voor bewijs?” vraagt Kars ongeduldig.

“Dat zij die leugens verspreiden!”

“Ik hoor anders niks. Ze kunnen net zo goed over het weer praten,” zegt Kars.

“Kijk hoe de mensen reageren.” Stef wijst naar het scherm. “Die praten niet over het weer.”

Romeo knikt. “Je ziet ze schrikken.”

“En vertrekken,” verzucht Kars.

“We moeten die mensen hier proberen te houden,” zegt Isa.

“Wat heeft Paradiso dat Timboektoe niet heeft?” vraagt Jules.

“Paradiso heeft geen discotheek,” weet Kars meteen.

“Wij ook niet,” zegt Jules. “Maar die kunnen we wel maken.”

“En wat dan?” Isa snapt niet wat dat uitmaakt. “Dan komen die trutten het weer verpesten.”

“Maar daarin kunnen we ze een slag voor zijn, zusje.” Kars haalt de dvd uit de computer en geeft hem aan Romeo.

Ze beginnen meteen. Supergeconcentreerd brainstormen ze met zijn allen rond de tafel in de kantine.

“Dus we zijn eruit hoe onze disco eruit moet zien.” Kar% laat de opzet voor de disco rondgaan.

“Iemand nog iets toe te voegen?”

“Vraag nou maar eerst aan je pa of we de loods wel mogen verbouwen,” zegt Romeo, die een leuk meisje ziet langskomen. “Zo meteen blaast hij het plan af, dan had ik beter...”

“Een mooie meid kunnen filmen,” zegt Isa cynisch.

“In bikini,” voegt Annabel eraan toe.

Annabel kijkt naar Isa en dan moeten ze lachen. Het is gelukkig weer goed tussen hen.

“Zoiets ja.” Romeo lacht.

“Ik moet je teleurstellen.” Kars kijkt naar Romeo die staat te popelen om achter de meid aan te gaan. “We zijn minstens nog een uur bezig. We moeten het hele plan hebben uitgewerkt, eerder heeft het geen zin mijn pa om toestemming te vragen. Dan veegt hij het idee zo van tafel.”

“Absoluut.” Isa kijkt naar Romeo en Stef. “Dan kunnen jullie fluiten naar je mooie meiden in bikini, want dan is er hier op de camping niemand meer over.”

Dat is wel het allerergste wat Romeo en Stef kunnen bedenken. Daarom gaan ze gauw weer aan het werk.

“Wij denken dat we een oplossing hebben voor de leegloop,” zegt Kars ‘s-avonds tijdens het eten.

Isa knikt. “En niet zomaar een oplossing. Het is echt great!”

“Nou, wij houden ons aanbevolen, wat jij Hanna? Wij hebben ons ook suf gepiekerd, maar we komen er niet uit.”

“Vertel op,” zegt Hanna.

“Een eh...een discotheek,” zegt Isa.

“Komen jullie weer met het oude verhaal aanzetten?” Ad zet zijn glas neer.

“Maar pap, we moeten iets doen,” dringt Kars aan.

Oma schenkt nog wat wijn bij. “Wat is er mis met een feest geven? Isa is bijna jarig.”

“Een eenmalig feest?” vraagt Hanna weinig enthousiast.

“Ja, maar we noemen het een discofeest,” zegt Kars. “We hebben berekend hoeveel geld het kan opbrengen.” Kars duwt het papier met de berekeningen onder zijn vaders neus.

Ad kijkt ervan op. “Dat is veel...”

Hij geeft het papier aan Hanna.

Hanna buigt zich nu ook over de berekeningen. “Wat hebben we te verliezen?”

Ad kijkt naar Isa en Kars en dan knikt hij. Dit knikje kennen ze van hun vader. Hij is om! Geweldig, ze hadden nooit durven dromen dat het zo makkelijk zou gaan.

“En?” vragen hun vrienden ‘s-avonds na het eten.

“Het mag niet,” zegt Kars met een gezicht alsof hij diepbedroefd is.

“Nee,” zegt Isa somber. “Pa gelooft er niet in.”

“Dus hij heeft liever dat Timboektoe op de fles gaat?” De jongens worden kwaad. “Hij wordt bedankt. Zijn we daar het hele eind voor gekomen. Nou hebben we een kans om de camping te redden en dan laat hij die gewoon lopen.”

“Nou,” zegt Romeo. “Ik denk dat we alvast onze treinreis naar huis kunnen boeken. Dat wordt niks meer hier.”

“Balen zeg!” Somber staren ze voor zich uit.

“Geintje!” roepen Isa en Kars. “Het mag wel!”

“Wat! Jullie durven wel, hè?” Ze willen Isa en Kars grijpen, maar die hollen hard weg.

Kars moet om zichzelf lachen. Het lijkt wel of hij door een magneet naar Annabel wordt getrokken. Hij zorgt er steeds voor dat hij bij haar in de buurt is en er gaat geen nacht voorbij of hij droomt van haar. Hij zal er iets mee moeten, helemaal omdat Edgar ook een oogje op haar heeft. Dat zag hij gisteren ineens. Als hij geen actie onderneemt, kaapt Edgar haar nog voor zijn neus weg.

Gelukkig heeft niemand nog in de gaten dat hij verliefd is. Ze hebben het zo druk met de disco. In korte tijd heeft de crew veel werk verzet. De loods ziet er superflitsend uit met die felle kleuren. Kars klimt de ladder op en timmert het bord tegen de voorgevel, nu IN TIMBOEKTOE staat er met fluorescerende letters op. Nu kan niemand er meer omheen.

Als Annabel Kars buiten op de ladder ziet staan, loopt ze naar hem toe.

“Ga je naar je verkering?” vraagt Nona, die ziet waar ze heen gaat.

Annabel wordt rood. Het loopt dus al in de gaten, ze mag

wel oppassen. “We hebben geen verkering,” zegt ze. “Ik vind hem alleen maar leuk.”

“Nou, hij jou ook hoor,” zegt Nona lachend. “Moet je zijn face zien als hij naar je kijkt.”

Annabel kan haar wel zoenen. Ze dacht al iets te merken, maar ze durfde het niet te geloven. Maar als Nona het ook ziet...Als ze verder loopt heeft ze het gevoel dat ze zweeft.

Kars komt net de ladder af.

“Heet de disco Close Up in Timboektoe?” vraagt Nona terwijl ze het bord bestudeert.

“Wat zie je er toch goed uit!” Kars legt zijn armen op Aimabels schouders.

“Zo mag je het lezen, maar ik bedoel eigenlijk See You in Timboektoe...Tjee, je bent mooi in close-up.”

Hij lacht verliefd naar Annabel. Nu weet Aimabel het zeker: je bent ook op mij! Ze wil net haar armen om Kars heen slaan, als Romeo langskomt en hen filmt met zijn camera.

“Zit niet zo te kleffen, jongens. De camera ziet alles.”

Ze laten elkaar gauw los.

“Moet jij niet meehelpen? Je voert geen klap uit,” pakt Kars hem terug.

“Ik ben aan het oefenen. Zie je dat niet?” En Romeo loopt lachend door.

CU is zo goed als klaar. Het feest kan beginnen en dat moet ook, want morgen is Isa jarig. Maar de jongeren uit de omgeving moeten het wel weten natuurlijk. Daarom delen de vrienden nu flyers uit in het dorp. En dat is niet het enige, de break-dancegroep gaat ook een voorproefje geven op het plein.

Ze hebben geluk, het is druk op het grote plein. Isa kijkt naar Annabel die naast Kars staat. Ze is er al niet meer boos om. Ze moest er even aan wennen dat Annabel verliefd is op haar broer, maar tussen hen is niks veranderd. En eerlijk gezegd komt het haar nu wel goed uit, dan kan zij zich mooi met Jules bezighouden.

Iedereen die ze een flyer geven is superenthousiast. Een discofeest! roepen ze verrast. Ze vinden het allemaal een megazet. Het gaat geweldig, denkt Isa. Ze heeft zo'n zin in haar verjaardag. Het enige wat haar dwarszit is Nona. Nona probeert maar Jules' aandacht te trekken. Isa heeft een hekel aan dat soort meiden. Ze wil niet eens echt met Jules, anders hadden ze allang verkering gehad.

Volgens Annabel is Jules helemaal niet op Nona. Isa weet ook wel dat ze dat alleen maar zegt om haar hoop te geven. Maar wat heeft ze eraan? Jules heeft het toch zelf gezegd, een van de eerst keren al. Ik ben wel op iemand, maar die krijg ik nooit.

“Dan is hij nu van gedachten veranderd,” zei Annabel.

“Want bij is op jou.”

Isa kijkt geërgerd naar Nona, die Jules onder haar neus probeert in te palmen.

“Jules, kunnen we vast afspreken dat we samen gaan dansen op het feest?” hoort ze Nona zeggen. “Ik heb er zo’n zin in. En ik wil niet de kans lopen dat ik door niemand word gevraagd.”

“Dat gebeurt heus niet,” zegt Jules.

“Denk je dat echt?” vraagt Nona.

“Ze staan in de rij, wedden?”

Waar ben je nou mee bezig, denkt Isa. Laat die jongen toch, als je hem niet wilt. Ze heeft zin om het tegen Nona te zeggen, maar dan gaat er een schok door haar heen. “Justin?” zegt ze zachtjes voor zich uit.

Van schrik laat ze de flyers uit haar handen vallen. Justin staat een eindje verderop op het plein. Hij ziet haar ook en komt naar haar toe.

“Hoe kom jij hier nou?” vraagt Isa stomverbaasd.

“We kamperen hier op camping Paradiso,” zegt Justin.

“Dit zijn Anouk en Valerie.” Isa ziet nu pas dat Justin niet alleen is. Ze kijkt hem aan. Wat is hij toch een hunk. Ze dacht nog wel dat ze niks meer voor hem voelde. Nu ze hem weer ziet, is ze smoorverliefd. Ze merkt niet eens dat Jules de flyers heeft opgeraapt en naast haar is komen staan.

“We geven morgen een feest, wil je ook komen?”

Jules geeft hun een flyer.

“Een discofeest?” roept Justin terwijl hij de flyer bekijkt.

Anouk en Valerie kijken elkaar aan, maar dat ziet Isa niet. Ze is alleen maar met Justin bezig. Wat een toeval dat ze hem hier treft, vlak voor het feest!

“Ben je jarig? Dan kom ik zeker! Dan kan ik zien waar je nou al die tranen voor gelaten hebt.” Justin strijkt een pluk haar uit haar gezicht en geeft haar een kus op haar wang.

“Tot morgen.” Met een stralend gezicht kijkt Isa Justin na. Hij komt op mijn verjaardag! Dat doet hij niet zomaar. Ze hoeft er helemaal niet meer mee te zitten dat ze Jules niet kan krijgen. Laat hem maar lekker met Nona gaan als hij wil, zij heeft Justin. “Dit wordt mijn mooiste verjaardag,” zegt ze dromerig.

Het gaat als een lopend vuurtje door het dorp: op het plein gaat een breakdancegroep optreden. Het loopt vol jongeren. Kars geeft zijn vrienden een teken. Nu is het moment om een show te geven.

“Hou vast!” Romeo duwt zijn camera in Brians handen. Brian richt hem voor de grap op Jules, maar Jules heeft niet door dat hij wordt opgenomen. Hij zit met zijn gedachten bij Justin en Isa. Wat een pech dat ze die gast uitgerekend nu moest tegenkomen, een dag voor het feest. Hij had zich er juist zo op verheugd om met haar te dansen, maar dat kan hij

nu wel op zijn buik schrijven. Hij baalt ervan, niet alleen omdat hij jaloers is, maar hij mag Justin niet. Uit Isa's verhalen leek hij nog wel aardig, maar in het echt ziet hij eruit als een vette player. Daar vindt hij Isa veel te lief voor.

Hij kijkt of hij Justin nog ergens ziet lopen, maar dan slaat zijn hart een slag over. Daar heb je de rode pick-up. Als hij in iemand geen zin heeft is het zijn vader wel. Hij is nog steeds woedend om wat er met Frodo is gebeurd en hij duikt weg. Brian denkt dat Jules zich voor de camera verstopt. Om hem te plagen volgt hij Jules. Maar Isa ziet wel waarom Jules wegvlocht en ze duwt de camera in de richting van de break-dancers.

Het nummer is net afgelopen. Iedereen juicht en klapt voor de groep. Net op dat moment rijdt de pick-up langs. Kars ziet hem rijden en hij checkt het nummer. Dat is hem! denkt hij en hij rent naar Isa.

“Isa! Die pick-up, zie je dat nummerbord? Dat is die kerel die Frodo in het ravijn heeft gedropt. Laten we achter hem aan gaan.”

Shit, denkt Isa. Dat Kars hem nou net moest zien. Had ze het maar nooit verteld.

“Nee, dat is hem niet.”

“Jawel, zie je die deuk niet?” Kars wijst.

“Waar?”

“Ben je soms blind?”

“Ik ben niet blind, het is gewoon niet dezelfde auto,” liegt Isa.

“Daar staat een agent,” zegt Kars. “Ik ga naar hem toe.”

“Nee Kars, dat doe je niet,” zegt Isa fel.

Kars snapt er niks van. Is zijn zus gek geworden of zo?

“Waarom niet?”

Isa kent haar broer. Zo komt ze er niet van af en ze besluit hem in vertrouwen te nemen. Ze ziet niet dat Jules vlak bij hen staat en kan horen wat ze zegt.

“Die man is alcoholist, die kunnen we niet aangeven.”

“Hoezo niet?”

“Omdat het Jules’ vader is.”

“Hè, maar die is toch op reis?”

“Hij is nooit op reis geweest.”

Jules staat als aan de grond genageld. Isa weet zijn geheim! Hoe kan dat?

Dan pas ziet Isa Jules. Ze slaat haar hand voor haar mond. Hij heeft het gehoord!

Weg hier, denkt Jules en hij wringt zich door de menigte heen.

Isa blijft geschokt achter. Hoe kon ze zo stom zijn? Ze wil zeggen dat het haar spijt, dat ze het nooit aan iemand zal doorvertellen en dat ze Kars zal dwingen ook te zwijgen. Maar ze ziet Jules nergens meer.

“Super, hè?” zegt Justin als hij met Anouk en Valerie camping Paradiso oploopt. “Morgenavond zijn wij onder de pannen.” Hij bekijkt de flyer nog eens. “Het ziet er goed uit. Wat een mazzel dat we naar het dorp zijn gegaan, anders hadden we het niet eens geweten. Ik hou wel van een feestje. Reken maar dat die disco er ook flitsend uitziet.”

“Dat moet wel, die hele camping is geweldig.” Anouk geeft Valerie ongemerkt een kneep in haar arm.

“Echt waar?” vraagt Justin.

“Ja, je kijkt je ogen uit, zo’n camping heb je nog nooit gezien.”

“Nog mooier dan hier?” vraagt Justin.

“Het is niet met onze camping te vergelijken,” zegt Anouk.

“Ik vind dit al top, wat hebben zij dan allemaal?”

“Nee, dat zeggen we niet,” zegt Valerie met een geheimzinnige stem. “Toch, zus?”

Anouk speelt mee. “Dat zie je morgen wel, anders is de verrassing eraf.”

Ze durven elkaar niet aan te kijken, maar als Justin naar zijn eigen tent loopt, schateren ze het uit.

“Een discofeest op die vuilnisbelt daar, het zal wel niks worden.”

“We gaan wel, hoor,” zegt Anouk. “Ik moet zien hoe ze afgaan.”

Valerie ligt in een deuk. “Reken maar dat iedereen pissig

wordt. Die verwachten een flitsend feest.”

“Justin ook. Die zal helemaal balen. Hij is onze camping gewend.”

“Ik zag een heleboel meiden en jongens van onze camping met een flyer,” zegt Valerie. “Moeten we ze niet waarschuwen? Zonde van hun geld.”

“Juist niet,” vindt Anouk. “Laat ze maar lekker schrikken.”

Een eindje verderop zien ze hun vader staan.

“Kijk eens, pap.” Ze laten de flyer zien. Ze verwachten dat Arthur ook moet lachen, maar hij is woest.

“Een disco op Timboektoe? Maar dat kan helemaal niet. Daar hebben ze geen vergunning voor.”

“Misschien wel.”

Dat had Anouk beter niet kunnen zeggen. Arthur spat zowat uit elkaar. “Dat bestaat niet!” schreeuwt hij razend. “Dat was het enige punt waar de heren ambtenaren niet voor zijn gezwicht...”

Anouk en Valerie lopen gauw door. Ze kennen hun vader. Als hij zo is kun je maar beter uit zijn buurt blijven.

Jules rent de trap op naar boven. Hij moet snel zijn. Voordat zijn vader terugkomt, moet hij zijn spullen hebben gepakt. Hij grist zijn rugzak uit de kast en propt er wat kleren in. Dan blijft hij staan. Hoort hij de pick-up? Hij gluurt door het raam, maar het is een vreemde auto die langsrijdt.

Opschieten! Hij haalt de foto van zijn moeder bij zijn bed weg en stopt een houten doosje in zijn tas. Er is vast nog wel iets wat hij had willen meenemen, maar hij heeft geen tijd. Als zijn vader thuiskomt heeft hij misschien de moed niet meer. Hij werpt nog een snelle blik door zijn kamer en dan rent hij weg. Het is maar goed dat hij haast heeft, anders zou het hem niet meevallen. Misschien had hij het dan niet eens gekund. Op weg naar de dierenkliniek gaat er van alles door hem heen. Het is zo'n onwerkelijke gedachte dat hij hier niet meer terugkomt. Hij zal zijn vader missen, ook al is hij kwaad op hem. Maar het kan niet anders. Nu ze zijn geheim hebben ontdekt kan hij hier niet blijven. Ook school zal hij missen, en natuurlijk de camping. Hij denkt aan Isa en dan krijgt hij een verdrietig gevoel. Hij had gehoopt dat hij op het feest de hele avond met haar zou dansen. Hij had zich voorgesteld hoe het zou zijn om haar te zoenen, maar dat zou toch niet gebeurd zijn nu Justin er is. Wat dat betreft heeft hij geluk dat hij weggaat. Nu hoeft hij die twee tenminste niet samen te zien.

Een kwartier later loopt Jules de straat van de dierenkliniek in. Nu komt het moeilijkste, denkt hij. Hij mag geen fouten maken. En hij houdt zich schuil aan de overkant. Hij moet wachten tot de kust veilig is, dan pas kan hij naar binnen. Voor de zoveelste keer kijkt hij op zijn horloge. De vrouw achter de balie had allang naar huis gemoeten. Als ze maar niet overwerkt, hij kan hier geen uren blijven staan, dat valt veel te

veel op.

Kon hij maar gewoon naar binnen gaan om zijn hond te halen, maar helaas gaat dat niet. Hij krijgt Frodo echt niet mee als hij niet betaalt, maar waar moet hij geld vandaan halen?

Het lijkt een eeuwigheid te duren, maar ineens ziet Jules de vrouw. Hij wacht tot ze wegfietst, dan steekt hij de straat over en gaat de kliniek in. Hij weet waar de zieke dieren verblijven, achter de behandelkamer. Hij kijkt snel om zich heen en als hij niemand ziet doet hij de deur open. Hij loopt langs de hokken. Sommige honden zijn nog half in slaap en een kat ligt aan een infuus. Als die maar niet begint te mauwen. Ineens ziet hij Frodo. Zijn poot is gespalkt. Als hij Jules ziet komt hij kwispelend naar hem toe. Voordat hij gaat blaffen doet Jules snel het hok open.

“Hey, Frodo! Ik kom je halen. We gaan naar Marseille, kijken of we Pierre kunnen vinden.” Hij drukt zijn gezicht tegen Frodo aan. Het is zo heerlijk om weer bij zijn hond te zijn. Frodo likt hem. Jules wil hem uit het hok halen, maar dan kijkt hij geschrokken naar de deur. Er komt iemand aan! Hij doet gauw Frodo’s hok dicht en duikt weg achter de deur. Hij had geen seconde langer moeten wachten, want de deur gaat open en de dierenarts komt binnen. Jules voelt zijn hart bonzen. Stel je voor dat het toch nog misgaat. Hij durft amper te ademen. De dierenarts loopt naar de hokken. Frodo springt tegen de tralies.

“Zo druktemaker,” hoort hij de dierenarts zeggen. “Ik zie dat het goed met je gaat. Morgen die spalk er maar afhalen.” Hij inspecteert nog even snel de andere hokken en dan gaat hij weg.

Jules slaakt een zucht van verlichting, maar dan hoort hij de sleutel omdraaien. Hij zit opgesloten! Hij kijkt naar de ramen, maar die zitten veel te hoog. In zijn eentje zou het hem nog wel lukken, maar niet met Frodo.

“Merde!” verzucht Jules.

Nona schrikt wakker. Ze kijkt op de wekker. Het is zes uur. Nee hè, denkt ze als ze geluid van tentstokken hoort. Welke gek breekt er op dit uur zijn tent af? Ze wil weer verder slapen, maar dan schiet ze overeind. Het is vlak naast haar. Daar stond helemaal niemand meer. Haar ouders zullen toch niet...? Ze steekt haar hoofd door de opening. En dan ziet ze haar moeder in haar ochtendjas haringen uit de grond rukken. Nona schiet in haar pyjama haar tent uit.

“We gaan weg, Nona,” zegt haar moeder. “Je vader en ik hebben alleen maar ruzie. Zo heeft vakantie geen zin.”

“Nee, mam! Niet vandaag!”

Haar moeder trekt met een woest gebaar een tentstok uit elkaar. “Ik hou het niet meer uit.”

“Maar vanavond is het discofeest!” Dat kan haar moeder toch niet maken. Nona heeft zich er juist zo op verheugd. Ze

was nog zo blij dat die Justin komt, dan blijft Isa tenminste bij Jules vandaan.

Haar vader komt nu ook de tent uit.

“Waar maak je je nou zo druk om?” zegt hij tegen Nona’s moeder.

“Waar ik me druk over maak? Dat jij verwacht dat dat gesloof van mij gewoon doorgaat hier, terwijl jij de hele dag gaat vissen.”

“Mag ik alsjeblieft?”

“Ik heb jou nog niet één keer de afwas zien doen,” zegt haar moeder.

“Dat kun je Nona toch laten doen?”

“Nona heeft vakantie.” Haar moeder gooit een tentstok in het gras.

“En ik zeker niet,” roept haar vader kwaad.

Een eindje verderop steekt een man zijn hoofd naar buiten.

“Kan het wat stiller!” roept hij gapend. “Wij slapen nog!”

Nona kijkt naar haar moeder. Het is menens, denkt ze. We gaan echt naar huis. Net nu ze vanavond verkering had willen vragen aan Jules. Hier heeft ze het hele jaar op gewacht, op dit moment. Hoe kan het toch dat ouders altijd alles verpesten?

Jules schrikt wakker van een lik over zijn gezicht.
Shit, hoe laat is het?

Hij werpt een blik op de klok. Het is al acht uur! Nog een geluk dat Frodo hem heeft gewekt. Stel je voor dat ze binnen waren gekomen en dat hij hier lag te maffen. Zonde van zijn masterplan. De halve nacht heeft hij zich suf gepeinsd. Hij wist echt niet hoe hij Frodo hier weg moest krijgen. Het begon al licht te worden toen hij ineens een briljante ingeving kreeg. Daarna moet hij in slaap zijn gevallen.

Jules schrikt van voetstappen in de gang. Vliegensvlug stopt hij Frodo in zijn hok, pakt zijn spullen en gaat achter de deur staan met zijn mobiel in zijn handen. Hij staat er nog geen tel of de vrouw die achter de balie staat komt binnen met een serveerkar vol etensbakjes. Ze praat wat tegen de dieren. Aktie! denkt Jules en zonder geluid te maken drukt hij zijn mobiel in. Op dat moment begint de telefoon bij de balie te rinkelen.

Mooi zo, denkt Jules als de vrouw wegloopt. Neem maar gauw op. Hij haalt Frodo vast uit zijn hok. Als de vrouw ver

genoeg weg is, schiet hij met Frodo en zijn mobiel aan zijn oor de kliniek uit. Hij staat al buiten als er wordt opgenomen.

“Bonjour, met dierenkliniek St. Hubert.”

“Bonjour, madame, met Jules. Ik wou zeggen dat ik vandaag mijn hond Frodo kom ophalen.”

“Je mag hem meenemen als je de rekening betaald hebt.” reageert ze vinnig.

“Geen probleem, mevrouw,” zegt Jules en hij loopt met Frodo de straat uit. Hij hangt lachend op. Als ze de hoek om zijn zet hij het etensbakje dat hij nog gauw heeft meegepikt voor Frodo neer.

Frodo schrokt het voer naar binnen. Dat is een goed teken, denkt Jules. Hij aait zijn hond. Daarna loopt hij naar de snelweg. Hij komt bijna langs zijn huis. Frodo loopt de straat in, maar Jules fluit hem terug. “Dat is ons huis niet meer.” Even blijft hij staan. Daar, in dat huis, blijft zijn vader alleen achter. Hij voelt dat hij nu heel sterk moet zijn.

“Je kon het niet, pap,” zegt hij zachtjes. “Je kon niet zonder mama.” En hij haalt diep adem en loopt door.

Nona kijkt machteloos toe hoe haar ouders de tent afbreken. Ze heeft al van alles geprobeerd om hen tegen te houden, maar het helpt niet. Haar moeder wil per se naar huis. Ze ziet hoe ruw haar moeder een tentstok uit elkaar trekt. Dat moet misgaan. En ja hoor, ze bezeert zich. Haar

hand bloedt, maar ze gaat gewoon door. Dan begint Suzan ook nog te huilen.

“Moet je dat kind niet stilhouden?” zegt haar vader. “De hele camping wordt wakker.”

“Hou jij d'r maar stil. Het is ook jouw kind,” snauwt haar moeder.

Wat zijn die twee kinderachtig, denkt Nona. Ze laten Suzan gewoon krijsen. Ze heeft medelijden met haar zusje. Al dat geruzie, denken ze soms dat zij daar geen last van hebben? Haar ouders denken alleen maar aan zichzelf. Omdat zij kwaad op elkaar zijn gaan ze naar huis. Toen Nona zelf twee jaar geleden naar huis wilde, omdat haar vakantie vriendje het uitmaakte, moest ze wel blijven. “Stil maar,” troost ze Suzan. “Wil je naar mama?” vraagt ze als het kleintje maar blijft huilen. En ze neemt haar zusje mee naar buiten. Maar haar moeder kijkt niet eens op.

“Weet je dat ik me doodschaam voor jou?” bijt haar moeder haar man toe.

“We gaan naar huis, Nona. Vakantie met je moeder heeft inderdaad geen zin.”

Nona probeert het nog één keer. “Maar pap, het discofeest!”

“Ik wil er geen woord meer over horen.”

Nona kijkt naar Suzan, die gestopt is met huilen.

“Mag ik wel even afscheid nemen?” vraagt ze en ze zet het

kleintje op de grond.

“Nee. We zetten zo wel even het liedje van Marco Borsato op. Afscheid nemen bestaat niet.”

Nona is kwaad. Ik breek mijn tent toch niet af, denkt ze. Maar haar vader komt er al aan.

“Inpakken die spullen, anders laten we ze hier gewoon staan.”

De tranen springen in Nona's ogen. Ze vindt het zo gemeen. Even overweegt ze weg te lopen. Ze kijkt naar Suzan die angstig haar armpjes naar haar uitstrekt. Nee, denkt ze, ik laat jou niet alleen achter bij die ruziemakers. Ze gaat haar tent in, doet haar rugtas open en pakt haar spullen in.

Gisteravond zag het er allemaal nog zo vrolijk uit voor Nona. Ze zag zichzelf al in het maanlicht met Jules langs de rivier wandelen. En nu rijden ze met een volgeladen auto de camping af. Het lijkt wel een nachtmerrie. Ze komen langs het grote huis. De hele crew zit vrolijk in het zonnetje rond de tafel onder de bomen. Ze ziet dat Isa cadeautjes uitpakt. Zij hebben feest, denkt Nona somber. En moet je mij nou zien. In de auto is de spanning om te snijden.

Hanna en Ad kijken hen na. Die denken vast dat wij ook naar camping Paradiso gaan. Nona wenste dat het zo was, dan was ze tenminste nog wel bij haar vrienden in de buurt en kon ze naar het feest. Maar ze gaan niet naar camping Paradiso. Ze

gaan naar huis.

Nog voor ze de snelweg opgaan rijdt Nona's vader een benzinestation binnen en hij stapt uit om te tanken. Nona heeft geen zin om in de auto te blijven. Zeker naar het chagrijnige gezicht van haar moeder kijken.

“Ik ga even naar het winkeltje.” En ze stapt uit.

Haar moeder knikt stuurs. Nona slentert naar het winkeltje. Ze heeft het gevoel alsof ze zo kan gaan huilen. Morgen is ze thuis. Wat moet ze daar? Haar beste vriendin Birgit zit op Curaçao. Daar hebben ze een huis. Ze blijft de hele vakantie weg. En haar andere vriendinnen zijn ook met vakantie. Ze weet nu al dat ze zich dood gaat vervelen. En dan zeker de hele dag dat geruzie van haar ouders aanhoren. Dan zit ze nog liever op school. Net als ze het winkeltje uit gaat, ziet ze dat er een hond haar kant op komt rennen.

“Frodo, hier!” hoort ze roepen. Een eindje verderop ziet ze Jules staan liften.

“Frodo! Frodo! Hier! Frodo! Blijf!” Maar Frodo springt tegen Nona op.

Jules rent naar Frodo toe, net op het moment dat een auto optrekt. “Pas op!” roept Nona, maar het is al te laat. De auto schept Jules. Nona rent naar hem toe. Hij ligt op de weg, spierwit, zijn ogen gesloten.

Nona denkt niet meer aan het discofeest. Ze zit in het

ziekenhuis naast Jules' bed. Om zijn hoofd zit een verband en zijn enkel is ook verbonden. Ze kijkt naar hem. Als je maar weer beter wordt, denkt ze.

"We hadden al bij Parijs kunnen zijn," zegt haar moeder, die ook in de kamer is.

"Als jij nou niet heel gauw je mond houdt..." snauwt haar vader.

"Mag ik nu opeens niks meer zeggen?"

"Ssst." Nona legt een vinger op haar lippen. "Hij wordt wakker."

Jules opent verdwaasd zijn ogen.

"Waar is Frodo?"

"Bij de receptie. Hij mocht niet naar binnen. We brengen hem zo wel naar je vader."

"Nee, niet naar mijn vader," kreunt Jules. "Breng hem naar Timboektoe."

"Maar je vader moet toch weten wat er met je gebeurd is?" zegt Nona.

"Nee, dat interesseert hem niks. Dat hoeft hij niet te weten."

"Dat kun je nu wel zeggen, jongen," mengt Nona's vader zich in het gesprek, "maar je hebt een zware hersenschudding en je voet is verstuikt. Voorlopig moet je hier blijven. Je vader moet het weten."

"Ik wil mijn vader niet zien. Ik heb ruzie met hem."

“Waarover?” vraagt Nona.

“Dat doet er niet toe,” zegt Jules. “Zo’n ruzie die niet meer goed komt. Ongeveer zoals je eigen ouders constant hebben. Of denken jullie dat het nog goed komt?”

Nona’s ouders kijken elkaar beschaamd aan. Hier hebben ze geen antwoord op. Het lijkt wel of het nu pas tot hen doordringt hoe negatief ze bezig zijn.

Isa heeft een geweldige verjaardag. Nu al, en het leukste moet nog komen: het discofeest.

“Kun je dit even aanpakken?” vraagt Kars als ze met zijn allen in CU aan het werk zijn. Hij duwt haar een stapel plastic glazen in haar handen.

“Geef maar,” zegt Romeo. “Stef en ik gaan over de bar.”

De disco ziet er heel professioneel uit. De bar staat vol glazen en flessen drank.

“Hé, waarom gaat de muziek uit?” roept Stef. “Het is net zo’n gaaf nummer.”

“Wij moeten de geluidsapparatuur even testen. Zet eens aan, Edgar.”

Kars loopt naar een hoek van de disco. “Mag ik iets meer bas?”

“Deze box doet het niet.” Kars houdt zijn oor ervoor.

“Brian, kijk jij hem even na!” roept Edgar.

“Vraag maar een ander,” zegt Brian die dozen chips en

pinda's de disco in draagt. Hij zou samen met Jules voor de snacks zorgen, maar hij heeft Jules de hele dag nog niet gezien.

“De microfoon moet ook nog aangesloten worden,” zegt Kars, die maar zelf achter de box is gaan liggen.

Isa sluit net hét tosti-apparaat aan als Frodo binnen komt rennen.

“Hé, Frodo! Ben je weer helemaal beter?”

Ze aait Frodo, die blij tegen haar opspringt.

“Ja, Frodo is weer beter,” zegt Nona, die nu ook binnen is, “maar Jules ligt in het ziekenhuis.”

“Wat?”

Iedereen schrikt, maar Isa nog het ergst. Vooral als Nona vertelt wat er is gebeurd. Jules stond bij de snelweg...gaat het door haar heen. En dat was niet zomaar. Hij wilde weg omdat zijn geheim is ontdekt. Hij was bijna weg geweest, door haar! Stel je voor dat Jules niet naar Frodo toe was gerend, dan had ze hem waarschijnlijk nooit meer gezien. Ze voelt hoe erg ze dat zou vinden. Ze kan Jules helemaal niet missen.

Er moet nog heel wat gebeuren voor het feest kan beginnen, maar er komt niks meer uit Isa's handen. Ze staart maar voor zich uit. Ze denkt aan Justin. Als ze Justin nooit meer zou zien, wat dan? En dan weet ze het: wat ze voor Jules voelt zit veel dieper. Ze was blij toen ze Justin gisteren zag en ook dat hij op het feest zou komen. Maar dat was alleen

omdat Jules voor Nona kiest.

Nona is zelf ook nog niet helemaal van de schrik bekomen. Ze ziet telkens voor zich hoe Jules door de auto werd geschept. Maar gelukkig weet ze nu dat het niet ernstig is.

Het ongeluk van Jules heeft ook een positieve kant. Ze is terug op de camping. De tent staat alweer en het ziet ernaar uit dat ze voorlopig niet meer weggaan. Haar ouders hebben zich Jules' woorden aangetrokken. Daarna hebben ze vast met elkaar gepraat, want de verstikkende stemming is totaal omgeslagen. Als ze terugkomt bij de tent hoort ze haar moeder fluiten. Ze kijkt verbaasd naar haar vader, die met een teiltje vol vieze vaat de tent uit komt. Nona moet lachen als ze de theedoek over zijn schouder ziet hangen. Je bent wel braaf, pap, denkt ze. Maar ze laat niks merken. Ze is veel te blij dat het geruzie eindelijk is afgelopen. Aan Suzan kun je ook zien dat het weer rustig is. Ze zit heerlijk in het gras te spelen.

“Zal ik de afwas dan maar doen?” biedt Nona's vader aan.

Haar moeder glimlacht naar hem. Dat heeft Nona in geen tijden gezien. Ze zien er best verliefd uit.

Jules heeft vast geen idee wat hij teweeg heeft gebracht. Als ze hem spreekt zal ze het hem vertellen. Jammer genoeg kan hij er vanavond niet zijn, maar dat is niet belangrijk. Het gaat erom dat hij weer helemaal beter wordt. En de vakantie is nog lang genoeg. Ze vond het fijn om naast zijn bed te zitten. Zij

was de eerste die in het ziekenhuis is geweest. Ze heeft geluk dat die Justin er is, anders was Isa misschien ook gegaan. Ze pakt haar rugtas uit en richt haar tent weer in. “Word maar gauw beter.” Ze geeft een kus op de foto van Jules en stopt hem weer onder haar kussen.

Jean komt thuis en wil de sleutel in het slot steken, maar omdat hij dronken is steekt hij er telkens naast. Eindelijk lukt het. Hij doet de voordeur open en stapt op een brief. Als hij hem opraapt, valt hij bijna voorover. Hij kan zich nog net aan de deurkruk vastgrijpen. Met bevende vingers scheurt hij de envelop open. Verbaasd kijkt hij naar de rekening. Operatie Frodo 750 euro staat er. Operatie Frodo...operatie Frodo? Hij weet nergens van. Hij heeft Frodo al een tijdje niet gezien, dat weet hij wel. En Jules ook niet.

“Jules?! Jules! Ben je thuis? Waar ben je in godsnaam? Ik heb je al in geen dagen gezien.”

Hij strompelt door de winkel het huis in.

Je kunt wel zien dat Jules er niet is geweest. Nu is er niemand meer die opruimt. Overal staan lege flessen en vieze glazen. En op tafel staan half leeggegeten borden. Het valt Jean zelf ook op dat het er wel erg verloederd uitziet. Het klopt niet, denkt hij. Iets klopt er niet. Hij gaat zitten. Wat is er ook alweer gebeurd?

Hij denkt aan het ongeluk met de pick-up en dan

herinnert hij zich de ruzie met Jules. Het ging over Frodo, nou weet hij het weer. Jules is kwaad weggelopen omdat hij niet wist waar Frodo was. Jules is wel vaker kwaad het huis uit gelopen, maar meestal was hij dan na een paar uur weer terug. Ineens ziet Jean de ernst van de situatie in. Hij wil zijn zoon niet kwijtraken! Hij zet een pot sterke koffie voor zichzelf. Ik moet hem vinden, denkt hij. Jules moet mee naar huis. Maar hij weet zelf ook wel dat hij zo niet achter het stuur kan gaan zitten. Eerst koffie, veel koffie.

Terwijl Jean nuchter probeert te worden, is de crew in de loods keihard aan het werk. Nog een paar klusjes en het discofeest kan beginnen. Isa is ook weer aan het werk gegaan. Ze stapelt met Annabel kratjes frisdrank op elkaar. Iedereen is vol spanning hoe het feest zal worden, maar Isa denkt helemaal niet meer aan het discofeest. Ze denkt alleen maar aan Jules. Hij moet het weten, hij moet weten hoe ze achter zijn geheim is gekomen. Hoe kan ze hier nou de hele avond dansen als Jules in het ziekenhuis ligt? Straks mag hij morgen onverwacht naar huis en dan gaat hij er alsnog vandoor. Ineens houdt ze het niet meer en ze zet resoluut een krat op de grond.

“Annabel, ik wil naar Jules, kijken hoe het met hem is.”

“Maar je feest begint zo.”

“Dat weet ik! Dek je mij? Ik ben zo snel mogelijk terug.”

Voordat Annabel nog iets kan zeggen, is Isa gevlogen. Als

ze de loods uit komt, kijkt ze of niemand haar ziet. Ze moet zorgen dat ze ongemerkt bij haar fiets komt. Gelukkig begint het al aardig druk te worden. Niemand let op Isa die naar de schuur rent. Ze haalt haar fiets eruit en racet weg.

Ik moet het hem vertellen, denkt ze. Maar ze weet heel goed dat dat niet het enige is. Ze wil hem zien. Nu ze weet dat Jules bijna uit haar leven was verdwenen, zijn haar gevoelens opeens heel heftig.

Als de deuren van de disco opengaan, barst er een luid gejuich los. Nog geen tel later dendert de muziek over de camping. Kars weet niet wat hij ziet. Hij had gehoopt dat het feest goed bezocht zou worden, maar dat het zo druk zou zijn had hij niet durven dromen. Jongeren komen op brommers aanrijden, anderen worden door hun ouders gebracht. De rij staat helemaal tot voorbij de slagboom. Een eindje verderop ziet hij zijn vader staan glunderen. Ja pa, als het aan jou had gelegen, was CU er nooit gekomen.

De jongeren verdringen zich bij de deur. Gelukkig helpt Nona Kars bij de kaartverkoop. Deze massale opkomst had hij alleen nooit aangekund.

Tussen alle jongeren staat een verwarde oudere man. Kars kijkt verontwaardigd op. Wat staat hij daar nou? De man wil doorlopen, maar Kars houdt hem tegen.

“Sorry, maar u kunt er niet in. De disco is voor jongeren.”

“Ik zoek mijn zoon. Jules. Is hij hier?”

Dus dat is die dronkenlap, denkt Kars.

“Nee,” zegt Nona kortaf.

“Nee, die is hier niet,” valt Kars haar bij. “Die is weg.”

Jean wil net weggaan, als Frodo naar buiten rent. Hij springt luid blaffend tegen Jean op en hij likt hem van blijdschap.

“Sorry,” zegt Jean, die Frodo aait. “Maar als Frodo er is, moet Jules er ook zijn.”

Kars en Nona aarzelen. Moeten ze het zeggen? Het is toch te gek, denkt Kars. Die man moet toch weten wat er aan de hand is. Het is zijn eigen zoon!

“Jules heeft een ongeluk gehad. Hij ligt in het ziekenhuis.”

Jean trekt wit weg. Door de schok verliest hij bijna zijn evenwicht, maar hij herstelt zich.

“Ik moet naar hem toe.”

Hij wil al weglopen, maar Nona stapt naar voren.

“Hij is oké,” zegt ze gauw. “Ik was vanmiddag bij hem. Hij wil niet dat u komt.”

“Ik moet naar hem toe. Ik ben de enige die hij nog heeft!” Ze schrikken zo van het verdrietige gezicht van Jules’ vader dat ze hem niet durven tegenhouden.

Als hij wegloopt dringt het pas tot Nona door.

“Shit, ik zou niks zeggen.”

“Maak je geen zorgen, hij komt nergens. Hij is te dronken

om te rijden,” stelt Kars haar gerust.

Ze gaan snel verder. Iedereen staat te dringen om binnen te komen. En de rij wordt alleen maar langer.

Buiten loopt Romeo met zijn camera. Zo, de rij staat erop. Nu nog de toeloop op de parkeerplaats. Hij loopt ernaartoe en stelt zich verdekt op. Heel indrukwekkend, denkt hij als hij de meute vastlegt. Deze opnames kunnen ze mooi naar de pers mailen. Als dat geen superreclame is. Romeo ziet de krantenkop boven zijn foto's al voor zich. Discofeest op Timboektoe trekt mega-aantal bezoekers. Dat is nog eens iets anders dan dat uitgebluste Paradiso. Kars heeft hem de camping laten zien. Hij moet eerlijk toegeven: er liepen wel mooie meiden rond. Hij zou er niks op tegen hebben om met een van die chickies een paardrijdtochtje te maken. Anouk en Valerie zag hij daar ook. Wat een stelletje kakmadammen.

Vanuit de struiken ziet hij een man zwalkend over de parkeerplaats lopen. Dan komt een dikke auto het terrein oprijden. Romeo ziet het meteen. Achterin zitten Valerie en Anouk. Zo dames, denkt hij. Jullie komen hier zeker heen om de boel te verpesten, maar dat gaat niet lukken. Ik hou jullie de hele avond in de gaten.

Arthur draait zijn raampje open.

“Jean, Jean,” roept Arthur. “Heb je zin in een borreltje?”

“Nee, ik moet naar het ziekenhuis,” antwoordt Jean.

Heel verstandig, denkt Romeo. Volgens mij heb je genoeg gehad.

“Wij gaan alvast, pa.” Anouk en Valerie stappen uit de auto.

“Ja meiden, op tijd thuis, hè? Klokslag twaalf uur, net als Assepoester,” roept hun vader hen na.

“De twee stiefzusjes gaan naar het bal,” mompelt Romeo.

Anouk en Valerie lopen langs hem. Romeo wil vanuit zijn schuilplaats zijn camera op hen richten, maar dan vangt hij hun gesprek op.

“Ik vind het eng,” hoort hij Valerie zeggen.

“Als het papa lukt, kunnen ze morgen de tent sluiten,” antwoordt Anouk stralend.

Waar gaat dit over? Romeo vertrouwt het niet en hij richt de camera op Arthur, die net een zakflacon uit zijn binnenzak haalt.

“Je moet naar het ziekenhuis? Dan breng ik je toch even?” zegt Arthur schijnheilig. “Neem een slok. Volgens mij kun je wel een opkikker gebruiken.”

Terwijl Jean de flacon aan zijn mond zet, neemt hij plaats naast Arthur die het terrein af rijdt.

Romeo loopt hen achterna. “Shit, heb ik dat?”

Maar hij moet weten wat Arthur in zijn schild voert. Vlak naast hem staat een meid met een fiets aan de hand. Zonder

een seconde na te denken rukt hij de fiets uit haar handen. Sorry chicky, dit is superbelangrijk! En hij racet achter de auto aan.

Het feest is in volle gang. De dansvloer is propvol en de drankjes vliegen over de bar. Er wordt druk gepraat en gelachen. Sommige jongeren kennen elkaar nog van campings van voorgaande jaren. Je kunt amper lopen, zo druk is het en er komen steeds nieuwe jongens en meiden binnen. Kars is deejay. Je kunt wel merken dat hij ervaring heeft. Het swingt lekker. De meiden hangen om hem heen. Daar heb je die bitches ook, denkt Kars als hij Valerie en Anouk ziet binnenkomen. Ze hebben afgesproken dat Romeo bij hen in de buurt zou blijven. Veiligheidsmaatregelen, van dat stel kun je alles verwachten. Het verbaast hem dat hij Romeo niet ziet. Hij heeft hem gewaarschuwd niet te opvallend te doen. Hij hoeft niet voortdurend op hun lip te zitten, maar Kars ziet hem helemaal niet. Hij praat door zijn walkietalkie met Annabel, die nog steeds bij de ingang kaartjes verkoopt.

“Ik zie die meiden van Paradiso, maar waar blijft Romeo?”

Annabel kijkt om zich heen. Hij staat ook niet in de rij.

“Hier zie ik hem ook niet, weet je zeker dat hij niet binnen is?”

Kars kijkt nog eens goed rond. Daar hebben we wat aan,

denkt hij als hij Romeo niet kan vinden. Die is er vast vandoor met een mooie meid. Hij had Romeo ook nooit die klus moeten geven.

Gelukkig, Stef neemt het al over. Hij loopt op Valerie en Anouk af. Kars lacht zich rot om Stef, wat is het toch een versierder. Die kop van hem. En zo te zien trappen ze er nog in ook. Mooi zo, dan hoeft hij zich verder geen zorgen te maken. Hij gaat naar Annabel toe.

“Hé Annabel, ik zet dadelijk een slow nummer op. Zin om te dansen?”

“Kars, dat kan niet, ik moet werken.”

“Kom op. Eén nummertje. Laat Isa de kaartjes doen.”

“Eh...Kars, Isa is er niet.”

“Wat?”

“Ze is naar Jules. Ik heb beloofd haar taak over te nemen.”

“Verdomme.” Echt Isa weer, denkt Kars. Ze kan elke dag naar Jules gaan, waarom moet ze nu per se tijdens hun feest? Hij ziet Justin binnenkomen met twee vrienden. Kars ziet dat hij rondkijkt. Ja, jij zoekt mijn zus, maar die is er niet. Ze is naar het ziekenhuis! Al die tijd heeft ze gezeurd over het discofeest en nu gaat ze gewoon weg. Typisch Isa! Onbegrijpelijk.

Isa staat hijgend voor de balie van het ziekenhuis. Ze vertelt dat ze voor Jules komt, maar de vrouw achter de balie

schudt beslist haar hoofd. “Dat gaat helaas niet, het bezoekuur is al voorbij.”

“Wilt u dan wel zeggen waar hij ligt?” vraagt ze poeslief.

“Dan kan ik morgen meteen doorlopen.”

“Natuurlijk.” De vrouw kijkt in de computer en schrijft het voor haar op.

“Dank u wel.” Isa loopt de hal in. Ze doet alsof ze naar buiten gaat, maar als de vrouw niet kijkt schiet ze de lift in. Ze laat zich echt niet wegsturen. Als ze boven aankomt, kijkt ze op de deuren. Op de middelste deur ziet ze Jules’ naam staan.

Ze wil net naar binnen gaan als er een verpleegster langskomt.

“Ik eh...ik ben Jules’ zus. Ik kom van heel ver, mag ik misschien even bij hem?”

“Nou, vooruit dan maar, heel even,” zegt de verpleegster.

Isa gaat naar binnen. Ze staat al even naast zijn bed als Jules wakker wordt.

“Hai,” zegt Isa.

Jules kijkt verrast op. “Nog gefeliciteerd met je verjaardag.”

“Bedankt.”

“Moet je niet naar het feest?”

“Ze kunnen het ook wel zonder mij...” zegt Isa.

“Maar hij is er.”

“Wie?”

“Je fantoom.”

Isa geeft geen antwoord. Ik moet het hem vertellen, denkt ze. Zo meteen stuurt de verpleegster me weg en dan weet hij het nog niet.

Ze slaat haar ogen neer. “Ik weet nu welke kleur je kamer heeft.”

“Je was in ons huis.”

“Hm.”

“En toen zag je mijn vader.”

“Ja.”

“Kon hij nog wel een zinnig woord uitbrengen?”

“Ik zat verstopt in de kast.” Isa kijkt beschaamd naar Jules. Als hij maar niet woedend wordt.

Maar Jules wordt helemaal niet kwaad.

“Heel verstandig,” zegt hij.

“Hij had me bijna betrapt. Hij kwam in de kast om iets te pakken. Een speeldoosje.”

Isa schrikt van Jules’ gezicht. Zijn ogen staan ineens zo verdrietig.

“Het ging zo.” Isa neuriet de melodie.

Jules wrijft een traan weg. “Sorry dat ik moet huilen.”

Isa kijkt naar Jules. Ze ziet zijn pijn. Het grote verdriet dat hij met zich meedraagt en waar hij bijna nooit over praat. Het grijpt haar aan, omdat zijn verdriet van heel diep komt. Aan

haar heeft hij ook niks, nu zit ze zelf te huilen. Ze legt haar hand op zijn arm.

“Het is van hun lievelingsfilm,” zegt Jules. “Ik weet nog dat hij het aan mijn moeder gaf.” Hij slikt een paar keer. “Hij gaf er ook een aan mij, een simpele versie, maar ik kan er niet naar luisteren. Je had ze moeten zien, Isa. Ik geloof niet dat twee mensen meer van elkaar konden houden als die twee. Dan begrijp je misschien ook beter waarom hij zo veel drinkt.” Hij kijkt Isa aan. Dan doet hij het kastje naast zijn bed open en haalt het houten doosje eruit.

“Hier, voor jou.”

Isa kan het niet geloven. Is dat voor haar? Iets wat zo belangrijk voor Jules is. “Maar dat kan ik niet van je aannemen,” zegt ze met een brok in haar keel.

“Voor je verjaardag,” zegt Jules.

Kars kijkt steeds naar Annabel. Hij heeft spijt dat hij haar bij de kaartjes heeft gezet. Als het zo doorgaat, zit ze daar de hele avond. Het was ook de bedoeling dat Isa haar zou aflossen. Hij vindt het nog steeds belachelijk dat zijn zus ertussenuit is geknepen. Niet dat hij die Justin graag mag, maar hij is wel speciaal voor Isa gekomen. Kars heeft net nog geprobeerd haar te bellen, maar haar telefoon staat uit. Hij kijkt naar de ingang. Nu komt er weer een groepje binnen. En Annabel maar kaartjes verkopen. Hij had zich er juist zo op

verheugd om met haar te dansen. Bedankt, zus. Als hij nou eens een vervanger voor Annabel zoekt? Hij kijkt om zich heen. Stef kan niet weg, die zit met Anouk en Valerie aan de bar. Wat een gast is het toch. Hij moet propper worden. Net stak hij stiekem zijn duim naar hem op. Alles onder controle.

Aha, denkt hij als hij Edgar ziet flirten met een meid. Dat is de derde al vanavond die hij versiert en het feest is nog lang niet afgelopen. Dat had je gedacht. Kars stapt op hem af.

“Hai, goed dat ik je zie, mister. Ik heb je nodig, spoedgeval.”

“En dat is?”

Kars neemt Edgar mee naar Annabel.

“Als alles toch in het honderd loopt, kun je net zo goed met me dansen. Edgar doet de kaartjes wel even.”

Voordat Edgar hem kan tegenspreken trekt Kars Annabel mee naar binnen.

Edgar schudt zijn hoofd. Een spoedgeval noemt meneer dat. Dat noem ik brutaal, denkt hij. Nou ja, het is voor het goede doel zullen we maar zeggen. Want het wordt tijd dat die twee iets krijgen. En hij kijkt Kars en Annabel lachend na.

Nog nooit heeft Romeo zo hard gefietst. Shit! denkt hij als hij ziet dat de auto van Arthur afslaat naar het dorp. Als hij maar niet te laat is. Op het plein ziet hij Arthurs auto staan. Even later loopt hij de café's langs. En ineens ziet hij Arthur

en Jean aan een tafeltje achterin zitten. Romeo gaat naar binnen. Hij bestelt een cola en gaat zo onopvallend mogelijk een paar tafeltjes van hen vandaan zitten. Hij legt zijn camera op tafel, richt hem op Arthur en legt gauw zijn jas eroverheen.

Vanuit zijn ooghoeken gluurt hij naar de barman, die het tweetal nog een keer inschenkt. Jean is al helemaal lam.

Ineens staat Jean bruusk op.

“Even naar het toilet,” hoort Romeo hem met dubbele tong zeggen.

Hij zwalkt naar het toilet, maar dan draait hij zich met een ruk om. “Je zou me naar het ziekenhuis brengen.” En hij sjokt weer door.

Romeo houdt Arthur in de gaten. Wat ben jij van plan, mannetje? Arthur haalt iets uit zijn zak. Romeo kan niet zien wat het is, maar er klopt niks van. Waarom kijkt Arthur anders zo gestrest om zich heen? Wat een klootzak. Hij strooit wat poeder in Jeans glas. Romeo heeft het gevoel dat hij in een spannende film terechtgekomen is. Rustig blijven, zegt hij tegen zichzelf. Verpest het nou niet. Arthur heeft gelukkig niet door dat hij wordt gefilmd. Romeo rekent af en alsof er niks aan de hand is loopt hij het café uit.

Hoe vaak heeft Kars het de laatste dagen niet voor zich gezien: hij dansend op een slow nummer met Annabel. Maar het is nog duizend keer fijner dan hij had gedacht. Terwijl

hun gezichten heel dicht bij elkaar zijn wordt hij bedwelmd door haar verrukkelijke zoete geur. Annabel heeft ook het gevoel dat ze zweeft. Ze had nooit durven hopen dat haar droom zou uitkomen. Ze danst close met de jongen waar ze al zo lang verliefd op is. Van genot heeft ze haar ogen dicht. Kars zoekt net met zijn mond haar lippen, als zijn mobiel gaat.

Nee, denkt hij. Niet nu. Maar dan ziet hij dat het Romeo is en hij neemt op.

“Romeo man, waar zit je?”

“Ik geloof dat we beet hebben,” zegt Romeo, die een eindje van het café af staat. “Paradiso-pa zit een vent helemaal dronken te voeren. En net zag ik dat hij poeder in zijn drankje deed.”

“Wie voert hij dronken?”

“Geen idee. Ook een Nederlander, ene Jean. Nou was hij al behoorlijk aangeschoten toen hij van Timboektoe kwam.”

“Shit,” zegt Kars. “De vader van Jules. Hij voert Jules’ vader dronken! Maar je moet hierheen komen. Onze act begint zo.”

“Ik weet niet of ik weg kan. Vraag Annabel maar.”

“Annabel?” Kars draait zich om naar Annabel, maar die is al naar Edgar om hem af te lossen.

“Yeah, you heard me.” En Romeo hangt lachend op. My god! Hij laat zijn mobiel bijna vallen. Daar heb je Arthur! Jean

kan amper lopen. Als Arthur hem niet zou ondersteunen, klapte hij zo op de grond.

“Ifs showtime,” verzucht Romeo als hij ziet dat Arthur Jean meevoert naar zijn auto.

De hele avond staan Nona en Brian al achter de bar. Daar hebben ze zelf voor gekozen. Het komt Nona wel goed uit. Nu heeft ze tenminste iets te doen. Jules is er toch niet. Ze gaat echt geen andere jongen versieren. En met Brian heeft ze altijd vette keet.

Brian bevalt het ook. Hij moet er niet aan denken om voortdurend meiden van zich af te schudden. Dat had hij voor de vakantie ook op het schoolfeest. Een meisje wilde met hem dansen, dat vond hij prima, maar toen begon ze hem te versieren. Een aardig kind, maar wat moest hij ermee? Hij kreeg het er Spaans benauwd van en ging expres naar zijn vrienden terug. En toen stond ze hem maar aan te staren. Hij voelde zich echt een loser. Met Nona heeft hij dat nou nooit. Soms denkt hij dat ze vermoedt dat hij homo is. Misschien moet hij het haar maar eens vertellen. Nona zal er geen punt van maken, dat weet hij zeker. Ze zijn al zo lang bevriend, daar komt niks tussen.

Het is al over twaalfen als Nona en Brian nog steeds achter de bar staan. Hoeveel drankjes hebben we wel niet ingeschonken? denkt Nona. Zeker een paar honderd. Ineens

heeft ze er genoeg van.

“Wanneer komt Isa ons nou eens aflossen?” vraagt ze.

“Heb je het niet gehoord?” Brian zet een cola voor iemand neer. “Isa is in het ziekenhuis, bij Jules.”

“Wat?!” Nona smijt de theedoek die over haar schouder hing op de bar en loopt verward weg. Brian wil haar achterna gaan, maar hij kan de bar niet alleen laten. Hij kijkt naar Nona die zich door de menigte dringt. Nee, hè! Niet weer! denkt Brian als Edgar zijn kant op komt. Hij ziet het al aan de manier waarop hij met een meid komt aanlopen. Mijn grote broer wil weer koppelen. Die denkt dat ik zo’n ei ben dat niet voor zichzelf kan zorgen.

“Kijk eens wat ik voor je heb,” zegt Edgar, alsof hij hem een nieuwe cd voorhoudt. “Deze dame wil dolgraag met je dansen!”

Op dit soort momenten haat Brian zijn broer. Het is toch respectloos? En die meid heeft niks door. Zo te zien wil ze hem zo achter de bar vandaan slepen.

“Ik kan nu niet weg,” zegt hij tactvol. “Ik sta alleen.”

“Ik neem het wel even van je over.”

Edgar kruipt achter de bar en duwt die meid zowat in zijn armen. Dit gaat toch veel te ver. Brian ontploft.

“Rot op!” valt hij tegen Edgar uit. “Je ziet toch dat ik bezig ben.”

Ja, dat snap je niet, denkt Brian als Edgar hem

stomverbaasd aankijkt. Jij denkt dat je alleen maar op meiden kunt vallen. Het wordt tijd dat je je bekrompen blik eens verruimt.

Nona is helemaal van streek. Ze heeft het gevoel dat ze geen lucht krijgt. En ze staat nog wel buiten. Diep ademen, denkt ze, anders gaat ze hyperen. Dat heeft ze weleens eerder gehad.

Langzaam wordt ze weer wat rustiger. Als ze geen bardienst had gehad, ging ze nu naar huis. Voor haar hoeft het niet meer. Het gaat maar door haar hoofd. Isa is bij Jules...Ineens beseft ze dat ze Isa de hele avond nog niet heeft gezien. Al die tijd is ze dus al bij Jules. Ze moet wel heel gek op hem zijn om haar feest er voor op te geven. Blijkbaar vindt Jules het ook prima, anders stuurde hij haar wel weg. De tranen springen in Nona's ogen. Vanmiddag was het nog zo fijn toen ze bij hem was. In gedachten ziet ze Isa naast Jules liggen. Ze heeft hem gewoon ingepikt, haar Jules die ze al zo lang kent. Het komt allemaal doordat Pierre de camping heeft verkocht, anders was hij Isa nooit tegengekomen. Dan lag zij nu bij Jules.

Is dat wel zo? Misschien is Jules wel nooit verliefd op haar geweest. En zij heeft hem al een jaar in haar hoofd. Wanhopig denkt ze aan zijn foto die onder haar kussen ligt. Ze denkt aan vorige zomer. Toen was Isa er niet, maar toen

heeft hij haar ook nooit gekust. Het had best gekund, want ze waren vaak met zijn tweetjes. Hij was lief voor haar, als een vriend. Hij heeft nooit gezegd dat hij op haar was...Ineens wordt het haar helemaal duidelijk.

Ze schrikt op van de deur die opengaat. En dan ziet ze Justin. Ze probeert haar tranen weg te vegen, maar Justin heeft het al gezien.

“Je huilt.”

“Nietwaar,” liegt Nona.

“En wat is dit dan?”

Hij veegt voorzichtig een traan weg bij haar oog.

“Er zit een vliegje in mijn oog,” verzint Nona.

Justin trekt zijn jasje uit en slaat het om haar schouders. Juist omdat hij zo lief is moet ze nog erger huilen.

“Je hebt gelijk, ik moet huilen. Ik had me deze vakantie zo anders voorgesteld. Ik had gehoopt dat ik wat met een bepaalde jongen zou krijgen, maar die kijkt alleen maar naar een ander meisje. En het enige wat ik doe is bitchen en zeuren en zo ben ik helemaal niet.”

“Het is oké,” zegt Justin.

“Het is niet oké. Ik ben mezelf helemaal kwijt, en mijn ouders zijn ook de weg kwijt, die maken de hele dag ruzie.”

“Lachen, die ruzies,” grinnikt Justin.

“Zo grappig is het niet,” zegt Nona.

“Je hebt gelijk. Het is helemaal niet grappig. Sorry, ik heb

gewoon mijn dag niet.”

“Nee, jij komt voor Isa. En die is er niet.”

“Hoe weet jij dat?”

“Ik was erbij toen jullie elkaar gisteren tegenkwamen,” zegt Nona.

“Je was me helemaal niet opgevallen.”

Nona slaat haar ogen neer. “Nee, dat overkomt me wel vaker als Isa in de buurt is.”

Justin trekt haar aan zijn jasje dichterbij naar zich toe.

“Kom eens hier, ik krijg het koud.”

Hij steekt zijn armen onder het jasje, slaat ze om Nona heen en kijkt haar aan.

“Ik vind jou ook wel leuk.”

Hij buigt zich naar haar toe en kust haar zacht op de mond.

Ik ben niet verliefd op je, denkt Nona. Maar dat kan me nu even helemaal niks schelen. Ik heb gewoon zin om te zoenen. En ze kust hem terug.

20

De een na de ander schiet Kars aan. “Jullie zouden toch gaan breakdancen.”

“Het gaat zo beginnen, een paar minuten.”

“Dat zei je net ook.”

“Geloof me.”

Kars loopt gestrest rond. Waar is Stef? Hij kan de zaal niet langer aan het lijntje houden, anders voelen ze zich bekocht.

Stef staat tussen de menigte naast Valerie en Anouk. Hij neemt zijn taak wel heel serieus. Hij is geen seconde van Valerie en Anouks zijde geweken. De meiden balen er behoorlijk van. Ze proberen van alles om hem kwijt te raken, maar van Stef komen ze niet af.

Met een verhit hoofd loopt Kars rond. Verdomme, waarom is het ook zo druk? Eindelijk ziet hij Stef. Hij duwt iedereen opzij en grijpt Stef bij zijn arm.

“Stef! Meekomen!”

En die meiden dan, wil Stef vragen, maar hij krijgt niet eens de kans. Kars sleurt hem aan zijn arm mee naar buiten, naar Annabel die nog steeds bij de kassa zit. Hij merkt niet dat

Anouk hem volgt.

Annabel moet het doen, dat is het enige wat hij denkt. Hij kijkt haar strak aan.

“We gaan breken. Romeo zegt dat jij hem vervangt.” Hij brengt het expres niet als een vraag, hij deelt het mee. Dat is zijn enige kans, anders doet ze het niet.

Annabel verslikt zich bijna in haar cola.

“Hè?”

“Oké Annabel, bring it on!” dringt Kars aan.

Bluffen, denkt hij als Annabel niks zegt.

Annabel kijkt Kars aan. Dit had hij’ nooit mogen weten. Het is haar geheim. Ze kan heel goed breakdancen, maar ze durft niet op te treden. Een tijd geleden heeft ze zich versproken tegen Romeo en Stef. Dat ze ooit les heeft gehad van een beroemde breakdancer die haar geweldig vond. Maar ze durfde niet op te treden. Ze kreeg er zo de stress van dat ze er helemaal mee is gekapt. Achteraf baalde ze er ontzettend van dat ze haar geheim had prijsgegeven, maar de jongens hebben haar gezworen het voor zich te houden.

“Romeo heeft zijn mond voorbij gepraat,” zegt ze verwijtend.

“Please, wil je ons helpen?” vraagt Kars en hij kijkt haar heel lief aan.

Annabel denkt koortsachtig aan het podium, waar ze over een paar minuten op staat. Ze kan er niet onderuit, het gaat nu

niet om haar ego. Haar vrienden hebben haar nodig. En zonder nog een seconde aan de kas te denken loopt ze angstig achter hem aan.

Zodra Annabel weg is, gaan Valerie en Anouk naar buiten. Als ze de kas zien, denken ze alle twee hetzelfde: dat geld is voor ons. Ze kijken of de kust veilig is. Als ze zeker weten dat niemand hen ziet, graaien ze de kas leeg en stoppen het geld in hun tas. Valerie wil ervandoor gaan, maar Anouk loopt naar de deur. “Nu nog even binnen onze slag slaan.”

“Nee, laten we gaan,” zegt Valerie. “Het is bijna tijd.”

“We hebben nog een kwartier.” Anouk gaat naar binnen. Valerie moppert iets onverstaanbaars, maar ze volgt haar zus toch.

Iedereen kijkt vol verwachting naar de breakdancegroep die op het podium klaarstaat. Aimabel heeft het gevoel dat ze elk moment flauw kan vallen. Ze kijkt naar Kars die begint te bottelen. Nee! denkt Annabel als Stef aangeeft dat het haar beurt is. Haar maag krimpt samen. Het liefst zou ze het podium afrennen. Kars trekt zijn wenkbrauw op. “Komt er nog wat van?” Ze kijkt in zijn ogen, die prachtige donkere ogen waar ze al zo lang van droomt.

Ze denkt aan de liefde die ze voor hem voelt en ineens komt er een ongekennde kracht in haar boven. Ze begint te bewegen. Annabel kent de act. Ze kan het zelf niet geloven.

De eerste passen zijn nog wat onwennig, maar dan gaat ze er helemaal in op. Ze ziet Kars vol bewondering kijken. Niet alleen Kars, iedereen is verrast. De zaal klappt en juicht.

Niemand let op Valerie en Anouk, die alle zakken en jassen doorzoeken op geld. De groep hoort alleen het gejuich van de zaal die helemaal uit zijn dak gaat. Kars trekt Annabel de coulissen in.

“Heb je nog meer geheimen voor me?” vraagt hij.

“Eh...nee!”

“Ik wel voor jou.” Kars slaat zijn armen om Annabel heen en trekt haar naar zich toe.

“Wat dan?” vraagt Annabel.

“Ik ben al heel lang verliefd op je.” Kars’ vinger glijdt langs Annabels lippen. Hij wil haar vertellen hoe mooi ze is, en dat hij nog nooit een meisje zo goed heeft zien breakdancen, maar hun lippen komen steeds dichterbij elkaar en dan zoenen ze.

Isa racet terug naar de camping. Normaal gesproken zou ze nooit in haar eentje over de stille donkere weg durven fietsen, maar nu heeft ze het niet eens door. Ze denkt aan het doosje dat ze van Jules heeft gekregen. Aan de ene kant is ze er heel blij mee, maar aan de andere kant ook weer helemaal niet. Ze is bang dat ze weet waarom hij het haar heeft gegeven. Omdat hij heeft gemerkt dat ze verliefd op hem is. Dat is ook

wel duidelijk, zeg, waarom zou ze anders naar zijn huis zijn gegaan? Ze heeft een risico genomen, dat doe je anders toch niet? Hij weet wat er allemaal had kunnen gebeuren als zijn vader haar had ontdekt. Het overviel Jules, hij voelde zich misschien wel schuldig dat hij niet op haar is. Daarom heeft hij haar het doosje gegeven. Ze zal het nu echt moeten accepteren: Jules valt niet op haar.

Ze hoort de muziek als ze de camping oprijdt. Ze heeft helemaal niet meer aan het feest gedacht. Het is dus nog niet afgelopen, ze kan nog swingen. Ze smijt haar fiets neer en rent naar de disco. Ineens blijft ze geschrokken staan. Zijn dat Justin en Nona die daar staan te vrijen?

Justin trekt zijn wenkbrauw naar haar op.

“Isa!”

“Stoor je vooral niet aan mij!” zegt ze zo onverschillig mogelijk en ze holt overstuur de disco in.

Romeo zit verstopt in de struiken achter de disco. Wat een rit. Nahijgend kijkt hij naar Jean die door het spul in zijn drankje out is gegaan en onderuitgezakt op een vuilnisbak hangt. Op zijn schoot liggen een pakje sigaretten en een aansteker.

Romeo vraagt zich af wat Arthur in het donker uitspookt, maar daar komt hij gauw genoeg achter. Als Arthur plastic handschoenen aantrekt, verschijnt er een lach op Romeo's

gezicht. Heel goed, denkt hij. Je moet nooit sporen achterlaten. Straks laten we op mijn film zien hoe handig jij bent.

Arthur sluipt naar de achterkant van de loods. Romeo kan niet precies zien wat hij doet, maar ineens ruikt hij benzine. Shi! Je wilt dus brand stichten, denkt Romeo als Arthur allerlei brandbare dingen op een hoopje legt. Ineens snapt hij wat Valerie bedoelde met ‘Ik vind het best eng’. Die ploert wil de boel in de fik steken. Hun disco, waar ze zo hard aan hebben gewerkt. Even aarzelt hij of hij Arthur niet moet tegenhouden, maar daar schieten ze niks mee op. Die gast draait zich er zo uit. De politie zal hem, Romeo, echt niet geloven. Laat de camera maar de waarheid spreken. Wat zei dat andere kreng ook alweer? “Als het papa lukt, kunnen ze morgen de tent sluiten.” Nou mooi niet, ik denk eerder dat jij morgen in de bak zit, klootzak. Vol spanning volgt Romeo Arthur. Hij controleert nog een keer zijn camera. Die staat prima. Er komen een paar jongens aan. Als ik nu hun hulp inroep, kan ik de brand nog voorkomen, denkt hij. Op dat moment schiet Arthur weg en verbergt zich vlak naast hem. Romeo deinst snel achteruit. De jongens blijven staan bij Jean.

“Hé dronkenlap, wat zit je hier nou?”

Een van de jongens geeft Jean een klopje op zijn schouder.

“Ook goed,” zegt de jongen als Jean omrolt. “Slaap maar lekker door.” Ze kijken naar de sigaretten en de aansteker die op de grond vallen.

Romeo aarzelt, maar hij laat de jongens toch gaan. Geschrokken kijkt hij naar zijn camera. Wat moet dat rode lampje? Low battery, staat er. Shit! Net op het belangrijkste moment. Als dat ding er nu mee ophoudt, word ik gek! Het zweet staat op zijn voorhoofd als Arthur tevoorschijn komt. Schiet op man, denkt Romeo. Push the tempo. Arthur steekt een sigaret op en drukt die tussen Jeans vingers. Hij steekt de benzine aan en neemt de benen. Romeo kijkt vol spanning naar zijn camera. Met een beetje geluk staat het erop. Shit, denkt hij als hij naar de loods kijkt. Het vuur grijpt razendsnel om zich heen. Hij rent naar binnen.

“Brand!”

Er breekt paniek uit. Iedereen rent gillend naar buiten. De vlammen slaan van de achterkant van de loods omhoog. Kars pakt twee brandblussers, en geeft er een aan Romeo.

“Hou vast.” Romeo duwt zijn camera in Isa’s handen. Ze heeft het niet eens door. Brand! denkt ze. De disco staat in de fik! Ze rent met iedereen mee en struikelt bijna over een meisje dat op de grond ligt. De camera valt op de grond. Isa trekt het meisje overeind en rent naar buiten.

Anouk en Valerie rennen een paar meter achter Isa. Ze zien de camera en kijken elkaar aan. Ze aarzelen geen

moment en rapen hem op. Voordat ze doorrennen, werpen ze een blik achter zich. Met een stralend gezicht kijken ze naar de vlammen die uit het dak van de loods slaan. Wat ze hadden gehoopt is gelukt. Timboektoe gaat eraan.

Kars rent naar de tenten die vlak bij de loods staan en helpt met Hanna de kampeerders om hun tenten af te breken en hun spullen in veiligheid te brengen. Er wordt met emmers water van de rivier en de douchehokken heen en weer gerend, maar de vlammen zijn sterker. Ze slaan over naar het stuk bos dat naast de kantine ligt.

“Graven!” roept Ad. De jongens halen scheppen en maken geulen rond de brandende struiken om de vlammen tegen te houden.

“Waar blijft de brandweer?” roept iemand. Iedereen is in paniek. Sommige mensen zetten hun kinderen in de auto en rijden weg.

Met luide sirenes komen de brandweerauto's de camping oprijden. Slangen worden uitgerold. Honderden liters water worden er op de loods gespoten. Het lijkt wel of de vlammen door het water nog feller worden. Mensen moeten hoesten van de rook. Een brandweerman sommeert iedereen uit de weg te gaan. Angstig kijken ze naar het stuk bos. Zouden ze het redden? Hanna staat bij het huis. Als het maar niet in de fik vliegt.

Ze zijn keihard aan het werk als de brandweer man het sein geeft: brand meester. Het duurt nog een tijd voordat alle vlammen zijn gedoofd. De brandweerman inspecteert of er nergens meer iets ligt te smeulen. En dan pas, als het weer rustig is, beseft de crew wat er is gebeurd. Een groot gedeelte van CU is in vlammen opgegaan. De disco, hun droom, waar ze zo hard voor hebben gewerkt. De politie is er ook. De crew kijkt naar Jean, die door de politie wordt afgevoerd.

Jean, die nog steeds niet helemaal helder is, snapt er niks van.

“Waarom moet ik mee?”

“U staat onder arrest,” zegt de politieagent.

“Maar waarvoor? Ik heb niks gedaan!”

“Als vermoedelijke brandstichter,” verduidelijkt de agent.

“Hij heeft het niet gedaan,” zegt Romeo. “Ik kan het bewijzen. Isa, waar is mijn camera?”

Isa wordt rood van schrik. Waar heeft ze dat ding gelaten? Maar dan herinnert ze zich de plek waar ze bijna struikelde. Daar moet hij liggen. “Eh...ik zal hem even halen.” En ze rent weg.

De agenten wachten niet op haar. Ze zijn ervan overtuigd dat Jean schuldig is en zetten hem vast in de auto.

Een eindje verderop staat een inspecteur bij Ad, Hanna en oma. Ze denken dat hij precies wil weten hoe het is

gebeurd, maar hij begint helemaal niet over de brand.

“U bent zwaar in overtreding. Binnenkort zult u een bevel tot sluiting ontvangen.”

“Een bevel tot sluiting van de disco?” vraagt Ad.

“Nee, van de hele camping.”

“Dat kunt u niet maken!” Hanna wordt spierwit.

“Mevrouw, wat dacht u dan? Dat u ongestraft een disco kon beginnen zonder vergunning?”

Ad en Hanna zijn verbijsterd. Ze hebben alles opgegeven voor de camping. Hun hele leven in Nederland. Vanaf de eerste dag hebben ze keihard gewerkt om hun droom te verwezenlijken. En nu wordt het hun zo maar afgenomen. Alleen omdat ze een feestje hebben gegeven. Ad laat zich niet snel overdonderen, maar nu is hij sprakeloos en Hanna ook.

Oma is de enige die kalm blijft. Ze stapt naar voren met het paspoort van Isa in haar hand.

“Hanna, vertaal even voor me. We hebben geen disco geopend, we vierden alleen maar de verjaardag van mijn kleindochter. Kijk maar.”

Ze kijkt de inspecteur aan. “Vandaag is ze jarig. We hielden een feestje. Of is dat ook al verboden?”

Even lijkt de inspecteur van zijn stuk gebracht, maar dan pakt hij het gesprek weer net zo stellig op als ervoor.

“En hoe verklaart u dan dat we tientallen aangiftes hebben van gestolen portemonnees? Of is dat uw idee van een feestje

bouwen?”

“Daar heb ik geen verklaring voor, en dat is natuurlijk afschuwelijk,” zegt oma. “Maar als er één rotte appel tussen de gasten zit, kunt u niet de hele groep daar de dupe van laten zijn.”

“We zullen de zaak onderzoeken. U hoort nog van ons.” En de inspecteur loopt weg.

“Nou, waar is hij?” vraagt Romeo als Isa zonder camera terugkomt.

“Ik kan hem niet vinden, hij is weg.”

Ze denken dat Isa een grapje maakt. Maar dan zien ze haar verschrikte gezicht. De camera is echt weg.

Romeo kan het niet geloven. Daar heeft hij het hele feest voor gemist, om die kerel te pakken. In plaats van lekker een paar meiden te versieren heeft hij zich rot gefietst, eerst naar het dorp en toen weer terug. We hebben hem! dacht hij steeds. Hij zag zijn naam al met grote letters in de krant staan, EIGENAAR PARADISO VAST DOOR DOORTASTEND OPTREDEN VAN ROMEO RAREZ.

Het verliep allemaal volgens plan. En alleen omdat hij zijn camera even aan Isa heeft gegeven, is alles verloren.

In mineurstemming zitten ze een kwartier later buiten rond de eettafel.

“Het is niet te geloven,” zegt Kars steeds. “Dat is mijn zus.

Ze heeft de camera laten vallen. Ik wist niet dat jij zulke slappe handjes had.”

Hij kijkt naar zijn vrienden, maar niemand reageert. Annabel draait gestrest aan een knoop van haar trui. En Nona kijkt weg.

“Hou nou maar op!” Isa is woedend. “Dacht je dat ik het zelf leuk vond?”

“Je had de verantwoordelijkheid over dat apparaat,” bijt Kars haar toe. “Je bent toch geen kleuter meer, of wel soms?”

“Het is gebeurd toen ik dat meisje overeind hielp. Ze lag daar maar, hoor. Iedereen liep door. Hoe zou jij het vinden als je op de grond lag en ze renden allemaal voorbij? Wat had ik dan moeten doen?” schreeuwt Isa. “Ik kan toch niet over haar heen struikelen en zeggen: ‘Sorry, maar ik kan je niet helpen, want ik heb een camera in mijn handen! Crepeer maar lekker!?’”

“Jezus!”

Kars smijt nu met een woedend gebaar de lege kas op tafel.

“Kijk eens! Leeg! Jij zou de kassa doen! Maar nee, jij moest er zo nodig stiekem vandoor! Door jouw schuld is alles verpest!”

“O, dus nu heb ik het allemaal gedaan!” roept Isa.

“Die twee Paradiso-trutten hebben hun slag geslagen toen wij optraden. En jij zou ze in de gaten houden!” schreeuwt

Kars.

“Toen was ik er ook.”

“Ja, maar te laat! De boel stond toen al in de fik.”

“Waar was Annabel dan?” vraagt Isa.

“Die moest meedansen omdat Romeo er niet was.”

“En Romeo gaat vrijuit?”

“Romeo heeft bewijsmateriaal opgenomen, dat jij bent kwijtgeraakt!”

“Als het er al op staat. De batterij was leeg,” zegt Romeo.

“Zie je nou wel!” roept Isa. “Je maakt je druk om niks.”

“Om niks?” Kars slaat met zijn vuist op tafel. “Het geld is weg! Timboektoe wordt gesloten! Dringt het wel helemaal tot je door?”

Isa schuift haar stoel met een ruk naar achteren en springt op.

“Wat tot me doordringt, is dat jij het opneemt voor je vrienden en je lieve ‘vriendin’, die je zomaar, zonder pardon, van me afpikt, terwijl je mij loopt af te zeiken, OP MIJN VERJAARDAG!” Ze loopt kwaad weg.

Kars staat op en ijsbeert heen en weer. Niemand zegt iets. Stef is de eerste die de stilte verbreekt.

“Ze heeft wel een punt.”

Nu draait Kars zich met een ruk om. “Wat?”

“Volgens mij was jij er ook niet helemaal bij,” zegt Stef.

“Ach, flikker toch op met zijn allen.” Diep in zijn hart weet

Kars heus wel dat Stef gelijk heeft, dat maakt hem juist zo razend. En hij loopt ook weg.

Annabel en Nona slaan hun ogen neer.

Jules ligt klaarwakker naar het plafond te staren. Hij denkt aan het houten doosje dat hij aan Isa heeft gegeven. Al die jaren heeft hij het zorgvuldig bewaard. Hij had het bij zich toen hij wegliep. Hij heeft maar een paar dingen meegenomen toen hij dacht naar Pierre te gaan, en daar zat het bij. En nu heeft hij het weggegeven. Het was zo vanzelfsprekend. Hij moest het doen, en het rare is dat hij er helemaal geen spijt van heeft. Integendeel. Hij vindt het een mooie gedachte dat Isa iets dierbaars van hem heeft. Verkering met haar zit er nou eenmaal niet in. Maar ook al ziet hij haar nooit meer, ze houdt een plekje in zijn hart.

Hij ziet weer voor zich hoe ze naast zijn bed zat. Het voelde zo vertrouwd. Het was een heel ander gevoel dan toen Nona er was. Hij wilde Isa telkens aanraken. Het liefst had hij haar naast zich getrokken, maar hij heeft zich beheerst. Nou en, dan hadden ze gezoend, en dan? Op dat moment was het vast fijn, maar daarna zou het alleen maar pijnlijker zijn geweest. Ze laat Justin heus niet lopen voor hem. Hij heeft gezien hoe ze naar hem keek. Als ze op zo'n player valt, kan ze nooit verliefd op hem worden.

Hij wil slapen en doet zijn ogen dicht. Maar het beeld van

Isa die naast zijn bed zat houdt hem wakker. In zijn hoofd neuriet ze het nummer waar hij zo veel mooie herinneringen aan heeft.

Jules is niet de enige die het moeilijk heeft. Voor de meesten van de crew is het een verwarrende nacht. Isa zit op haar bed met het doosje in haar hand. Ze draait aan het hendeltje. Als ze het lied hoort, denkt ze aan wat Jules heeft verteld. Het maakt alles ineens zo onbelangrijk. De brand, de ruzie met Kars. Zij heeft haar ouders en haar broer nog. Het kan zomaar veranderen, net als bij Jules. Een paar jaar geleden had hij toch ook nooit kunnen denken dat hij nu helemaal alleen zou zijn. Ze denkt aan de eenzaamheid die ze in zijn ogen zag, het grote verdriet. En dan lopen de tranen over haar wangen.

Een eindje verderop huilt Nona in haar kussen. Ze heeft er zo'n spijt van dat ze met Justin heeft gezoend. Ze is helemaal niet op hem. Ze deed het omdat ze zich eenzaam voelde, maar nu is ze pas echt eenzaam. Op het schoolfeest heeft ze ook een keer met een jongen gezoend op wie ze niet was. De volgende dag had ze een rotgevoel. Dat doe ik nooit meer, dacht ze en nu is het toch weer gebeurd.

Waarom is ze zo slap? Ze had hem van zich af moeten duwen. Stom, stom, stom, denkt ze. Was ze maar wel

weggegaan toen ze hoorde dat Isa bij Jules was, dan was het nooit gebeurd.

Ook voor Jean is de nacht verschrikkelijk. Hij heeft zich nog nooit zo ziek gevoeld. Hij rilt in zijn bed. Soms, als hij te veel heeft gedronken, voelt hij zich ook ziek, maar dit is veel erger, alles doet hem pijn. Dit kan niet van de drank komen, dat weet hij zeker. Maar wat is er dan toch gebeurd? Hij herinnert zich niks van deze avond, alleen dat hij naar het ziekenhuis wilde. Waarom is hij dan niet gegaan? Hij denkt aan zijn zoon die in zijn eentje in het ziekenhuis ligt. Zijn lieve jochie. Zodra ik beter ben, ga ik naar je toe, neemt hij zich voor.

Maar als zijn ogen aan het donker zijn gewend, ziet hij dat hij helemaal niet thuis is. Hij ligt in een politiecel. Ze hebben hem opgesloten. Ik heb niks gedaan, denkt hij. Waarom weet hij niet meer wat er is gebeurd? Dat komt wel door de drank. Hij kijkt omhoog. “Ik wil nooit meer drinken,” zegt hij hardop. “Ik ga voor onze zoon zorgen. Liefste, wil je me alsjeblieft helpen?”

Met knallende koppijn wordt hij ‘s-morgens wakker. Waar ben ik?

“Opstaan.” Een agent staat voor hem met een karig ontbijt. Een halfuur later wordt hij verhoord.

“Ik kan me niks herinneren,” zegt hij als hij tegenover de inspecteur zit.

“Logisch, u was in beschoonken toestand. Maar er zijn een paar getuigen die u met sigaretten en een aansteker hebben gezien. Precies op de plek waar het vuur ontstaan is.”

“Ik rook niet,” zegt Jean.

“Nee, u rookt niet en u drinkt vast ook niet,” zegt de agent cynisch.

“Ik was op weg naar het ziekenhuis. Mijn zoon ligt daar. Ik moet naar hem toe,” verdedigt Jean zich.

“Op dit moment wordt uw huis doorzocht. Voorlopig gaat u helemaal nergens heen.” En zonder dat Jean er iets tegen kan beginnen, wordt hij teruggebracht naar zijn cel.

21

Als Brian 's-morgens vroeg naar het washok loopt, baalt hij. De weinige mensen die nog op de camping stonden, pakken nu ook in. Het gaat mis met Timboektoe, dat kan niet anders. Hij heeft het Ad deze week tegen Lucy horen zeggen: "Op deze manier komt er geen cent binnen en zo'n lange adem hebben we niet." Na vannacht zullen er niet zo makkelijk nieuwe gasten komen. Hoeveel jongeren zijn hun portemonnee wel niet kwijtgeraakt? Het is een mega-aantal. Zoiets gaat als een lopend vuurtje rond. Als je bestolen wilt worden, moet je naar Timboektoe gaan, daar rollen ze je waar je bij staat. Hij heeft zich voorgenomen vandaag zijn geheim aan Jules te vertellen. Hij wil niet wachten tot Jules uit het ziekenhuis is ontslagen. Misschien is hij dan al weg. Hij kan maar beter nu gaan. Dan weet hij tenminste zeker dat ze met zijn tweetjes zijn. Elk bezoeken zit er wel iemand van de crew. Hij prikt een briefje voor zijn moeder op de tent. Ik ben naar het ziekenhuis.

Een halfuur later steekt Brian zijn hoofd om de deur van

Jules' kamer. Jules ligt nog te slapen. Brian sluipt naar binnen en gaat naast Jules' bed zitten. Hij kijkt naar zijn vriend, zijn blik wordt helemaal zacht. Dit is de jongen van wie hij houdt. Nu hij bij Jules is, vindt hij het helemaal niet moeilijk dat hij homo is. Wij horen bij elkaar, denkt hij. Wat kan het ons schelen wat ze over ons zeggen, dan zijn we maar anders. Ik weet zeker dat we samen gelukkig worden. Als je straks wakker wordt, dan krijg je te horen hoe verliefd ik op je ben. Brian moet in zichzelf lachen. Hoe vaak heeft hij niet voor zich gezien dat hij zijn liefde verklaarde aan Jules. De ene keer liepen ze langs de rivier, de andere keer zaten ze samen in de tent, of ze waren op het eiland. Maar dat het in een ziekenhuis zou gebeuren, had hij nooit gedacht. Echt romantisch is het niet, maar het moet maar. Hij gaat niet weg voordat Jules weet wat hij voor hem voelt.

Heel voorzichtig, zodat hij Jules niet wakker maakt, haalt hij zijn schetsboek uit zijn rugtas. Terwijl Brian tekent, slaapt Jules maar door. Na een tijdje bekijkt hij het resultaat. Niet gek, denkt hij. Je herkent hun tweetjes, nu al, terwijl hij nog niet eens af is.

Opeens voelt hij zijn mobiel trillen. Hij vist hem uit zijn broekzak en kijkt op de display. Het is zijn moeder. Hij kan maar beter opnemen. Hij sluipt naar de gang.

“Hoi mam,” zegt hij zachtjes.

“Wat moet je in het ziekenhuis?” Lucy's stem klinkt

bezorgd. Stom van hem. “Ik ben naar het ziekenhuis,” stond er op het briefje. Zijn moeder is zich doodgeschrokken. Die kon toch niet weten dat hij naar Jules ging.

“Ik wou even naar Jules.”

“Het is helemaal geen bezoekuur,” zegt zijn moeder verbaasd.

“Dat nemen ze hier niet zo nauw.”

“Ik wou eigenlijk vertrekken,” zegt Lucy. “Iedereen is aan het opbreken.”

“Ik ben er zo. Dag.” Zie je wel, denkt Brian als hij ophangt. Hij wist het wel, ze gaan dus weg. Het is goed dat hij meteen naar het ziekenhuis is gegaan. En hij loopt Jules' kamer in.

Als hij binnenkomt, zit Jules rechtop in bed, met Brians schetsboek in zijn hand. Hij kijkt Brian giftig aan.

“Wat is dit?” Hij houdt de tekening omhoog.

“Wat?”

“Die tekeningen. Wat moet het voorstellen?!”

“Eh...wij...samen,” stamelt Brian.

“Dat zie ik ook wel, maar die tekeningen zijn ziek.”

“Pardon?” Brian kijkt Jules aan.

“Ze zijn gay! Alsof je homo bent! En dat ben je toch hoop ik niet, hè? Want daar heb ik geen trek in! Ik dacht dat wij vrienden waren!”

Brian is helemaal uit het veld geslagen. “Dat zijn we ook,”

stamelt hij.

“Gewone vrienden, maar dit is smerig, vies, pervers! Ik wil dit niet!”

Jules rukt de tekening uit het schetsboek en verscheurt hem. Woest bladert hij door. Elke tekening waar ze samen op staan rukt hij eruit en scheurt hij kapot.

Brian kijkt geschokt naar zijn vriend. Hij grijpt zijn rugzak en rent totaal in de war de deur uit.

De sfeer op Timboekroe is om te snijden. Het hele veld is leeg. Iedereen voelt dat het misgaat. De crew vliegt elkaar telkens in de haren. Iemand hoeft maar iets te zeggen en de vlam slaat in de pan. Ad kan er ook niet meer tegen. Hij ijsbeert maar heen en weer door zijn kantoor, en als ze iets aan hem vragen, hoort hij het niet eens.

Isa voelt zich ook vreselijk. Door haar zijn ze het bewijs kwijt dat Jean onschuldig is. Het is haar schuld dat hij nu in de cel zit. Ze vindt dat Jules het moet weten. En ze fietst naar het ziekenhuis.

Is dat Brian? denkt ze als ze de hal in loopt. Hij ziet er overstuur uit. Hij komt vast van Jules. Er moet iets gebeurd zijn.

“Hé Brian! Brian?” roept Isa. Maar hij hoort haar niet eens.

Hij loopt zo langs haar heen, zonder om te kijken. Isa wil

naar hem toe gaan, maar hij rent weg. Ze kijkt hem bezorgd na. Er moet iets vreselijks gebeurd zijn.

Jules zit rechtop in bed met zijn hoofd in zijn handen. Hoe moet hij hiermee omgaan? Dat Brian homo is, daar zou hij nog wel aan kunnen wennen, maar hij is verliefd op hem! Fuck, fuck, fuck! Hij ziet de tekeningen voor zich. Overal stond hij naakt op. Wat een viezerik. Hoe vaak hebben ze niet samen in een tent gelegen. Wist hij veel. Je moet toch met je vriend in één ruimte kunnen slapen. Niks ervan, dat kon dus helemaal niet. Brian heeft vunzig naar hem liggen loeren.

Daar heb je hem! denkt hij als de deur van zijn kamer opengaat.

“Wat moet je nou nog?” snauwt hij.

“Wat is er met Brian?” vraagt Isa.

Jules kijkt op. “O, ben jij het.” Hij kalmeert meteen. Isa kijkt naar de snippers die op het bed liggen.

“Hebben jullie ruzie?”

Hadden ze maar ruzie. Dit is duizend keer erger. Jules kijkt wanhopig uit het raam. Hij heeft weleens ruzie met Brian gehad, maar na een paar uur legden ze het dan weer bij. Maar dit is heel anders!

“Ik weet het niet meer...” zegt Jules.

“Brian was totaal van streek,” zegt Isa.

“Ik heb hem gekwetst...”

Isa raapt een grote snipper op. Dus dat is het, denkt ze als ze Brian en Jules ziet.

“Hij is verliefd op je. Hij...”

“Ja, dat weet ik!” valt Jules haar in de rede. “Hij zoekt maar een ander slachtoffer. Au, mijn kop. Ik wil dit gezeik niet.” Hij grijpt naar zijn hoofd. “Ik kan het er niet bij hebben.”

“Jij maakt jezelf...onbereikbaar. Weet je niet hoe moeilijk dat is?”

“Ja, daar weet jij alles van, hè? Was het nog leuk op het feest, met Justin?”

Isa kijkt Jules geschokt aan. Waarom doet hij opeens zo vijandig? Gisteravond dacht ze dat ze samen heel wat hadden. Vooral toen hij het speeldooasje aan haar gaf. Maar misschien betekende het wel helemaal niks voor hem. Hij wilde haar gewoon een cadeautje geven omdat ze jarig was. Ze voelt zich gekwetst, maar ze wil niet dat Jules iets aan haar merkt.

“Ik heb de hele avond met hem gedanst,” liegt ze. “Het was precies wat ik me ervan had voorgesteld en ik heb ook nog slecht nieuws.”

Er is toch niks met Frodo, of met zijn vader? Jules kijkt haar angstig aan.

Als je dit hoort, zal je wel helemaal pissig op me zijn, denkt Isa. Maar ze vertelt het Jules toch.

Jules schrikt zich dood. Zijn vader in de cel! Het is een

zuiplap, dat weet hij ook wel, maar geen crimineel. Hij moet zo snel mogelijk naar hem toe. En hij gaat op de rand van zijn bed zitten.

“Wil je die krukken even geven?”

“Wat ga je doen?” vraagt ze als ze Jules in zijn jas moet helpen.

“Wat denk je? Naar mijn vader toe.”

“En het verband om je hoofd dan?”

“Dat zit daar goed.” Jules loopt op zijn krukken de gang op.

“Hé!” Een verpleegster komt aangehold. “Je mag nog helemaal niet weg. Je bent nog niet ontslagen.”

“Ik voel me prima.” Jules rukt het verband demonstratief van zijn hoofd en loopt door.

Isa pakt haar mobiel en belt een nummer.

“Wie ga je bellen?”

“Kars, om te zeggen dat hij Brian in de gaten moet houden. Ik vond hem iets te verward toen hij wegging.”

“Als Brian alleen wil zijn, gaat hij naar de grot.” En Jules drukt het knopje van de lift in.

“Welke grot?”

Brian rent in paniek door de bossen. De woorden van Jules gonzen door zijn hoofd. “Je bent toch geen homo, hè?” Zijn eigen vriend die niks met hem te maken wil hebben. Hij dacht dat Jules ook verliefd op hem was. Maar Jules is geen

homo. Hoe heeft hij dat nou kunnen denken? Jules haat gays, dat zag hij aan zijn gezicht. Als Jules al zo reageert, hoe zal het dan voor de anderen zijn? Niemand zal nog met hem willen omgaan. Vanaf nu wordt hij die vieze homo van Timboektoe. Wat erg voor zijn moeder en zijn broer. Ze zullen zich voor hem schamen. Ze zullen het nooit zeggen, maar het is wel zo. De jongens zullen Edgar er ook op aankijken. Hij is niet langer Edgar, maar de broer van die gay. Edgar zal hem haten. En in de buurt zullen de mensen zijn moeder ook nawijzen. Hij durft ze niet meer onder ogen te komen. Het is beter dat hij weggaat. Waarheen weet hij nog niet. Hij moet eerst rustig worden in de grot en dan bedenkt hij wel een plan. Hoe had hij nou kunnen denken dat het zo zou gaan? Hij dacht nog wel dat hij Jules gelukkig zou maken. En nu is hij hem voorgoed kwijt. Hij is iedereen kwijt.

Jules zit bij Isa achterop, maar het valt hem niet mee. De wond op zijn hoofd doet pijn. Bij elke hobbel waar ze overheen rijdt en elk kuiltje in de weg schiet er een steek door zijn hoofd. Hij spreekt zichzelf de hele tijd moed in. We zijn er zo, we zijn er zo. Ze hoeven maar twintig minuten te fietsen, maar Jules heeft het gevoel alsof het uren duurt.

Hij slaakt een zucht van verlichting als ze er eindelijk zijn. Bij de balie vertellen ze voor wie ze komen.

“Een momentje,” zegt de agent. Na een paar minuten

komt hij hen halen.

Als ze de bezoekersruimte in komen, zit Jean al te wachten.

Jules schrikt van zijn vaders gezicht. Hij ziet er zo verdrietig uit! Ineens weet hij weer hoeveel hij van hem houdt. Hij voelt zich schuldig. Als hij zijn vader niet in de steek had gelaten was dit nooit gebeurd.

Jean weet ook niet zo goed wat hij met de situatie aan moet.

“Ik wilde je opzoeken, maar ze lieten me niet gaan,” zegt hij.

“En ik wilde je nooit meer zien, en nou zit ik hier,” antwoordt Jules.

“Het ziet er niet best uit, jongen. Ze zeggen dat ze getuigen hebben die me hebben gezien. Maar wat ik gewoon niet begrijp, is dat ik me helemaal niks kan herinneren.”

“Weet je nog dat ongeluk met Frodo?” vraagt Jules. “Dat kon je je ook niet meer herinneren. Daarom is het hun beste troef. Wat je ook beweert, ze zeggen gewoon dat je dronken was.”

Jean staat op en loopt heen en weer. “Toch was het met dat ongeluk anders. Toen had ik mijn hoofd gestoten en kon ik me niet meer herinneren of ik Frodo nou bij me had of niet. Maar later heb ik wel weer het beeld teruggekregen van de auto die me aangereden heeft. Een blauwe sportauto...met

van die chromen bumpers. Er zaten vrouwen in.”

“Kun je je dat herinneren?” vraagt Jules.

“Nou ja, vaag.”

“Denk eens goed na,” dringt Jules aan. “Hoe zagen ze eruit?”

“De vrouw die reed...had blond opgestoken haar, een zonnebril boven op haar hoofd. Achterin zaten twee meisjes met lang blond haar.”

Jean doet zijn ogen dicht en dan komt het langzaam terug. Hij ziet de auto die op hem af komt rijden. De vrouw achter het stuur en de twee meiden op de achterbank. Die meisjes heeft hij laatst ook gezien, maar waar? Ineens weet hij het. “Diezelfde meisjes zag ik uit Arthurs auto stappen bij dat discofeest!”

Nu gaat er bij Isa ook een lampje branden. Ze denkt aan die keer dat ze met Kars op camping Paradiso flarden van hun gesprek opving. Ze hadden het over een man die wel dood had kunnen zijn. En dat het niet mocht uitkomen voor de opening. Ze heeft zich steeds afgevraagd waar het over ging, maar nu weet ze het. Die man was Jean.

“Zijn dochters,” zegt Isa.

Jean knikt. “Ze zeiden ‘pap’ tegen hem.”

Jules kijkt zijn vader indringend aan.

“Luister, we weten dat je het niet gedaan hebt. We weten zelfs wie het wel gedaan heeft. Er zijn alleen wat complicaties.”

Hij wordt onderbroken door de inspecteur, die binnenkomt met een blik benzine.

“Komt het je bekend voor?” vraagt hij aan Jean en hij houdt het omhoog.

“Ik heb dat blik nog nooit gezien,” zegt Jean.

“Hetzelfde blik als we bij de brand hebben gevonden,” zegt de inspecteur. “Er stonden er nog vijf in je schuur.”

“Die zijn daar door de echte dader neergezet, om de verdenking op hem te schuiven,” zegt Isa.

“Ja, ja, zo lust ik er nog wel een paar.”

22

Wat is dat nou weer voor paniek? dacht Kars toen Isa belde. Iedereen is weleens in de war. Brian is altijd in zijn eentje in een of andere grot. En nu moet hij hem zoeken. Hij stond net op het punt om met Annabel naar het eiland te zwemmen. Brian kan zichzelf toch wel redden? Hij was eerst van plan gewoon te gaan zwemmen, maar dat heeft hij toch maar niet gedaan. Stel je voor dat er echt iets met Brian gebeurt. Hij moet er niet aan denken. Ze hebben nu genoeg shit gehad. Dan gaat hij maar vanmiddag naar het eiland. Annabel vond ook dat hij moest gaan. Ze wilde wel mee, maar hij vindt het verstandiger om alleen te gaan. Dan vertelt Brian ook makkelijker wat er aan de hand is. Met Annabel erbij wordt het toch anders.

Hij heeft Annabel beloofd zo terug te zijn. Dat dacht hij ook, maar tot nu toe ziet hij geen spoor van Brian. Volgens Isa is hij bij deze grot. Kars loopt door de bossen en tuurt om zich heen.

“Brian!...Brian?” Als hij hier in de buurt is, moet Kars het toch horen. Hij zet zijn handen voor zijn mond en roept

weer: “Brian!” maar hij krijgt geen antwoord.

Isa is woedend dat de inspecteur hen niet gelooft. Voor haar was het meteen duidelijk dat de politie Jean niet laat gaan. Ze willen niet uitzoeken wie de echte daders zijn. Dan doen zij het wel. Ze moeten bewijs vinden. Ze weet zeker dat die krenge alle tassen hebben leeggeroofd. Ze moeten hun buit ergens hebben verstopt, dat kan niet anders.

Ze heeft een kano gescoord en nu vaart ze met Jules naar camping Paradiso. Ad zag haar vertrekken, maar ze heeft expres niets verteld. Haar vader zou haar heus niet hebben laten gaan. Ze weet nou al wat hij zou zeggen: “Je gaat niet zelf voor politieagent spelen, dat is veel te gevaarlijk.” Maar de politie doet toch niks? Moet Jean soms maanden in die rottige cel blijven zitten? Het gaat haar niet alleen om Jean, maar ook om de camping. Iedereen is weggelopen. Als wordt bewezen dat camping Paradiso achter al die diefstallen zit, komen de mensen hopelijk terug. Stel je voor dat het niet lukt, dan moeten ze terug naar Nederland, denkt ze.

Het is best zwaar werk om de kano vooruit te krijgen. Ze heeft lamme armen van het peddelen, maar ze laat niks aan Jules merken. Eerst wilde Jules niet, ze heeft hem moeten overhalen. Hij is ook nog zwak. Af en toe grijpt hij met een van pijn vertrokken gezicht naar zijn hoofd. Een paar uur geleden lag hij nog in het ziekenhuis.

We hebben het gered, denkt Isa als ze de kano aanlegt aan de steiger van Paradio. Ze helpt Jules op de kant.

“Isa, ik weet niet of dit nou wel zo’n goed idee is,” zegt hij zuchtend als Isa zijn krukken aangeeft. “Ik ben hartstikke gehandicapt met die krukken.”

Nee, hè? denkt Isa. Heb ik daar dat hele eind voor gevaaren? Ze kijkt naar zijn voet. Hij kan er echt niet op staan.

“Net ging het toch ook, het lukt je heus wel. Stel je voor dat we het bewijs vinden, dan is je vader straks vrij.”

Dat maakt indruk.

“Oké,” zegt Jules.

Een kwartier later zitten ze in een elektrisch golfkarretje. Jules kijkt naar Isa. Je bent echt super, denkt hij als hij ziet hoe ze over de camping rijdt. Welke meid doet dit?

“Is er iets waar jij géén oplossing voor weet?” vraagt hij.

“Ja, verhuizen naar Timboektoe.” Isa herinnert zich nog dat ze zich suf heeft gepiekerd toen Ad en Hanna vertelden dat ze naar Frankrijk gingen verhuizen. Maar ze zag echt geen uitweg. Grappig, toen kende ze Jules nog helemaal niet. Dat kan ze zich nu niet meer voorstellen.

“Wil je nog steeds terug naar Nederland?” vraagt Jules.

Isa kijkt Jules aan. Je moest eens weten, denkt ze. Voordat Jules iets aan haar kan merken begint ze gauw over iets anders.

“Waar zouden die bitches alles verstopt hebben?”

Help, daar heb je Arthur! Isa gooit het stuur om en zet het karretje tussen wat geparkeerde auto's. Ze klimmen eruit en duiken weg achter een auto. Ze gluren naar Arthur, die hun kant op komt. Als hij hen maar niet ziet. Ze kruipen nog dieper weg. Als Arthur voorbij komt lopen, houden ze hun adem in, maar hij loopt door. Opgelucht halen ze adem. Isa komt overeind. Haar oog valt op een tentdoek dat over een lage auto is gedrapeerd. Ze tilt het doek op en ziet een blauwe sportwagen. Zou dit de auto zijn waarover Jean vertelde? Ze loopt eromheen en dan ontdekt ze krassen aan de zijkant van de voorbumper.

Ze kijkt Jules aan. “Het verhaal van je vader klopt.”

Kars gelooft er niks van dat Brian hier in de buurt is. Hij heeft nou al zo vaak geroepen. Brian zou toch wel antwoord geven als hij hem hoorde? Hij is vast allang terug op de camping, en hij maar zoeken. Hij wil bijna de moed opgeven, als hij in de verte iemand ziet bewegen. Zou dat Brian zijn?

“Brian?” roept Kars. Het is hem! Kars wil naar hem toe gaan, maar Brian begint te rennen. Kars rent hem achterna. Isa heeft gelijk. Dit ziet er niet goed uit. Brian lijkt wel een opgejaagd dier. Wat is er met hem gebeurd? Terwijl Kars een spurt door het bos neemt, hoort hij zijn mobiel piepen. Het is vast een SMS-je van Annabel die wil weten of ze nog gaan

zwemmen, maar hij heeft geen tijd om het bericht te openen. Hij moet Brian inhalen. Maar wat is dat joch snel! De afstand tussen hen wordt alleen maar groter.

“Brian!” roept hij. “Ik ben het, Kars!” Maar Brian gaat alleen maar harder.

Isa staat over de bumper gebogen als ze wordt vastgegrepen. Ze geeft een gil van schrik. Als ze opkijkt, kijkt ze in het strenge gezicht van Arlette.

“Wat doe jij hier?”

“Eh...we spelen verstoppertje,” verzint ze gauw.

“Zijn jullie daar niet wat te oud voor?”

“Ja, eigenlijk wel.” Jules komt overeind.

“Jou ken ik...” zegt Arlette. “Jij bent die jongen van die hond.”

“Ja.”

“Heb je hem nog teruggevonden?”

Jules knikt. “Meer dood dan levend, maar hij is nu oké.”

“Hoe is het met je vader?” Arlette bloost.

“Goed,” antwoordt Jules.

Wat is dat nou voor onzin, denkt Isa. “Helemaal niet goed!” zegt ze. “Hij is gearresteerd voor iets wat Arthur gedaan heeft.”

Arlette kijkt hen aan. “Dat is nogal een beschuldiging.”

“Inderdaad.”

“Kun je dat bewijzen?”

“Alleen als we vinden wat we zoeken,” zegt Isa.

Shit! denkt Brian als hij omkijkt. Kars achtervolgt hem nog steeds. Waarom laat hij hem niet met rust? Brian kan bijna niet meer, maar hij rent door. Hij wil Kars niet zien. Niemand wil hij zien. Nog even en dan is hij bij de grot. In zijn haast struikelt hij bijna over een boomwortel. Sneller! spoort hij zichzelf aan. Nog dertig meter, twintig, tien...Hijgend komt hij bij de grot aan. Van uitputting stort hij bijna in. Hij moet even uithijgen voordat hij naar binnen gaat.

“Brian! Blijf nou een keer staan!” klinkt het vanuit de verte. Voordat Kars hem kan zien schiet hij de grot in. Hij luistert gespannen of hij Kars hoort, maar er klinken geen voetstappen.

Kars blijft staan. Waar is Brian ineens? Hij snapt er niks van. Net zag hij Brian nog en opeens is hij weg. Hij moet hier ergens door zijn gegaan. Hij speurt de rotswand af, maar hij ziet geen ingang.

“Brian, kom tevoorschijn!”

Brian zit in de grotkamer. Het zweet gutst van zijn gezicht. Zijn hand trilt nog na als hij met zijn zaklamp op de muren schijnt. Buiten hoort hij Kars. Zijn hart gaat zo tekeer dat hij

bang is dat je het buiten kunt horen. Loop alsjeblieft door, denkt hij. Hij houdt zich doodstil. Nu is Kars vlakbij. Brian verwacht dat hij elk moment de grot in komt. Hij luistert gespannen, maar Kars loopt door.

Hij snapt er echt niks van. Brian kan toch niet zomaar verdwenen zijn, hij heeft hem net nog gezien. Er moet hier ergens een ingang zijn. Aha, denkt hij als hij een nis ziet. Daar is hij doorheen gegaan, bij dat gat. En hij loopt de nis in.

Dan geeft hij een schreeuw van schrik. De grond zakt plotseling onder zijn voeten weg. Daar ga ik! denkt Kars. Hij rolt door een schuine tunnel met kleine keien op de bodem naar beneden. Help!

Brian schrikt op van het lawaai. Dat moet Kars zijn, maar waar? Hij kijkt om zich heen en roept “Kars! Kars!”

“Ik ben hier!” hoort hij roepen. Kars’ stem komt van diep onder de grond. Brian gaat op het geluid af. Waar is hij? Als hij niet was weggerend, was dit nooit gebeurd. Hij is vlak bij het gat, maar hij ziet het niet, loopt door en stort zelf ook de diepte in.

Met een klap komt hij op de grond terecht. Kars moet hier ook ergens zijn, maar het is pikdonker, hij ziet niks. Hij knipt zijn zaklamp aan, schijnt in zijn eigen gezicht en dan in het rond.

“Dat we elkaar nu onder de grond moeten tegenkomen...”

zegt Kars, die verblind wordt door het felle licht.

Brian weet zo gauw niet wat hij moet zeggen. Hij doet een tweede zaklamp aan en geeft hem aan Kars.

“Twee zaklampen...” zegt Kars.

“Ik heb altijd een reserve bij me. Je weet maar nooit.”

Brian voelt zich opgelaten. Als Kars maar niet vraagt waarom hij zo hard wegliep. Maar Kars begint nergens over. Ze schijnen met de lampen in het rond. Brian kan zijn ogen niet geloven. Ze staan in een immense gewelfde ruimte waar een heel gangenstelsel op uitkomt. Het lijkt wel een droom.

“Moet je dit zien!” roept Kars.

“En hier dan!” roept Brian uit. De ene muurschildering na de andere duikt op. Brian denkt geen seconde meer aan Jules. Hij wordt helemaal in beslag genomen door wat hij ziet. Elke meter is er weer iets anders te zien. Eén ding weet Brian heel zeker: ze hebben een superontdekking gedaan.

Arlette gaat Isa en Jules voor naar de paardestallen.

“Het kan natuurlijk overal verstopt zijn, maar ik heb weleens een hele voorraad make-up gevonden bij Diable. Bleek dat ze dat hadden gestolen.”

“Bij Diable?” vraagt Jules.

“De duivel?” Isa kijkt Arlette verbaasd aan.

“Zoiets.”

Isa wijst op een naamplaatje op de deur. **DIABLE**, staat

erop. Ze kijkt naar binnen. Ze houdt wel van paarden. Maar dan kijkt ze Jules aan. Ze wist niet eens dat een paard zo groot kon zijn.

Jules kijkt angstig naar het grote zwarte beest. Zijn ogen staan wild. Diable ziet hen en begint te snuiven. Jules deinst achteruit. Wat een beest.

“De truc is om hem niet aan het schrikken te maken,” zegt Arlette achter hen. “Hij heeft een nogal opvliegend karakter, net als zijn baas. Jullie moeten het verder alleen doen. Ik moet rijles geven en ben al tien minuten te laat.”

Jules kijkt Isa met een benauwde blik aan. Dit overleeft hij niet. Hij dacht dat hij over zijn trauma van vroeger heen was, maar hij wordt misselijk als hij eraan denkt dat hij naar binnen moet.

“Ik ga wel alleen...” zegt Isa als ze zijn angstige gezicht ziet. Het lijkt haar niks om met Jules naar binnen te gaan. Dat beest voelt dat Jules bang is, dat maakt hem alleen maar agressiever. Voorzichtig maakt ze de staldeur open.

Erg prettig vindt ze het zelf ook niet, maar ze moet weten of die spullen daar liggen. Voetje voor voetje loopt ze naar binnen. Als ze langs Diable loopt, houdt ze haar adem in. Het paard begint zacht te briesen.

Isa vindt het eng, maar ze denkt aan Timboektoe en zet door. Aan de zijkant van de stal ziet ze allerlei leidsels en een paar haverzakken hangen. Daar zou het weleens in kunnen

zitten. Terwijl Diable onrustig snuift, voelt ze aan de haverzakken, neemt er een van de haak en kijkt erin. Ze heeft beet! Hij zit propvol portemonnees en het losse geld van de kas ziet ze ook. Als ze de camera nou ook nog vindt, dan hebben ze het bewijs. Ze graaft met haar hand. Hebbes! Ze haalt de camera eruit. “Kijk nou eens!”

Ze houdt de camera omhoog. Maar dan gaat de mobiel van Jules af. Het ding staat belachelijk hard. Diable begint van schrik te steigeren. Isa kijkt naar het wilde beest. Als ze hier nog maar levend uitkomt! Van schrik laat ze de camera vallen. Hij komt tussen de benen van Diable terecht. Isa bukt pijlsnel en grist hem weg. Die heeft ze. Nu moet ze zo snel mogelijk weg zien te komen. Maar hoe komt ze langs dat enge paard?

Jules neemt zijn mobiel op. Misschien is er nieuws van Brian.

“Met Jules.”

“Jules? Met Ad...” Jules hoort op de achtergrond de rest van de crew. “Kars is weg om Brian te zoeken, maar hij is nog niet terug en nu blijken hun beide telefoons geen bereik te hebben. Nou had Kars het over een grot...Kun je uitleggen waar die is?”

Op het moment dat hij Ad wil antwoorden kijkt hij recht in het gezicht van Arthur.

“Frodo weet het!” Hij klapt zijn telefoon dicht.

Arthur komt dreigend op hem af. Isa schrikt al net zo erg

als Jules. Ze verbergt de camera en de haverzak snel achter haar rug.

“Zo, zo, wie hebben we daar! Het meisje van Timboektoe...En wie ben jij?”

Jules valt Arthur meteen aan. “Mijn vader zit onschuldig vast voor iets wat jij gedaan hebt.”

“Nou, nou, dat is nogal een wilde beschuldiging, vind je ook niet?” zegt Arthur grijnzend.

Hoe durft die kerel. Nu Jules eindelijk de man ziet die zijn vader dit heeft aangedaan, gaan alle remmen los. Isa probeert Jules' aandacht te trekken. Hij mag het niet verpesten. Maar Jules is veel te kwaad en vergeet wie hij tegenover zich heeft.

“Het is de waarheid,” zegt hij. “En wij gaan zorgen dat die boven tafel komt.”

“Jules!” zegt Isa streng. “Hij is een beetje in de war,” zegt ze gauw tegen Arthur. “Hij heeft last van een hersenschudding.”

Arthur ziet de haverzakken door Isa's benen heen.

“Laat jij eerst maar eens even zien wat jij achter je rug houdt.”

Isa geeft geen krimp. Ze is echt niet van plan het bewijsmateriaal af te geven.

“Als je niet meewerkt, maak ik met één beweging Diable kwaad. Dat wil jij niet meemaken.”

Isa kijkt naar Diable, die onrustig heen en weer schuifelt.

“Moet ik het laten zien?” vraagt Arthur.

“Nee, nee, dat hoeft niet.” Isa gooit de haverzak op de grond. Jules kijkt naar de portemonnees en het geld die op het stro vallen.

“Volgens mij is dat nog niet alles.” En Arthur houdt demonstratief zijn hand op.

“Isa, niet de camera!” schreeuwt Jules als Isa haar hand langzaam achter haar rug vandaan haalt. “Isa! Niet de camera!”

Isa raakt in de war. Wat moet ze nou? Door het geschreeuw van Jules begint Diable te steigeren en te trappen met zijn voorbenen. Wat wil Jules, dat het paard hen vertrapt? Ineens krijgt ze een superingeving. Ze doet iets achter haar rug, en dan gooit ze de camera op de grond. Diable gaat erbovenop staan. Onder zijn hoeven horen ze de camera verpletteren.

Jules wordt spierwit. Het bewijs...denkt hij. Ons bewijs is weg. Hoe moet zijn vader nog ooit vrijkomen?

“Ah, nou heeft niemand er meer wat aan,” zegt Arthur grinnikend. Normaal gesproken is Jules nooit agressief, maar nu zou hij Arthur het liefst een knal op zijn oog geven. Klootzak, denkt hij. Ik rust niet voordat jij vastzit!

Arthur is niet alleen crimineel, hij is nog ijzersterk ook. Hij grijpt Jules en Isa vast.

“Zo, jullie vinden het hier toch zo fijn? Dan moeten jullie nog maar even blijven. Diable houdt wel van een beetje

gezelschap.”

Jules probeert zich los te rukken, maar hij maakt geen enkele kans. Voor ze er erg in hebben, zitten ze met hun armen op hun rug vastgebonden op de grond in de stal van Diable.

Het beest gaat woest tekeer. Ze houden zich muisstil, bang dat hij hen aanvalt. Jules kijkt naar de benen van Diable, die wild heen en weer schuifelen. Als ze daartussen komen, gebeurt er hetzelfde met hen als met de camera.

Hij denkt aan zijn vader. Ze hadden het bewijs, verdomme! Isa had die camera nooit moeten weggooien. Maar hij weet zelf ook wel dat er weinig anders op zat. Wat zou hij zelf dan hebben gedaan? Wegrennen? Op zijn krukken zeker. Na een poosje wordt het paard wat rustiger. Jules zucht zachtjes. Zijn kop barst uit elkaar. Ze hadden nooit moeten gaan! Was hij maar in het ziekenhuis gebleven. Wat heeft het opgeleverd? Het bewijsmateriaal is vernield, zijn vader komt voorlopig niet vrij en hoe komen ze hier ooit weer uit? De wond in zijn voet steekt door het verband heen. Ineens voelt hij hoe zwak hij is. Hij denkt aan zijn moeder. Dat gebeurt hem altijd op dit soort momenten. Als ze dit toch eens wist. Zijn vader in de bak en hij hier met een verband om zijn hoofd vastgebonden, overgeleverd aan een of andere gewetenloze patser. Alles is misgegaan sinds zijn moeder er niet meer is. Alles.

Kars en Brian dwalen door het gangenstelsel van de grot.

Voor het eerst sinds de misser van de muurschildering durft Brian weer te genieten van de archeologische vondsten die hij ziet. Het is echt niet te geloven. Ze hebben een megaontdekking gedaan. Hij gaat er helemaal in op.

Kars weet ook niet wat hij ziet. Hij heeft zich nooit met dit soort dingen beziggehouden, maar nu is hij heel erg onder de indruk. Gebeurt dit echt? denkt hij steeds als ze weer een andere gang in lopen. Overkomt mij dit? Of word ik straks wakker?

“Ik kan me voorstellen dat jij wat in grotten ziet,” zegt hij als hij voor een eeuwenoude muurschildering staat.

“Dit vind je niet elke dag,” zegt Brian.

“O, nee?” plaagt Kars.

“De laatste keer was in 1940,” vertelt Brian. “Vier jongens van onze leeftijd vielen door een gat, rolden tientallen meters naar beneden en deden de vondst van de eeuw.”

“Leuk voor ze,” reageert Kars droog.

Brian kijkt Kars aan. “Kars, die jongens werden in één klap beroemd. Jij hebt deze grot ontdekt.” Nu hij het uitspreekt, dringt het nog eens tot hem door hoe bijzonder het is. Brian moet lachen. Kars heeft geen idee wat dit betekent.

23

Brian zou nog dagen door het gangenstelsel kunnen dwalen. Vooral de muurschilderingen spreken hem aan.

Ze zijn allemaal bijzonder, maar van één weet hij zeker dat hij in zijn boek staat.

Kars vindt het ook mooi, maar nu heeft hij het wel gezien. Hij denkt aan Annabel. Als hij opschiet, kunnen ze misschien nog samen naar het eiland zwemmen. Hij kijkt om zich heen hoe ze terug moeten, maar voor hem is liet één groot doolhof.

“Weet jij de weg nog terug?”

Brian blijft staan. Daar zegt Kars iets. Normaal als hij een grot in gaat, let hij altijd heel goed op hoe hij loopt, maar nu was hij zo verblind door alles wat hij zag dat hij niet goed heeft gekeken. Hij keert om en loopt een paar passen terug. Even denkt hij dat hij het weet, maar het kan net zo goed zijn dat ze de andere kant op moeten. Of juist naar rechts.

Kars merkt aan Brian dat hij het ook niet weet.

“We draaien rondjes...” zegt hij. “Zo groot kan het hier toch niet zijn?”

Dat dacht je, denkt Brian. “Je kunt makkelijk verdwalen. Volgens de experts is slechts tien procent van alle grotten ontdekt.”

Kars pakt zijn mobiel. “Geweldig, geen bereik. Hoe moet iemand nou weten dat we hier zitten?”

“Niet dus,” zegt Brian.

Het moet echt niet veel langer duren, denkt Jules. Voor zijn ogen verschijnen zwarte vlekken van vermoeidheid.

“Durf jij wat te zeggen?” fluistert Isa.

“Ja, mijn benen zijn verkrampd en mijn hoofd bonkt,” kreunt Jules.

“Leun maar tegen mij aan.”

Jules laat langzaam zijn hoofd tegen dat van Isa zakken. Hij doet even zijn ogen dicht.

“Dat met Brian, dat heb ik helemaal fout aangepakt...” zegt hij zachtjes.

“Het overviel je,” stelt Isa hem gerust.

“Nogal een zwak excuus...Ik dacht dat ik de enige was met shit in zijn leven...En toen kwam jij.”

“Nog meer shit,” fluistert Isa.

Ze heeft het nog niet gezegd of Diable begint te poepen.

“Nog meer shit,” zegt Jules en hij lacht onderdrukt.

Hij streelt met zijn vingers Isa's hand. Hij wenste dat Justin niet bestond.

Eigenlijk moet ik het niet goedvinden dat hij me aanraakt, denkt Isa. Wat moet ik ermee? Zeker net als die avond in het ziekenhuis. Morgen wijs je me weer keihard af. Ze heeft geen zin om zich weer te laten kwetsen. Maar haar gevoel is sterker dan haar verstand en ze sluit haar ogen van genot.

Diable snuffelt aan hun hoofden en briest, maar deze keer kan het hen niet schelen.

Ik word nooit meer zo verliefd op een jongen, denkt Isa.

Mijn moeder zou je ook een supermeid hebben gevonden, denkt Jules als hij haar vingers door zijn hand laat glijden. Maar wat heeft het voor zin om dat te bedenken. Isa valt helemaal niet op hem. En hij haalt zijn hand weg.

Wat zal Arthur met ons van plan zijn? denkt Isa. Hoe langer het duurt, hoe ongeruster ze wordt. Iemand die een overvolle disco in de fik durft te steken, daar kun je van alles van verwachten. Jules denkt hetzelfde, maar ze zeggen er niks over.

Dan maken ze elkaar alleen maar nog meer van streek. Als na uren de deur eindelijk opengaat, krimpen ze van angst in elkaar. Maar tot hun grote opluchting zien ze dat het Arlette is die binnenkomt.

Arlette aarzelt geen seconde en maakt hen los.

“Waar moeten jullie heen?”

“Naar het politiebureau,” zegt Isa beslist.

Jules snapt er niks van. “Zonder camera heeft dat toch geen zin meer?”

“Jawel.” Isa haalt een geheugenkaart uit haar achterzak en houdt die Jules voor.

Je hebt hem eruit gehaald! denkt Jules blij. We hebben bewijs. Zijn hoofd doet meteen veel minder zeer.

Ad ijsbeert maar over de camping heen en weer. Kars had allang terug moeten zijn. De rest van de crew maakt zich ook zorgen. Van Brian begrijpen ze het nog wel, maar waarom zou Kars zo lang in de grot blijven? Ze weten dat hij met Annabel had afgesproken. “Ik ben zo terug,” heeft hij nog gezegd.

Ze besluiten tot de lunch te wachten. Maar ineens vindt Ad het genoeg. “We moeten de grot vinden. Frodo is onze gids.”

Onderweg probeert Ad Lucy gerust te stellen. “Het komt allemaal goed, we vinden ze wel.” Maar het klinkt niet erg overtuigd.

“Jullie hebben wel erg veel vertrouwen in Frodo,” zegt Romeo als de hond hen meevoert door de bossen.

Vlak bij de grot blijft Frodo staan. Hij loopt onrustig heen en weer.

“Nou jongens, vergeet het maar.” Stef lacht. “We zijn achter een loopse teef aangelopen, wedden?”

Maar de anderen kijken vol spanning naar Frodo, die met

zijn neus vlak boven de grond langs de rotswand loopt. Op de plaats waar Kars en Brian erdoorheen zijn gevallen begint hij te blaffen. In een paar tellen staan Ad en Hanna naast hem.

“Er zal toch niemand in dit gat zijn gevallen?”

“Hoe diep is het wel niet?” Hanna huivert.

Romeo is ook onder de indruk. “Ik kan niet eens de bodem zien.”

“En ik maar denken dat Brians hobby ongevaarlijk was.”

Lucy's stem slaat over van de stress.

“Ik ga de politie bellen.” Ad haalt zijn mobiel uit zijn zak.

Nog geen tien minuten later is de politie ter plaatse. Het wachten is op de reddingswerkers. Als die zijn aangekomen geeft een van de agenten het teken dat ze gaan beginnen. De reddingswerkers staan klaar om zich door het gat naar beneden te laten zakken. De spanning is om te snijden.

“Kon ik dit maar filmen,” fluistert Romeo.

Stef tikt op zijn voorhoofd. “Jij bent echt geschift, weet je dat?”

“Hoezo? Misschien had het onze hele vakantie betaald,” zegt Romeo.

“Je mag mijn mobiel wel lenen.”

Romeo pakt de mobiel aan en begint te filmen.

“Misschien moet u die hond meenemen.” Ad wijst op Frodo. “Het is een goede speurhond.”

De reddingswerkers aarzelen geen seconde en pakken

Frodo beet.

De moeder van Brian kan de spanning niet meer aan. Ze klampt telkens een van de agenten aan om te vragen of hij al iets van de reddingswerkers heeft vernomen. Maar helaas kan niemand haar geruststellen.

Ook Hanna kan haar zenuwen bijna niet meer in bedwang houden.

“Dit is het me allemaal niet waard, Ad. Als er nou ook nog wat met een van onze kinderen gebeurt is, dan vergeef ik me die hele verhuizing nooit.”

“Je hebt gelijk.” Ads gezicht staat verbeterd. “We kunnen maar beter de boel opdoeken en terug naar Nederland gaan.”

Brian en Kars hangen somber op de grond in de grot. Af en toe zeggen ze iets, maar de meeste tijd zijn ze in hun eigen gedachten verzonken. Van Brians euforie over de ontdekking is niet veel meer over. Hij vraagt zich af of hij hier ooit nog levend vandaan komt. Misschien is het ook maar beter als ze hem niet vinden. Dan is hij er tenminste van af. Wat staat hem te wachten? Jules heeft vast al verteld waarom hij is weggelopen. Hij weet zeker dat nu iedereen van hem kotst. Als Kars er niet bij was, zouden ze hem misschien niet eens zoeken. Deze zomer zal hij zich altijd blijven herinneren als een nachtmerrie. Eerst de muurschildering waarvan hij dacht dat hij echt was. Hoe kon hij zich zo vergissen? Tot twee keer

toe heeft hij gigantisch geblunderd. Hij is niet alleen homo, hij is ook nog eens gestoord. Hij kijkt naar Kars die naast hem zit. Die heeft vast spijt dat hij hem is gaan zoeken. Brian neemt een paar slokken water.

“Het is hier benauwd.” En hij geeft zijn fles door aan Kars.

Kars drinkt een paar slokken. “Op een gegeven moment gaan ze ons wel zoeken.”

“Ik word niet zo gauw gemist..”

Kars hoort de pijn in Brians stem.

“Luister Brian, ik vind je een aardige jongen. En het maakt me geen reet uit wat er vandaag tussen jou en Jules is voorgevallen. Dat verandert niks aan hoe ik over je denk..Je bent oké. Vroeg of laat gaan ze ons zoeken.”

Kars kijkt in het licht van de zaklantaarn.

“Hoe lang gaan die batterijen mee?”

“Laten we er maar een uitdoen,” zegt Brian.

24

Jules haalt opgelucht adem als ze bij Arlette in de auto zitten. Nu kan er niks meer misgaan.

“Mag ik de geheugenkaart nog een keer zien?” vraagt hij aan Isa.

“Dat had je niet van me gedacht, hè? Zeg eens eerlijk.” zegt Isa als ze het kaartje tevoorschijn haalt.

“Nee, ik dacht dat ik gek werd toen je de camera afgaf. Echt superslim. Als mijn vader vrijkomt, heeft hij het wel aan jou te danken.”

“In mijn eentje had ik het nooit gered. Alsof jij geen held bent. Je had ook in het ziekenhuis kunnen blijven.”

Isa schuift onrustig heen en weer. Ze kan niet wachten tot ze bij het politiebureau zijn. Die rechercheur zal raar op zijn neus kijken. Ze vond hem toch al niet aardig.

Arlette heeft de auto nog niet geparkeerd of Isa springt eruit en rent het politiebureau in.

Hijgend staat ze voor de balie als Jules op zijn krukken naar binnen hinkt.

“We hebben het bewijs,” zegt Isa in gebroken Frans tegen

de agent.

De rechercheur wordt meteen opgepiept, en ze worden naar een wachtkamer gebracht.

“Waarom duurt het zo lang?” vraagt Isa na een poosje.

“Ze hebben een ruimte nodig waar jullie de film kunnen afspelen,” zegt Arlette. “Die moet wel vrij zijn.”

Isa en Jules hebben het gevoel dat het uren heeft geduurd, als de rechercheur hen eindelijk komt halen en hen naar een andere ruimte brengt. Jean is daar ook.

“Ga je gang,” zegt de inspecteur tegen Isa als het filmpje in het apparaat zit. Aan zijn gezicht te zien heeft hij er niet veel vertrouwen in.

Maar het kan Isa niks schelen. Ze is dolblij dat het zover is.

“Het bewijs!” roept ze vol trots uit en ze drukt op de knop. Vol spanning kijken ze naar het scherm. Het beeld loopt. Isa kan niet wachten op het moment dat Arthur de boel in de fik steekt. Maar precies op het moment dat Arthur benzine over de grond sprenkelt, hapert het beeld. Het is niet te geloven, het beeld wordt helemaal zwart.

Jules en Isa kijken elkaar aan. Zo meteen is het toch nog allemaal voor niks geweest. De rechercheur zucht geërgerd. Isa doet een schietgebedje, maar ze zien alleen maar ruis. Ze kijken naar de rechercheur. Zijn geduld lijkt op. Zo meteen zet hij de monitor uit. Ik word echt gek, denkt Isa. Jules weet ook niet meer waar hij het moet zoeken, maar dan komt het

beeld ineens terug. Ze zien nog net dat Arthur de brand aansteekt, terwijl Jean bewusteloos op de grond ligt. Het is bewezen! Isa en Jules kunnen wel juichen. En Jean en Arlette zien er ook ineens veel vrolijker uit.

“Een momentje,” zegt de inspecteur als de telefoon rinkelt.

“Twee jongens naar beneden gevallen in een onbekende grot?” horen ze hem zeggen. “Zijn ze dood?”

Isa en Jules kijken elkaar geschokt aan.

“U kunt ze niet vinden?”

Hij zet nu de telefoon op de speaker.

“Een ongetrainde hond is al naar beneden, het beest was niet meer te houden,” zegt de agent aan de andere kant van de lijn.

“Frodo!” horen ze Stef erdoorheen roepen.

Jules staat geschrokken op. “Frodo?”

Hij moet weten of het goed is met Frodo. Terwijl de rechercheur ervoor zorgt dat Jean wordt vrijgelaten, belt Jules naar Stef.

Die stelt hem gerust. Frodo is springlevend.

“Echt?” vraagt Jules.

“Wil je hem horen?” Stef houdt zijn mobiel boven het gat. Nu hoort Jules zijn hond gedempt blaffen.

“Blijf jij nou maar rustig in het ziekenhuis,” zegt Stef.

Jules wil zijn vriend het goede nieuws vertellen, maar Isa

vangt het gesprek op en gebaart dat hij zijn mond moet houden.

“Het moet een verrassing zijn,” sist ze.

Met zijn vieren lopen ze het politiebureau uit. Jules loopt naast zijn vader. Hij is zo blij dat zijn vader vrij is. Jean blijft staan en ademt de frisse lucht diep in.

“Je bent vrij, pa.”

“Nee, ik ben pas echt vrij als ik dat gif niet meer nodig heb.”

Jean kijkt Jules aan. “Toen ik hoorde dat jij een ongeluk had gehad...Ik ben je vader...Ik hoor er te zijn...en ik was er niet. Ik ben er al een heel jaar niet. En je moet het al zonder je moeder stellen.”

“Jij ook, pap.”

Jean knikt. “Ja, zij is uit mijn handen geglipt, door iets wat ik niet kon verslaan. Maar dit...wij...voor jou wil ik sterk genoeg zijn. Ik wil jou niet kwijt.”

Je meent het, denkt Jules. Je meent het echt. Jules voelt tranen in zijn ogen. Hij pakt zijn vader vast en omhelst hem.

“Ik wil jou ook niet kwijt, pap.”

Je moet naar een afkickkliniek, pap, denkt Jules als zijn vader hem tegen zich aan drukt. Het is je enige kans. Ik heb het al zo vaak voorgesteld en dan werd je alleen maar kwaad. Maar nu ben ik niet meer bang als je boos wordt. Wat je er

ook tegenin brengt, het moet gebeuren.

In het grote huis van camping Paradiso trekt Arthur een fles champagne open.

“Zo, Agnes. Onze missie is gelukt. Timboektoe is van de kaart geveegd.”

“Met jullie heb ik ook nog een appeltje te schillen,” zegt hij als Valerie en Anouk binnenkomen. “Jullie hebben van alles gestolen op dat feest.”

“Is het ontdekt?” Valerie en Anouk schrikken.

“Bijna waren jullie erbij geweest. Die meid van de camping was hier met een jongen op krukken. Ze hadden alles al te pakken. Ik kwam net op tijd binnen, anders waren jullie er glad bij geweest. Dit soort grappen halen jullie niet meer uit, anders stuur ik jullie naar kostschool, begrepen?”

Valerie en Anouk knikken braaf.

Arthur schenkt voor zijn vrouw en zichzelf champagne in.
“Proost.”

Hij zit aan zijn tweede glas als een politieauto het terrein oprijdt en voor het huis stopt?

Arthur zet zijn glas neer en gaat naar buiten.

“Wat heeft dit te betekenen?” vraagt hij.

“We nemen u mee naar het bureau. U wordt aangehouden.”

“Agnes, neem de kinderen mee naar binnen,” beveelt Arthur.

“Nee, uw vrouw wordt ook gearresteerd,” zegt de agent.
“Belachelijk! Op welke grond?” brult Arthur.
“Doorrijden na een ongeluk.”

We gaan het niet redden, denkt Brian. Hij heeft alles bekeken, maar hij ziet geen uitweg. Ze zullen moeten wachten tot ze worden gevonden. Hij wil Kars niet ongerust maken, maar de kans dat dat gebeurt, is heel klein. Zelf komt hij al jaren op de camping in deze bossen en dat gat heeft hij nog nooit gezien. Wie vindt dat nou? Kars is er per ongeluk doorheen gezakt, en hij ook, anders hadden ze het nooit gezien. Mensen die gaan zoeken zullen hooguit de grot uitkammen. Ineens slaat bij hem de paniek toe. Hoe lang zullen ze het volhouden? Ze hebben dorst en het water is op. Eerst maakte het hem allemaal niets meer uit. Maar nu het menens wordt, voelt hij dat hij niet dood wil. Ineens is Jules niet meer belangrijk en gaat het er ook niet meer om dat hij homo is. Hij wil leven. Voor de laatste keer doet hij een poging om de terugweg te vinden. Plotseling blijft hij staan. Hoort hij dat goed? Hij luistert gespannen. Nu hoort hij het heel duidelijk. In de verte klinkt geblaf.

“Ik hoor Frodo!” roept hij uit.

“Je hebt last van zuurstofgebrek,” verzucht Kars geërgerd.

“Nee echt, ik hoor hem.”

“Hoe kan dat nou?”

Hij moet ons vinden, denkt Brian. “Frodo! Frodo! Ik ben hier! We zitten hier!”

Nu hoort Kars het ook. Frodo rent blaffend door de grot. Het geluid komt steeds dichterbij. We zijn gered! denkt Brian. Nog geen tel later komt Frodo op hen af stormen. Kars en Brian omhelzen hem.

“Frodo, wat ben je toch een kanjer!” Frodo likt hen overal. En dan zien ze de reddingswerkers die de hond zijn gevolgd.

Dit hadden Brian en Kars niet verwacht. Als de reddingswerkers hen uit de tunnel halen, staat er een heel ontvangstcomité op hen te wachten. Wat zijn Ad en Hanna blij als ze hun jongen weer levend terugzien! En Lucy begint van geluk te huilen. Ze drukt Brian tegen zich aan. “Ik was zo bezorgd,” snikt ze.

Iedereen wil van Brian weten hoe ze in de grot terecht zijn gekomen. Brian wil dat Kars het vertelt. Het is zijn ontdekking. Maar Kars is niet aanspreekbaar. Hij houdt Annabel in zijn armen. Zo te zien kan het nog wel even duren voor die twee elkaar loslaten.

Jules heeft eerst Frodo begroet. Af en toe kijkt hij naar Brian. Hij vindt het niet makkelijk, maar als Edgar zijn broer heeft omhelsd stapt Jules toch naar Brian toe. Even kijken ze elkaar aan. Ze weten alle twee niks te zeggen. Maar dan omhelst Jules zijn vriend even hartelijk als hij elk jaar doet als

ze elkaar na een lange tijd weer zien. Brian voelt zich nog onzeker, maar hij ziet het aan de blik in Jules' ogen. Het is weer helemaal goed tussen hen.

Nog geen dag geleden dacht iedereen dat Timboektoe gedoemd was ten onder te gaan. Een paar uur na de brand was er geen gast meer te bekennen. Nu rijden de auto's met journalisten en cameraploegen af en aan. De eenvoudige camping is hot nieuws. Honderden telefoontjes komen er binnen van journalisten. Ad heeft niet eens tijd om hen te woord te staan.

De filmploeg van het journaal uit Nederland is net gearriveerd. Ze maken opnames van de persconferentie die op dit moment op Timboektoe in volle gang is. Kars, Brian en Ad en de burgemeester van liet dorp hebben een uur geleden plaatsgenomen op het podium dat ze op het terrein hebben opgebouwd. De jongens moeten alles vertellen over hun vondst. Op het journaal wordt die avond gesproken over een nieuwe prehistorische grot die Brian en Kars hebben ontdekt. De nieuwslezer benadrukt dat de vondst uiterst zeldzaam is, en de belangstelling vanuit de hele wereld groot.

Kars en Brian kunnen het niet geloven als ze het nieuws op tv terugzien. Met een kort item zouden ze al blij zijn

geweest, maar dat er zo veel aandacht aan besteed zou worden, hadden ze niet durven dromen. De nieuwslezer heeft het over een totale oppervlakte van de ontdekte grotten die vier keer groter is dan de grotten van Lascaux. De prehistorische muurschilderingen die in de grotten zijn aangetroffen zijn zó gaaf, dat experts aanvankelijk aan de echtheid twijfelden.

Iedereen juicht als ze de beelden van de grotingang bij de rotswand en van hun eigen camping zien.

“Daar heb je de burgemeester,” roept Kars. “Nou pa, hij kijkt wel anders naar je dan toen hij Timboektoe wilde sluiten.”

Op het beeld feliciteert hij Ad hartelijk met de grandioze ontdekking.

“Ik wil het horen!” roept Isa als iedereen er opgewonden doorheen praat.

“De ingang van deze grotten,” zo gaat de nieuwslezer verder, “bevindt zich op een camping die een paar dagen geleden nog met sluiting werd bedreigd.”

“Boeoeoe!” roepen ze.

“De burgemeester heeft die beslissing uiteraard snel teruggedraaid. Hij verwacht een enorme toename van het aantal toeristen.” Er barst een luid gejuich los.

“En nu is het feest!” Oma zet schalen met heerlijk eten op tafel.

“Hier hoort champagne bij, kok.” En Ad trekt een fles open.

Maar veel tijd om feest te vieren is er niet.

“Moet je nou zien!” roept Isa.

Er staat nu al een file auto's voor de slagboom. Het nieuws over Timboektoe is ingeslagen als een bom. De stroom kampeerders houdt niet op. Als het zo door blijft gaan, moeten ze straks mensen wegsturen.

Romeo wijst trots naar de tv.

“Mijn beelden.”

Jules loopt met zijn vader de oprijlaan van de kliniek voor alcoholverslaafden op. Dit moment heeft hij wel honderd keer voor zich gezien. Als het maar eenmaal zo ver is, dacht hij steeds. Als mijn vader eerst maar veilig in de kliniek is en zich niet meer bedenkt. Maar nu ze daar zo staan met zijn tweetjes, vlak voor de grote deur waarachter zijn vader straks voor weken zal verdwijnen, wordt hij verdrietig. Het is ineens zo zichtbaar wat de dood van zijn moeder teweeg heeft gebracht.

Ze konden het niet samen. Hij heeft zijn vader niet kunnen helpen, hoe graag hij het ook wilde. Jules hoopt zo dat ze daarbinnen lief voor zijn vader zullen zijn, en dat het hen lukt hem van de drank af te krijgen.

Ze zeggen niets. Wat valt er nog te zeggen? Ze voelen

allebei dat ze hebben gefaald.

Jules' hand trilt als hij de bel van de kliniek indrukt.

Een verpleegster doet open. Ze begroet Jean.

Jules weet dat zijn vader het nu verder zelf moet doen.

Met een brok in zijn keel kijkt hij zijn vader na, die met zijn koffer naar binnen stapt. Dan draait hij zich om en loopt terug naar Arlette, die naast de auto staat te wachten. Jules veegt zijn tranen weg. Arlette ziet dat hij heeft gehuild, maar ze laat niks merken. We hebben geluk met jou, denkt Jules als hij bij haar in de auto stapt. Als jij niet zo had aangedrongen, had mijn vader zich nooit laten opnemen.

Voor Nona zit de vakantie erop. Ze gaan vertrekken. Alle spullen liggen al in de auto. Een paar dagen geleden zag Nona er nog tegenop om naar huis te gaan, maar nu straalt ze. Ze heeft ook zo'n geluk. Gisteravond kreeg ze een telefoontje van Birgit. Birgits nicht zou komen, maar die heeft afgezegd en nou vroeg ze of Nona bij hen op Curacao wil komen logeren. Birgits vader vliegt eind van de week naar hen toe en dan wil hij Nona meenemen. Nona's avond kon niet meer stuk. Ze mag de rest van de vakantie daar blijven. Gelukkig vinden haar ouders het goed. Ze brengen Suzan naar haar oma en dan gaan ze zelf nog een weekje weg. Nona is meteen over haar liefdesverdriet heen. Lekker zwemmen en lachen met Birgit. Birgit heeft een foto gestuurd van het groepje

waarmee ze optrekt. Nona zag al een hunk. Het wordt een groot feest!

Ze staat bij de volgeladen auto. Ze wacht op haar ouders die uitchecken. Ze baalt dat ze Jules niet gedag kan zeggen, maar ze weet dat hij zijn vader wegbrengt. Haar ouders willen niet wachten tot hij terug is. Ze had zo graag gezien dat het weer helemaal goed zit tussen hen. Ze stuurt hem wel een SMS-je, maar dat is toch anders.

Isa komt de receptie uit en ziet Jules aankomen. Ze weet dat Nona weggaat. Zal ze het tegen Jules zeggen? Even aarzelt ze. Doe niet zo kinderachtig, zegt ze tegen zichzelf, je kunt er toch niet tussenkomen.

“Nona gaat zo weg,” zegt ze.

“Dan zal ik maar even afscheid nemen.” Jules loopt naar Nona.

Isa kijkt hem na. Hij zal het wel erg vinden dat ze weggaat. Eigenlijk wil ze helemaal niet zien hoe die twee afscheid nemen, maar ze kijkt toch.

Nona is verrast als Jules eraan komt.

“Ik zie dat je gaat vertrekken.”

Nona knikt.

“Kom je volgend jaar weer?”

Nona haalt haar schouders op. “Ik weet niet. Het ligt een beetje aan mijn ouders...We blijven toch wel vrienden, hè?”,

Ook als ik niet kom?”

“Natuurlijk,” zegt Jules.

“Weet je,” zegt Nona, “die avond van het discofeest, toen ik met Justin ging...”

“Met Justin?” Jules weet niet wat hij hoort. “Was hij niet met Isa?”

“Isa was toch bij jou? Ze is best tof, weet je. Toen ze terugkwam, zag ze ons zoenen. Maar daar heeft ze nooit lullig over gedaan, want ze is niet verliefd op Justin.”

Nou moet Jules het weten ook. “Ga door.”

“Toen met Justin beseftte ik...Soms verlang je naar iets, en eigenlijk minder naar iemand. Ik was blij dat hij er was...”

Jules is blij dat ze dit zegt. Hij voelde zich best schuldig. Tof van Nona.

Isa ziet hoe Jules en Nona elkaar omhelzen. Ze slikt een paar keer. Waarom kijkt ze dan ook? Ze snapt het zelf ook niet, en ze wendt zich af en loopt naar de bomen aan de waterkant. Daar leunt ze tegen een eik met het speeldoosje in haar hand. Dit heeft ze van Jules gekregen. Die avond vergeet ze nooit meer, ook al betekende het voor Jules niet zo veel als voor haar. Ze draait aan het speeldoosje en luistert naar het muziekje.

Ze merkt niet eens dat Jules eraan komt. Als hij naast haar komt zitten, zet ze de muziek meteen stop.

“Sorry, ik wist niet dat jij eraan kwam.”

“Ga maar door,” zegt Jules. “Ik vind het prettig om te horen.”

Isa kijkt hem verwonderd aan.

“Dus je bent genezen?” vraagt ze als ze samen teruglopen.

“Ja, eigenlijk door iets wat Nona zei.”

Dus toch! Het steekt Isa. Maar ze houdt zich groot.

“Ik ben blij dat het goed is tussen jullie.”

“Ik ook,” zegt Jules.

“Hoe ga je het doen?”

Jules weet niet wat Isa bedoelt.

“Langeafstandsliefde?” zegt Isa.

“Hetzelfde als jij.”

“Ik heb niks op afstand,” zegt Isa.

“Precies, ik ook niet.”

Isa snapt er niks van. “Is ze niet je fantoom?”

“Nee.”

“Maar je hebt me ooit verteld dat er iemand was...”

“Iemand die mij niet zou willen,” vult Jules aan.

“Wie zou jou nou niet willen? Iedereen wil jou, je hebt alleen zelf geen...”

Jules laat Isa niet uitspreken. Hij neemt haar gezicht tussen zijn handen en kust haar.

“Jij.” Hij kijkt in haar ogen.

“Ik?” vraagt Isa.

“Vanaf de eerste dag dat ik je zag, vond ik je leuk. Toen je

zo boos werd op school. En je was helemaal niet ‘nog meer shit’.” Jules lacht, maar dan wordt hij weer ernstig.

“Zonder jou had ik het niet gered.”

“Waarom heb je dat nooit gezegd?” vraagt Isa.

“Omdat ik dacht dat je bezet was. Zelfs na het discofeest was je nog helemaal weg van Justin. Totdat ik daarnet van Nona de waarheid hoorde.”

“De waarheid?”

“Dat Justin je niks kan schelen.”

Isa kan niet begrijpen dat Jules ooit heeft gedacht dat ze Justin leuker vond. “Justin is een schim vergeleken bij jou. Ik kan niet eens ademhalen als ik aan je denk.”

“Blijft ie toch je fantoom.” Er verschijnt een stout lachje om Jules’ mond. Hij buigt zich naar haar toe en drukt zijn lippen op de hare.

Isa sluit haar ogen en kust hem terug, vol overgave. Een kus die nooit meer lijkt te stoppen. Kleintjes die langslopen wijzen lachend naar het smoorverliefde stel, maar dat merken ze niet. Ze zien zelfs niet dat Romeo hen filmt, zo gaan ze in elkaar op.